

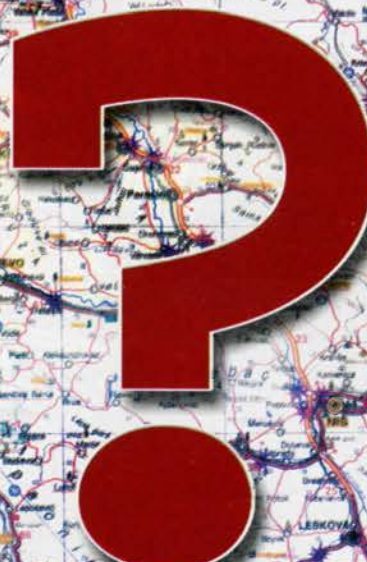
ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ОКТОБАР 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1654

ПРЕДСЕДНИКОВИЦА
РАЗБИЈА
СРБИЈУ

ИНТЕРВЈУ:
РАДЕ
МАРКОВИЋ

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке. До сада је изашло десет бројева. Цена једног примерка издатог 2000. године износи 100 динара, а за 2001. годину 300 динара.

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

YU ISSN 1450-8753
UDK 1+3

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

10

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

ГОДИНА II • БРОЈ 4 • БЕОГРАД, ЈУЛ-АВГУСТ 2001. ГОДИНЕ • ЦЕНА 300 ДИНАРА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Излази двомесечно

Све информације на тел: 316 46 21

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

Оснивач и издавач
др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Рагуш

Број припремиле
Елена Божић Талијан и
Марина Томан

Техничко уређење
и компјутерски прелом
Владимир Кадић

Лектор
Зорица Илић

Председник Издавачког савета
Др Ђорђе Николић

Заменик председника
Издавачког савета
др Бранко Надовеза

Издавачки савет
др Војислав Шешељ,
Томислав Николић,
др Никола Поплашен,
Маја Гојковић,

мр Небојша Величковић,
Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево
Драгишић, Драгољуб
Стаменковић, Гордана
Поп-Лазић, Лука Митровић,
др Бранислав Блажић

За штампарију
Мирослав Драмлић

Штампа

„Етикета“, 20 октобра 2,
11307 Болеч
Тел: 011/806-30-28

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија“
Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане
су у Регистар средстава јавног
информисања Министарства за
информације под бројем 1104. од
5. јуна 1991. године

У ЖИЖИ

- УНИШТЕЊЕ СРБИЈЕ ПО
„УСТАВНОМ“ ПРОЈЕКТУ ДР
ЗОРИЦЕ РАДОВИЋ –
ЕУТАНАЗИЈА СРБИЈЕ

4

ОДРАЗ

- ВЛАДАН БАТИЋ, МИНИСТАР
(НЕ)ПРАВДЕ ПОСТАВЉАО ЗА
УПРАВНИКЕ КАЗНЕНО-
ПОПРАВНИХ УСТАНОВА КОГА ЈЕ
СТИГАО – ОД КРИМИНАЛАЦА ДО
ЉУБАВНИЦЕ

13

ЕКСКАУЗИВНО

- КОМЕ ЈЕ СВЕ ДАФИНА ДАВАЛА
ПАРЕ – И ЂИНЂИЋ ИСКОРИСТИО
ПАРЕ ОПЉАЧКАНОГ НАРОДА

16

СКАНДАЛОЗНО

- КО ТО КРЧМИ ДРЖАВУ?

21

ИНТЕРВЈУ – РАДЕ МАРКОВИЋ, БИВШИ ШЕФ РДБ-а

- НЕКО ЈЕ ОДЛУЧИО ДА БУДЕМ КРИВ

31

ДИРЕКТНО

- ЛИДЕР РАДИКАЛА ПОНОВО
УЗДРМАО РЕДОВЕ ДОС-А

36

ИНТЕРВЈУ – АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ, ГЕНЕРАЛНИ СЕКРЕТАР СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

40

У ФОКУСУ

- АЗБЕСТ ГУТА ДЕЦУ

55

ЦЕНА ОГЛАСА ЗА ИЗДАЊА У 100.000 ПРИМЕРАКА:

- последња колорна страна корица 100.000 динара;
- унутрашња колорна страна корица 80.000 динара;
- унутрашња новинска страна 60.000 динара;
- 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара;
- 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара;

На наведене износе додати порез на промет.

НИЈЕ ЊЕГОВ СЛУЧАЈ

– Неки људи су богати и имају своја предузећа, а други су сиромашни и баве се политиком.

Зоран Ђинђић,
председник Владе Републике Србије

ЧОВИЋ ЛАЖЕ А СРБИ ИСПАШТАЈУ

Небојша Човић је пред Саветом безбедности УН недавно изнео свој став о решењу кризе на Косову који се битно разликује од онога што смо могли да читамо у штампи. Он није покретао питање о коначном статусу Косова, али је изнео своје ставовиште да би требало да постоје неке непосредне везе између Срба на Косову и власти у Београду. Човић није добио непосредну подршку СБ за тако нешто. СБ је подржао дијалог између УНМИК-а и Београда. Приступ Човића оцењен је као конструктиван, али ипак је подржана позиција УНМИК-а.

Ханс Хекеруј, шеф УНМИК-а

ДОСОВЦИ БИ ДА ОДСТРАНЕ ОПОЗИЦИЈУ

– Видели сте да сам имао право на реплику, али ми Драган Маршићанин није дао да то право искористим. Српски радикали су се озбиљно спремали за седницу, а то није одговарало самоволној власти која мисли да је ово начин да се зачепе уста опозицији. Они на свом репертоару немају толико

лажи, које би могли да лансирају против нас, потпуно су немоћни, јер ми њих хватамо у криминалу, убиствима, корупцији и крађи... На овај начин Маршићанин показује праву природу досманлијске власти, посебно сада када је Коштуница капитулирао и када испуњава налоге Ђинђића.

Др Војислав Шешељ, председник Српске радикалне странке и шеф посланичке групе СРС у Скупштини Републике Србије о разлозима због којих је удаљен са заседања

ЛЕСИ СЕ ВРАЋА ИЛИ ИСТО ТО, САМО МАЛО ДРУГАЧИЈЕ

Ако се испуне захтеви ДСС и Влада отвори јавности, Скупштини и странкама и сагласи да се мора поштовати Устав и закон и да се морају донети јаснији економски и социјални програми, утврдити критеријуми да се ти програми реализују, и ДСС након тога одлучи да се врати у Владу Србије, то би била нова ДСС-ова влада.

Дејан Михајлов, председник посланичког клуба ДСС-ДСС у Скупштини Србије

МИХАЈЛОВИЋ УТЕРУЈЕ ПРАВДУ

– Цео поступак против мојих клијената Душана Спасојевића, Милета Луковића, Александра и Милоша Симовића и Владимира Милосављевића, изрежиран је да би се пред јавношћу оправдала исхитрена изјава министра полиције Душана Михајловића да ће, уколико до 15. маја не пронађе отмицаре Мирослава Мишковића поднети оставку. Полиција је злостављала сведоке, малтретирала породице мојих клијената, вршила претечајину по њиховим становима, хапсила и уцењивала наводне сведоке. Од сведока званог Шумски полиција је тражила да терети отмицаре због чега су га злостављали. Везивали су га жицом, пуштали струју, набијали ексер испод ноктију да би изнудили признање.

Људима из власти добро су позната имена правих отмицара, али она ће бити саопштена тек када неки људи оду с власти.

Слободан Миливојевић, правни заштитник петорице осумњичених за отмицу власника компаније „Делта“

П Р Е П У Ц А В А Њ Е

– Влада Србије подрива савезну државу, недовољно је ангажована на очувању СРЈ, и чак на себе повремено преузима ингеренције савезне државе. Влада Србије предузима неке мере које нема по уставу. Хиперактивизам Владе у мешању у привредне токове је нарастао.

Војислав Коштуница,
председник СРЈ

– Чињеница је да је оно што се данас назива Савезна влада само дупликат Владе Србије, јер нема никаквих ингеренција на територији Црне Горе. Ја због тога нисам крив, то није у мојој надлежности и нећу једну фикцију да узимам као богом дану.

Зоран Ђинђић,
председник Владе Републике Србије

КАКО ЂИНЂИЋ СКУПЉА РЕКЕТ

– Људи би се ужаснули када би знали шта ми радимо с банкама и предузећима у Србији. Позовемо и кажемо – поплаве су, у буџету немамо пара, хајде скупи-те 150 милиона динара да дамо тим људима. Кажемо им – ви имате више него они, хајде ако можемо, да се договоримо да ваших 20 фирми, а ми имамо податке о вашем промету од прошле године, знамо колики имате профит,

скупите мало тог профита. Онда, за финансирање извоза: скупимо 10 банака које по номенклатури Народне банке послују успешно и кажемо – хајде, да ли бисте ви могли да дате кредит, на пример, ИМТ-у са 5% камате годишње уместо са 5% камате месечно. Онда они кажу – не би могли, а ја кажем – хајде размислите да ли бисте могли.

Наравно да немам право да то радим, али мора се и тако радити. То је покушај благе прерасподеле, то јесте на ивици закона, али није с оне стране, јер ја њима не претим. Не кажем – ви ћете имати штету, али сматрам да је то правилно. Сматрам да у друштву у коме не постоје механизми прерасподеле, онај ко има позицију да мало ту прерасподелу учини праведнијом, може и треба ту позицију да искористи.

*Зоран Ђинђић,
председник Владе Републике Србије*

ХИПОКРИЗИЈА

– Са Бин Ладеном и његовом организацијом суочени смо са људима који не поштују ни најосновнија морална начела каква ми поштујемо.

*Џек Строу,
шеф бриџанске дипломатије*

ОМАКЛО ИМ СЕ

Генерални директор британске и ТВ радио корпорације, познатог ББЦ-а, Грег Дајк, извинио се због емитовања уживо емисија у којима су присутни окривљавали америчку спољну политику за терористичке нападе у Њујорку и Вашингтону. У ТВ емисији „Време питања“, 13. септембра увече, бивши амерички амбасадор у Великој Британији, Филип Лајдер, доведен је скоро до суза када је публика у студију његове покушаје да изрази жалост због напада дочекала антиамеричким узвицима.

БИН ЛАДЕНОВИ ЉУДИ МЕЂУ ПРИПАДНИЦИМА ТЗВ. ОВК

Деловање Бин Ладенових људи у Босни у јединицама муџахедина и међу припадницима ОВК и на Косову и Метохији и у Албанији, опште је позната чињеница. Сједињене Америчке Државе ништа нису предузимале против Бин Ладенових присталица који су учествовали у ратовима на простору претходне Југославије.

*Теодорос Пангалос,
бивши министар иностраних послова Грчке*

ДОБАР БИЗНИС

На улицама главног града Либерии, Монровије, фотографије Осаме Бин Ладена скинуте са међународних потерница продају се као алва. Бин Ладенове фотографије се штандују на фото-копир апаратима постављеним на плочницима и посао иде пуном паром. Многи купци кажу да слике „човека који је напао Америку“ купују за потомство.

Како је и зашто скупина тзв. интелектуалаца и квази научника, окупиљених с коца и конопаца око Зорице Радовић, в.д. супруге актуелног југословенског председника, у радну групу, под називом „Независна група експерата“ дала себи за право да распарчава, черечи и уништава понос, достојанство, и вековне тековине српског народа, пишући „Уставна решења за Србију и СР Југославију“

У издању београдског центра за људска права је ових дана изашла пред лице јавности једна црвена књижица, штампана, како је иначе у последње време обичај у Србији, пола на српском, пола на енглеском језику. И можда не би ни привукла пажњу, да није наслова и теме коју обрађује. Управо тема ове књижице је оно што треба да забрине сваког грађанина ове државе, коме памћење не почиње петог октобра, већ сеже макар мало дубље у прошлост и историју. Као заштитни знак издавача ове брошурице и независне групе експерата изабрана је фигура мачка који се шепури на корицама. Ми наравно немамо ништа против ове домаће животиње, али како ствари у Србији сада стоје, прибојавамо се да ова, омиљена животиња актуелног председника Југославије не нађе своје место и на грбу и застави државе, уколико се он буде питао.

Креветска размишљања једне госпође

Да ли то Србију прати некакав усуд, још из доба „проклете“ Јерине, ондашње деспотице, па преко Драге Машин, Мирјане Марковић, и ево преко нове деспотице Зорице Радовић, да оне владају из сенке и држе судбину српског народа у својим рукама или ногама. Зар је могуће да Србија не може добити бар једном државника, који своју функцију одваја од своје брачне постеље. Да ли смо сви ми таоци њи-

хових брачних несугласица, траума, комплекса, или неких, неприродних склоности?

„Мулти“ мода хара Србијом

Зорица Радовић, госпођа, која ни мужевљево презиме није прихвати-

По Зорици Радовић, аутору овог „научног“ дела, Република Србија ће се организовати у децентрализовану, „демократску“ државу, засновану на начелима регионализма. Творац оваквог уставног концепта, под децентрализацијом подразумева стварање шест аутономних покрајина са свим прерогативима државе. Могло би на први поглед изгледати да је ово врхунац демократичности једног друштва, до сада невиђеног ни у теорији ни у пракси, да којим случајем није било Тита и његових устава, којима је черечио и делио српске територије како му се хтело. Уосталом крваво отрежњење кроз задњих десет година би Србима требало да буде довољно. Ради се о истом концепту, само су аутори и стил писања различити. Крајњи исход и резултати оваквих потеза су исти, погубни по српски народ и државу. Из концепта који предлаже врла „научница“, иначе в.д. супруга Војислава Коштунице, јасно се назире да су и газде уставописаца, како оних Титових, тако и овог досманлијског, исти. Крајњи и како изгледа једини циљ и газди и њихових слуга, био је и остао исти, уништење српске државе.

ла, залаже се за коначан раскид са начелом етнонационалне државе већинске нације у којој националне мањине уживају сва права, већ одређује државу Србију као мултикултурну, демократску, државу свих грађана и свих народа који у њој живе. Изгледа да њој није довољно што садашњи Устав прокламује да је Република Србија демократска држава свих грађана који у њој живе, и у којој су сви њени грађани равноправни. Морала је унети и реч „мултикултурна“, јер забога, неко је до сада гушио права припадника других народа, а по сваку цену треба потенцирати да смо ми „мулти“ у сваком погледу. Нека Французи своју државу сматрају државом Француза, Немци своју државом Немаца, ми им морамо показати да је њихова демократија далеко испод нивоа наше демократије.

Још један од предуслова, по председничковој супрузи за улазак у разноразне међународне организације, уније, савете и удружења је раскид са свим оним што нас чини особеним, па је неопходно вратити латинично писмо у службену употребу. Од тога што ћемо постати „уважени“ чланови свих ових белосветских организација, имаћемо много вајде, само претходно морамо да дозволимо да досманлије униште све што се уништити може, почев од наше голе егзистенције па до националног битисања. Крајњи циљ свега овога је, једноставно речено, даље распарчавање и слабљење Србије. Уосталом, треба се сети-

ти како је Србија прошла после Косовске битке, кад су велможе поцепале Србију. Треба се сетити и како је скончала друга Југославија, којој је Устав из 1974. године био основ за крваво одвајање и сецесију бивших република. Да ли и овај, мачкарски устав треба да доведе до истог циља.

Сексуалне фрустрације у уставним перверзијама

Зар госпођи није било довољно што се садашњим уставом гарантују једнака права за све грађане Србије, него у поглављу, које се зове „Људска права“ изричито забрањује дискриминацију по основу расе, боје, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког и другог убеђења, имовног стања, културе, језика, старости, сексуалне оријентације итд. Е баш ту, код сексуалне оријентације се др Зорица Радовић и др Слободан Самарџић, саветник председника Коштунице, не сложише са осталим ауторима, уз следеће образложење:

Посебно забрињава што се у прелогу уставних решења каже да су „све верске заједнице равноправне“. Преведено на језик, разумљив свима, то значи: поред званично признатих религија, под појмом „верске заједнице“ аутори, намерно крију и све верске секте, које већ харају Србијом, од сатаниста, сајентолога, муноваца, итд. што нас никако не може зачудити, кад знамо да у самом врху, међу министрима и функционерима странака, чланица ДОС-а, седе људи који припадају верским сектама најгоре оријентације.

Да ли су јак утицај и припадност појединим сектама натерали предлагаче уставних решења да Уставом признају приговор савести, по коме „нико није дужан да, противно својој вери или убеђењу, испуњава војну или другу обавезу, која укључује употребу оружја“, омогућајући несметано деловање многобројним сектама, које своје следбенике преко „приговора савести“ ослобађају обавезе одбране државе. Није ли ово отворен позив младима да, преласком из православља у неку верску секту избегну евентуалну мобилизацију.

USTAVNA REŠENJA ZA SRBIJU I JUGOSLAVIJU

predlozi nezavisne
grupe eksperata

BEOGRADSKI CENTAR
ZA LJUDSKA PRAVA

„Питање сексуалног избора, најинтимнија је ствар сваког појединца. Као такво, оно спада у онај део живота сваког појединца који је заштићен правом на приватност. Утолико, сексуални избор или афинитети појединца не смеју бити или постати предмет било какве јавне расправе или одлучивања. Они који врше и спроводе дискриминацију подлежу одговорности, самим помињањем разлога дискриминације. Са становишта могућности одбране, у евенталном судском спору, оваквим решењем појединац је више заштићен јер његов „сексуални избор“ не може постати предмет било каквог спора и одлучивања од стране променљивог, у времену и простору, схватања друштва“.

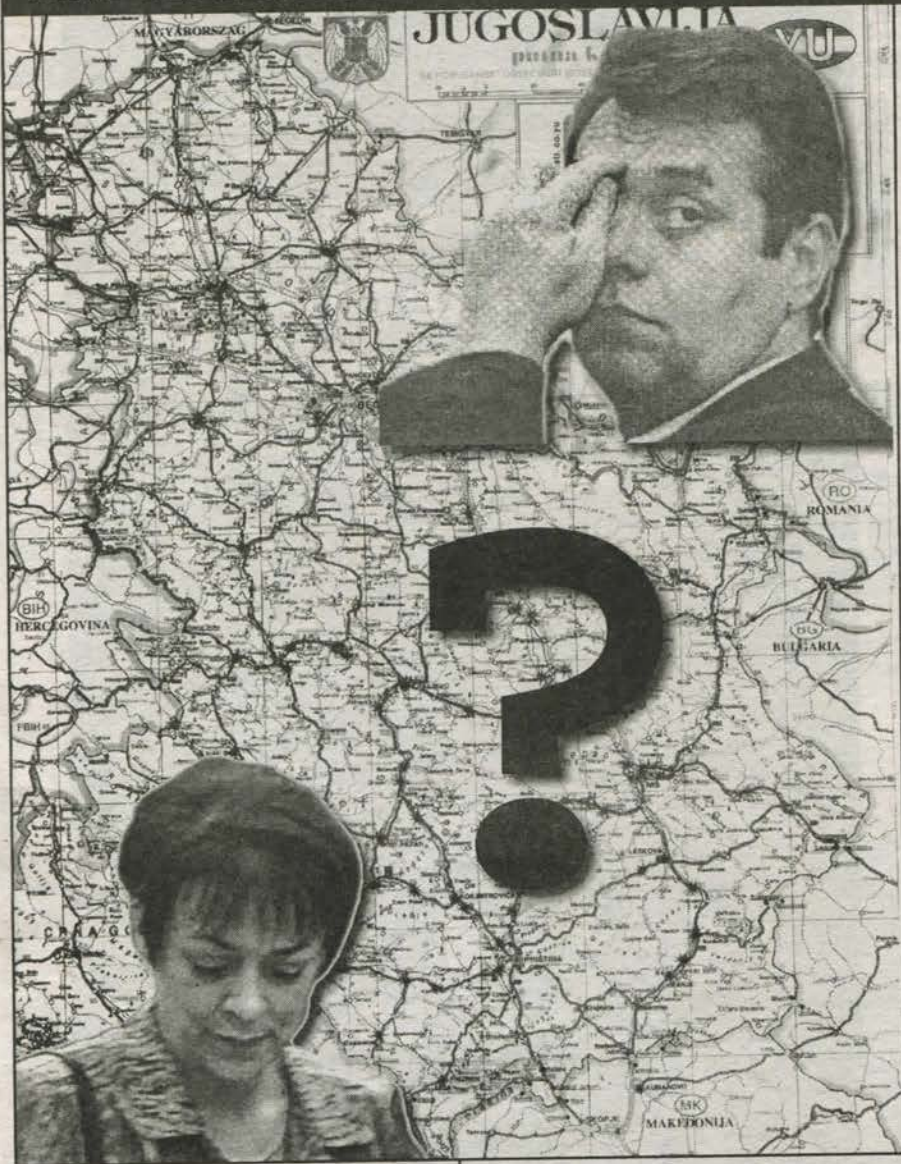
Занимљив би био одговор ове „експертске“ групе на питање, која

то држава из нашег „демократског“ окружења, уставом регулише питање сексуалне оријентације. Шта то Радовићка и Самарџић знају, што ми, обични смртници не знамо у вези сексуалне оријентације врха владајуће номенклатуре. Уосталом, неке партије, чланице ДОС-а, се програмски залажу за склапање бракова између лица истог пола. Није ли ово само инструмент правне заштите сексуалних настраности доброг дела досманлијских лидера.

Поново актуелан кључ бравара Броза

Пошто се највећи део понуђеног уставног решења Зорице Радовић односи на заштиту права националних мањина, набројаћемо само нека.

„Право на школовање на свом језику у државним установама“,

(што значи да ће све основне, средње школе и факултети морати да имају предаваче који познају језике свих националних мањина).

„Право националних мањина на употребу својих симбола на јавним местима”, (по овоме ће зграде општина личити на палату Уједињених нација, јер ће морати да поставе онолико јарбола, колико националних мањина имају на својој територији. Апатин ће, рецимо, морати да постави 17 јарбола. Колику ће таблу са именом улице морати да поставе општинске власти у овом граду, поштујући уставно решење које каже: „Припадници националних мањина имају право да традиционални, локални називи, имена улица и насеља, као и топографске ознаке буду исписани и на језику мањина”).

Посебан бисер у уставним решењима Зорице Радовић представља увођење добро познате и већ опробане комунистичке „кључ” методе по којој је обавеза Републике Србије да, путем закона обезбеди сразмерну заступљеност припадника националних мањина у државним органима и јавним службама. То значи да ће, приликом запошљавања у јавним службама (полиција, органи управе, судство, војска), уместо стручности основно мерило бити етничка припадност и кључ.

Чик оборите владу

А што се организације власти тиче, већ применом овог решења постајемо Америка у малом, јер ћемо, поред 150 народних посланика, изабраних од грађана, који ће чинити веће грађана, имати и сенат и

сенаторе и то по десет из сваке аутономне покрајине, по четири из сваке области и по два из сваког округа. Сенатор по глави становника, што би се рекло. Посланици у Већу грађана, рецимо изгласају неки закон, који баш и није по вољи и локалистичким интересима сенатора, којима Зорица Радовић даде право суспензивног вета. Они могу, једноставно поништити одлуку Већа грађана.

Није баш најјасније елаборирано решење по коме „Веће грађана може тајно изгласати неповерење влади, већином гласова свих народних посланика, ако истовремено не изгласа одлуку о предлогу председника Републике за мандатара за састав нове владе”. Како ћемо онда смењивати било коју владу, а да при том нисмо уцењени од стране председника Републике. Његова власт, у овом случају ће бити већа од власти народних представника у парламенту. Или Зорица мисли да у руке будућег председника треба сконцентрисати сву власт, с обзиром да још увек нису разрешени односи у Федерацији, па није сигурно докле ће се на позицијама задржати коњ на кога се она клади.

Председника Републике ћемо, ако се оваква уставна решења преточе у будући Устав Србије, баш онако „демократски”, уместо непосредно, на изборима, бирати у Народној скупштини, тајним гласањем, али без расправе о кандидату. Све су прилике да је овакво решење увертира за изгласавање Закона о заштити лика и дела неког будућег председника.

И на крају још два питања. Једно за Зорицу Радовић. Зар не би било боље и за њу и за државу да је остала у кухињи и тамо испробавала туђе рецепте, уместо што то ради у кабинету председника државе. И једно питање за све нас: Хоће ли Војислав Коштуница, ако се оваква уставна решења преточе у Устав Србије, отићи код својих газда, ма где се они сада налазили и рећи: „Ја сам свој посао завршио, Србије више нема”. Нешто нам је то много познато.

**КРВАВИ ПОРОДИЧНИ ПЕДИГРЕ ЗОРИЦЕ
РАДОВИЋ, СУПРУГЕ ВОЈИСЛАВА КОШТИНИЦЕ**

ОТАЦ ЗОРИЦЕ РАДОВИЋ КРВАВИ ДЕЛЕГАТ БРОЗОВОГ ВРХОВНОГ ШТАБА У ГОРЊОЈ МОРАЧИ

*– Таси Војислава Кошти-
нице убијао у манастиру
Морача и бацао Србе у јаму –
Таси Војислава Коштинице
кидао људима њрсте због
њрстења – Таси Војислава
Коштинице усмртио на десе-
тине Морачана – Кржаве руке
Војислава Коштинице ни
Морача није могла да ојере*

Горња Морача – хајдучка тврђава у турском караземану – камена авлија, настала сударом планинских масива, била је у злом прољећу 1941. године, у априлском слому, пунољудна и засебна општина Колашинског среза. У априлском слому људство Горње Мораче није страдало много, изузев официра око Војина Војводића, Видака Божића, Мираша Војводића, који су у њемачко ропство пали, али је зато страдало послје Тринаестојулског устанка 1941. године, када су комунисти, компартијски комесари и крвави качкетиши Коминтерне успјели да изазову крвави раскол међу браћом и да, одмах иза Петрова дана, у ком је народ устаноу противу издајника у народној ношњи, који су клицали на Цетињу, у такозваној Петровданској скупштини, италијанским окупаторима и „слободној Црној Гори”, да подијеле народ на комунисте и „реакционаре”, на партизане и четнике, чија је крв ускоро ископала дубоке јаке међу браћом.

Горња Морача и Доња Морача су страдале у крвавом пиру комунистичком, а Ровца, исто тада општина Колашинског среза, су успјеле да у пламену одрже колико-толико чуварну слогу, јер су

Ровчани имали срећу да командир Ровачког четничког одреда буде Вук Бећковић, коме су браћу побрили комунисти, који је чувао Ровчане и није вршио освете убијајући ровачке комунисте. Долазили су, вјероватно, и Ровчанима делегати Брозовог Врховног штаба из Фоче и других јајаца и авнојских пећина, но они нијесу успјели да затру Ровчане као што су крвави делегати Брозовог Врховног шта-

ба успјели да развију црне барјакe на кућама по Горњој и Доњој Морачи, Липову, Крњој Јели и другим општинама Црне Горе. Колашин је синоним страдалништва људског од компартијског терора у Црној Гори.

Уништити сваког потенцијалног непријатеља револуције

Усташки Јасеновац је брат близанац комунистичког Колашина. У Колашину је настала нај-

КРВАВИ ПОРОДИЧНИ ПЕДИГРЕ ЗОРИЦЕ

страшнија институција компартијског терора зване Пасје гробље. Она је настала тачно по препоруци Фочанских прописа Брозових, чије је челно начело гласило: „Уништити сваког потенцијалног непријатеља револуције” и „не дати ни зуб златни земљи”; зато су убијенима сјекли прсте и скидали прстење, расијецали вилице и скидали златне пломбе и зубе. Пасје гробље је почело тачно на Бадње вече 1942. године, у поноћ, убиством барјактара крњојелског у Мојковачкој бици, седамдесетогодишњег Михаила Мандића са три сина и домаћином Зорком Жугић са Сињевине, који су поубијани лопатама и крамповима у Лугу крај Таре у Колашину, у поноћ, при температури од четрдесет степени испод нуле. Убијени су само зато што им се није дао да га ухвате и ликвидирају поручник Краљевске војске Миљан Мандић, син Михаила Мандића, који је у почетку био и командир устаника у Крњој Јели. Платила је главама скоро сва Миљанова породица, а терор су изрежирани ударници крвави, упућени из Брозовог Врховног штаба, који су починили злодјела у Колашинском срезу какве није ни Шваба починио у Првом свјетском рату. У Горњу Морачу је у јесен 1941. године бануо крвави делегат Брозовог Врховног штаба, звани Милош Стојин Радовић,

Не може компартијски делегат Мило Радовић да опере са својих руку крв оних које је поубијао у Горњој Морачи као „потенцијалне непријатеље револуције”. Не може да опере крв браће Пековића, Влатка и Лабуда, синове Ђура Пековића, староцрногорског официра, младе комунисте, студенте, који су из компартијског фанатизма и овновима везивали црвене машине око рогова уочи рата по Сињавини. Убијени су вјероватно у „бијелом компартијском терору”, затирање међусобно у хијерархијском гурању, етикетајући их, вјероватно, са „троцкистички елементи”. Гробови Пековића су тешко пронађени. Један је био зазидан жив у некој градини.

родом из Доње Мораче, „напредни” студент права тада, могуће и да је био завршио и студије кад је рат почео, међутим, сви су га словили као „напредног студента” у компартијском жаргону. Делегат Милош Стојин дошао је у патријархалну Горњу Морачу са немилим надимком „син Стоје кацаре”, а тако су га звали поспрдно зато што му је мајка имала навику да у јесен из колиба по планини Вучју и Бјеласици краде каце сира и кајмака (скорупа) и скрива их у јаме снијежнице и ноћу да их гони на коњу или носи на леђима у село међу своје каце. Компартија није знала за „ману” свог делегата ког је упутила у Горњу Морачу, у којој су се људи подгуркивали и крадом ш а п у т а л и : „Бе нам упутише у срећу баш сина Стоје кацаре!?” Одважнији су му то и у очи рекли, но то су сви потом платили главама, па и они што су били партизани.

Крвави делегат Брозовог Врховног штаба „напредни студент” и судија „Најстрашнијег суда на свијету” (како је компартијски пријеки суд назвао морачки старац Живко Драговић, улазећи на саслушање рекао „Помоз Бог, најстрашнији страшни суде!”), Милош Стојин Радовић, нашао је у Горњој Морачи толико компартијских зликоваца у сваком трену орних да изврше свако зло које им наложи компартијска врхушка. Касније се, у тренуцима могућег кајања, исти Милош бајкао по Београду, као судија Врховног суда, како су на њега свалили све своје злочине злочинци компартијски из Горње Мораче, који су у тим злим данима наплаћивали своје крваве рачуне из прошлости, све своје раније мржње кроз компартијску дисциплину намиривали. Могуће је да је и ту доста истине било, међутим, Милоша Стојиног Радовића не

Зорини отац био Титов следбеник

опере ријека Морача од крвавих почина у Горњој Морачи, у коју у то доба спада и Крња Јела, у којој је започело страшно сметиколо и разбратничко поклање.

По списку Милоша Радовића у јаругу бацани људи из Горње Мораче

Домаћин Томица Дуловић, „кулак”, дошао је Милошу да га спаси као својти својој, а убијен је, мучничком смрћу је уморен, мучен да каже „ће су му паре које је донио из Америке”, па су му и прсте откинули због прстења; а преко педесет нароварених коња је догнао из његове куће у „ђавољи штаб” у Пољу, у коме је судио Милош Стојин. У једну јаругу бачени су по Милошевом списку ови људи из Горње Мораче, међу којима је доста партизана, али оних који су рекли како неће они „да им командује син Стоје кацаре”: Милосав Брајенов Бојић, општински благајник, Ђокић Гаврила Војин, партизан (убијен због цокула обу-

РАДОВИЋ, СУПРУГЕ ВОЈИСЛАВА КОШТУНИЦЕ

вених без питања), Шишовић Милутина Блажо, партизан, Поповић Јакова Јован, учитељ, Чогурић Николе Милован, јунак из Верденске битке, Сточајевић Милош, најамник, Бојић Борђија Петко, сељак, Бојић Милана Светозар, сељак, Бојића Малина Новоца, сељак, Бојић Наода Саво, сељак, Синђић Мирка Радован, сељак, Бојић Брајана Машен, сељак, Јушковић Саве Милан, сељак и народни видар, Мучалица Милића Мијат, сељак, сви су они убијени у Манастиру Морачи, бачени ноћу и ујамљени у јаругу крај Манастира Морача, само је са тог стрелишта ноћног утекао Бојић Пера Глигор, сељак, скочивши низ литицу високу четрдесет метара и ускочивши у вир ријеке Мораче. Глигор је умро негде у одступници-или је убијен у Похорју 1945. године, гдје је под командом генерал-лајтанта Пека Дапчевића убијено око 17 хиљада црногорских четника и одступника. Тако је "народни херој" Пеко Дапчевић побио пет пута више Црногораца од Омер-паше Латаса, који је у налетима на Црну Гору 1858. и 1862. године побио близу пет хиљада Црногораца. Поубијане Морачане послје много дана сахрањивали су кришом укућани. Сахрањивали су ако су нашли што остатака од својих покојника, поубијаних у режији крвавог Брозовог делегата Милоша Стојиного Радови-

ћа. Одговоран је Милош Стојин Радовић, истим поводом, не само за у јаругу бачене „лучисте“, како је назвао поубијане на једном конопу у Манастиру Морачи, ноћу, и за смрт Јована Костиног Бијелића, угледног домаћина, Риковић Лазара Мирка, старог сељака, Дуловић Николе Владимира, сељака, убијеног у кревету у тифусној грозници, Живковић Михаила, сељака, па за Марковић Радоје Саву, старог мајора, убијеног на огњишту док је послуживао ракијом убицу Глига Мандића, из Херцег Новог, „народног хероја“ и тобоже генерала, Марковић Милоја Велимира, сељака, стријеланог са групом у Манастиру Морачи, а посебна је прича убиство старог потпуковника Алексе Живкова Бојића, јунака из Балканских ратова и у бици на Мојковцу, који је убијен само што је лелекао изгинуле Морачане.

Таст Војислава Коштунице убијао у манастиру Морача

Ова кара-кажа о злочинима Милоша Стојина Радовића, само у Горњој Морачи, само је дио хорора који се може испричати о компартијском делегату Врховног штаба Брозовог, који је тако усрећно и „ослободио“ Горњу Морачу. Потом се Милош Стојин Радовић настанио у Београду, заузевши спрат у дивној мермерној палати на данашњем Тргу Николе Пашића, у којој је и умро прије неколико година као пензионер. Био је судија Врховног суда СФРЈ-е. Док је био жив упутио сам му посланицу у стиху, као свом крвавом рођаку, под насловом „Памтикамен“, која се завршава стиховима: „Памтикамен, бјељи од кречане, зна кад Милош покла Морачане“. Не знам је ли га гризла савјест због злочина по Морачи, али знам да никада није по рату дошао у Морачу. Могуће и да га је гризла савјест због злочина које је дијелио са множином компартијских зликоваца из Мораче - Доње и Горње.

Момир Војводић

Коштуница и његова супруга желели би да прикрију своје порекло

Шумадинац из Невесиња

Поред анкета у којима побеђује већ четири године, Коштуница је једини лидер опозиционе странке који није никада, и ни на који начин, нападан и сатанизован од стране власти и њених медија. Значи ли то да је он добар за власт, по њеној мери и укусу, или је у питању оно о чему нико не размишља, а требало би када се сабере сва корист коју је он донео социјалистима својим досадашњим политичким деловањем у опозицији

Ричард Холбрук, амерички политичар, дошао је у Београд и узео оно што је хтео, политичку главу Радована Караџића.

Следећи пут ће доћи по самог Радована и неке друге Србе, да их води у Хаг, и успеће, као и увек, да добије оно што тражи од Милошевића, све док не буде тражио самог Милошевића, што ће и бити логичан наставак његове политичке мисије у Београду. Наши овде су обављали до задњег момента, задње вечери, да неће дати ништа и попустити нигде, а затим су испунили све. Тако ће проћи и будући захтев светске заједнице који ће једнога дана донети Холбрук, да и Милошевић напусти све политичке функције и нестане са политичке сцене Србије, што нам данас изгледа као бајка и неостварив сан. Ја чврсто верујем да ће се то догодити, за разлику од многих политичара и аналитичара са опозиционе сцене Србије, који оптужују Америку за подршку и помоћ Милошевићу. Можда то данас изгледа тако, можда и јесте тако, али да ће му Американци и демократски свет опростити злочине по Босни и терор у Србији, не верујем, и мирно, стрпљиво, чекам Холбрука у Београду, који ће једнога дана, ове или следеће године, доћи са задњим захтевом и отићи из Београда заједно са Милошевићем. Наравно да је срамота што то мора да ради Холбрук, а не ми Срби, али на крају, важно је да нико не бу-

де амнестиран за злочине које је починио, а нарочито не креатор и духовни отац зла и несреће на овим просторима већ пуних десет година. Знам да моја вера у правду која ће доћи, макар и преко Холбрука, делује наивно, али наивно је пре две године деловала иста таква вера да ће Караџић и Младић, тадашњи моћници, слављени, хваљени и националних божанстава уздизани, доживети овакву судбину данас. Када сам ја веровала у њихову одговорност и политички крај, који су градили злочином над Сарајевом и широм Босне, велики политичари из Србије, из власти и опозиције, мислили су сасвим другачије. Милошевић их је примао свакодневно, давао им политичку, војну, финансијску и моралну подршку, медијски славио све што чине, па и саме злочине над цивилима и рушење градова, док је његова жена, садашњи борац за мир, тада писала о цврчку из Пожаревца, а Коштуница, Шешел и Ђинђић обилазили освојене територије и са националним усхићењем подржавали „праведну борбу српског народа”. Тада је вера у крај националне идиле, у Хаг и политички слом српске освајачке идеје деловала будаласто, а они који су у то веровали и о томе говорили и писали, представљани су као народна срамота, издајници и плаћеници непријатеља.

Данас, када сви равнодушно примају одлазак својих политич-

ких идола и пораз политике коју су водили кроз све четири ратне године, реалније, и сасвим могуће, делује нада у исти такав крај и скоро одлазак главног мага са Дедиња, који за сада опстаје само на издаји сопствене политике и људи са којима је спроводио. А њега самог одавно су већ издали и напустили сви опозициони лидери који су заједно са њим, онако бахато, славили ратна освајања по Босни и Хрватској и улазак српске војске у Вуковар или Сребреницу. Сада су и они, па чак и Биљана Плавшић, за „мир који нема алтернативу”, јер су, кажу, доследни политичари, за разлику од нас који причамо шест година исто и зато смо недоследни.

Доследни мрзители

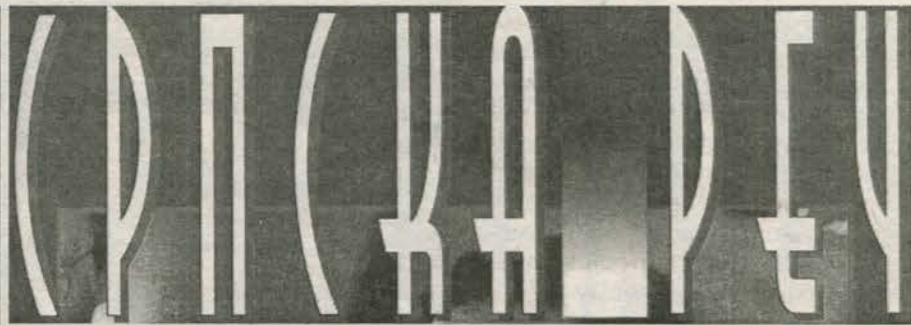
Најдоследнији од њих, по мишљењу јавности, Војислав Коштуница, чија је политичка опција доживела потпуни пораз и слом завршетком рата и Дејтонским споразумом, због тога веома доследно ових дана мрзи и ружи свог политичког оца и творца, доследно му ређа лажне оптужбе владајуће странке са ТВ-Бастиље или из „Вечерњих новости”. Грдно се наљутио тај велики пропали политичар и излио сву своју српску мржњу која увек мења захвалност на онога ко јег иначе многи мрзе и руже, јер је то политички уносно и јер им је чинио добро.

Позната је прича из турског времена на овим просторима, коју бележи Иво Андрић, о мржњи и њеном усмерењу, пишући о судбини херцеговачког везира Али паше Ризванбеговића. У тој причи, обесни Омер паша Латас ухапсио је везира Ризванбеговића, посадио га на неко магаре, и то натрашке да му гледа у реп и сапи, и тако пониженог прошетао кроз Мостар. Успут је телал скупљао народ на улице да сеири над везировом патњом и да га бије ко жели. И та руља, која је до јуче хвалила и славила Ризванбеговића, навали да га пљује, псује и удара. Син Али пашин, који је водио магаре под оцем, у једном тренутку упозори: „Чувај се, бабо, сад ћемо наићи поред Јашара. Има катил челичну руку, па се причврсти добро да, када те млатне, случајно не паднеш.” Мудри Али паша одговори: „Неће мене Јашар ни такнути,

сине, јер њега никаквим добром нисам задужио". Тако и би.

Доследан у тој истој тежњи за уништењем добротине, Коштуница у свом целокупном политичком деловању од оснивања странке и одвајања из ДЕПОС-а мрзи Српски покрет обнове и Вука Драшковића више од СПС-а и Слободана Милошевића, и сву своју политичку енергију усмерава против њих уместо против владајуће странке. Доследан само у мржњи, он разбија прво Демократску странку, а затим и ДЕПОС који га је створио, политички подржао и промовисао, да би данас чинио све што може у лудилу свог личног зла и промашене политике да разбије и онемогући коалицију „Заједно”. То му је и централни политички програм који спроводи уз видну подршку владајуће странке која даје медијски значај и публицитет само његовим изјавама, конференцијама за штампу и промоцијама, вешто користећи растурачку енергију и мржњу према Српском покрету обнове у своју корист. Док се чак ни митинзи коалиције „Заједно” не бележе на ТВ-Бастилији, ни у „Политици” или другој штампи, Коштуничине изјаве се помно прате и преносе у Другом дневнику ТВ-Београд, и свим новинама. Истраживачке агенције СПС-а нападају и учестало објављују анкете о наводном истраживању јавног мњења у којима је Коштуничина странка најјача у опозицији,

а он
нају-

број 155, 29. јул 1996.

тицајнији опозиционар, како би што више учврстили његово иначе високо мишљење о значају њега и његове странке на политичкој сцени Србије, које онемогућава заједништво опозиције још од ДЕПОС-а. Са истом сврхом, у тим анкетама већ шест година српски покрет обнове је најслабија политичка странка са најмање гласова подршке, а Вук Драшковић најгори политичар кога нико не подржава, иако такве анкете демантује свакодневна политичка реалност и сви досадашњи избори на најубедљивији могући начин.

Поколења дјела суде

Поред анкета у којима побеђује већ четири године, Коштуница је једини лидер опозиционе странке који није никада, и ни на који начин, нападан и сатанизован од стране власти и њених медија. Најпре и највише Вук и Српски покрет обнове, затим Шешел и Радикална странка, Грађански савез и Весна Пешић и најзад Ђинђић и Демократска странка, сви су били сатанизовани, нападани, измишљане су им разне лажи до оптужби за националну издају и судских прогона, хапшења и батинања, а све то је прошло поред Коштунице, није га ни дотакло. Значи ли то да је он добар за власт, по њеној мери и укусу, или је у питању оно о чему нико не размишља, а требало би када се сабере сва корист коју је он донео социјалистима својим досадашњим политичким деловањем у опозицији. У свом послед-

њем, на изглед неконтролисано наступу једна и мржње, Коштуница је језиком Социјалистичке партије Србије оптужио Вука за многе ствари, па и да је „писао срамни фељтон о Дражи”. Човек, пореклом из села Коштунићи, са Равне Горе, који никада није хтео да дође на Равну Гору и ода пошту генералу Михаиловићу или на било који начин допринесе његовој рехабилитацији, оптужује за лош однос према Дражи човека који му је споменик подигао и потпуно скинуо срамни жиг издаје са његовог имена и целог Равногорског покрета, са очигледном намером да тим нападом умањи политички значај и утицај Српског покрета обнове код равногорске Србије, што је сада примарни политички циљ Социјалистичке партије Србије.

Истовремено, тим нападом Коштуница покушава да скрене пажњу са себе и сакрије истину о сопственој породици и њеној улози у ратним збивањима од 1941. до 1945. године. Мит о њему, као о једином политичару из Србије, Шумадинцу, потпуно руши истину коју ће испричати сваки сељак из Коштунића, да је његова породица у ствари Дамјановић, пореклом из Невесиња, досељена у то село тридесетих година овог века, те да му је и деда Војислав био Дамјановић, као и сви остали потомци те породице који данас живе у селу Коштунићи. Његови скори преци су променили презиме из неког страха, ваљда Воја зна из којег и од кога, или из другог разлога, тако да је то једина породица са таквим презименом у селу, и у целој Србији. Отац му је био окружни судија у Горњем Милановцу, после рата запамћен по суђењима припадницима четничког покрета, касније премештен у Тузлу где је Воја и рођен, а затим враћен у Београд и пензионисан као судија Врховног суда(?).

Страх да не сусретне неког осуђеника свог оца на Равној Гори га је, верујем, спречавао да дође на отварање споменика генералу Михаиловићу, а и на прославу Педесетогодишњице победе над фашизмом, у којој је допринос Равногораца вреднован чак медаљом америчког председника Трумана генералу Михаиловићу, о чему је Вук Драшковић још 1990. године писао у првом броју „Српске речи“, који је због тог текста забрањен, док је Војислав из Коштуница ћутао и о томе, и о Дражи, и о Равногорском покрету уопште, тада, раније, а и данас. Чак је првог дана Видовданског сабора рекао да његова нога неће више крочити на саборску бину међу те „прљаве, масне и брадасте примитивце“, како је он видео окупљени народ. Тако је и учинио, дошавши само задњи дан на отварање побуне, што је захтевао од почетка у Савету ДЕПОС-а, и гласао за то, о чему постоје и папири и сведоци.

Иако мислим да деца нису и не могу бити крива за грехе својих родитеља није неважно знати да је отац његове супруге Зорице Милош Радовић, познати црногорски комуниста и високи функционер злогласне ОЗНЕ, који је по злу запамћен у црногорским породицама, чије је синове и очеве прогањао и убијао без суђења и

Сликајући се са потомцима војводе Мишића Коштуница био је волео да прикрије своје право порекло

током рата и после рата, а за многе његове злочине касније је оптужен Милован Ђилас, наравно после његовог политичког пада.

„Покољења дјела суде, што је чије дају свима“ рекао је давно Његош, па ће Дамјановић-Коштуница Војо, који се стиђи свог херцеговачког презимена и порекла и крије их дубоко из јефтиног политичког профитерства, добити од покољења оно што је и заслужио, а то је потпуни заборав. А до тада, живеће у лажним анкетама Социјалистичке партије Србије, у „Политици“, „Вечерњим новостима“ и на ТВ-Бастиљи, али не и у народу.

Мира тројезичица

Пошто је у Србији сада у моди шумадијско порекло и одрицање од родитеља и народа којем припадаш, да би се политички профитирало на овом имању у власништву левичарке, која и нема родитеља, нови министар информисања Александар Тијанић, онај дебели, масни, прљави и неуредни разбојник, постао је министар тако што је сакрио своје црногорско порекло и чак уредно плувао по Црногорцима у Београду и Србији, јер тако воли милостива Мира. Упрљан неповратно у њеној жабокречини лажи, преваре, криминала и плачке целог народа и државе, он лечи своју душу тако

што у ту жабокречину, у својој машти, спушта и оне који тамо никада нису били, нити ће, оне који су нада и симбол другачијих, бољих, чистијих и правих људи. Тако је у неким новинама изван Србије, перући себе због учешћа, сада и званично, у најпрљавијој, најмрачнијој и најлоповскијој влади данашњег света, зажеleo да и мене увуче у дугачки, бедни, поданички ред људских наказа које се друже, зависе и виђају са Миром Тројезичицом. Каже у том интервјуу да сам тражила пријем код ње, да ме је она примила и да смо више сати разговарале. Нити сам тражила, нити ме примила, нити смо разговарале, јер немамо о чему, пошто ја не знам ни језик лицемерја и лажи, ни језик терора и злочина, ни језик плачке и отимачине, којима она и сви они са њом у друштву говоре.

Тијанић је све те језике добро научио, и не сумњам да се са њом свакодневно састаје и ћакула, али мене нек се мане, као алибија за свој морални пад. То што он ради, и што је до сада радио и урадио, не може правдати ничим, па ни позивањем на непостојеће разговоре између добре виле и зле вештице са Дедиња, коју би ти разговори такође амнестирали и чинили оним што није и никада није била, нормалним људским бићем. Дакле, далеко смо и она и ја, и Тијанић и ја, путеви нам се никада неће укрстити, а то је оно што министру срећу квари. Заувек.

(Даница Драшковић,
„Српска реч“,
29. јул 1996. године)

ОД КРИМИНАЛАЦА

Влада Батић, министар правде, осим по величини свога носа (коме неуспешно покушава да направи позитиван маркетинг поручујући - што у излогу то у радњи), прославио се и по неким незаборавним поступцима. Одмах после булдожер-револуције, 10. октобра, у улози Панићевог адвоката, вероватно понесен хулиганском атмосфером, као по сценарију лошег америчког филма, нелегално упада у управну зграду „Галенике“ са наоружаним обезбеђењем захтевајући да му се одмах преда предузеће чији је иначе легални већински власник Фонд за здравствено осигурање, што су накнадно и потврдили надлежни органи. Иако је Привредни суд држао у својим рукама, ова Батићева акција је пропала.

Министар правде је остао упамћен и као човек који је покушао да нам уведе неку врсту колективне психотерапије. Кад год је имао прилику убеђивао нас је - ми морамо да прођемо кроз моралну катарзу, наводно дубоко уверен да ће Хашки суд да прочита Србе, а заправо журећи да испуни све налоге Карле

дел Понте и припремајући терен за незаконито испоручивање наших држављана Трибуналу. Толико је савесно Батић обављао овај свој задатак, да је његова банда криминалаца примирала Благоја Симића да се, наводно, добровољно преда. Можемо само да замишљамо шта је толико горе од Хага што је Симића натерало да се преда.

Ко су Батићеве кадрови

Батићу се сигурно неће заборавити још једно његово (не)дело. За управнике казнено-поправних установа министар је постављао кога је стигао, од криминалаца до своје љубавнице, и то готово све из редова своје странке.

Своју љубавницу, Оливеру Јелкић, Батић је поставио за управника затвора у Сремској Митровици. За причу није важно то што му је она љубавница, већ што је потпуно неквалификована за овај посао. Оливера је бивши адвокат која је избачена из адвокатуре, а онда је некако успела

преко Бијељине да се поново учлани у Адвокатску комору. Прво је постављена на место управника КПЗ болница у Београду да би се једним потписом министра правде нашла на челу највеће казнено-поправне установе у Сремској Митровици.

Од када је Оливера постала управник овог затвора, неколико особа је побегло из затвореног дела, али није било никаквих санкција јер јој је љубавник све опростио. Међутим, када су у питању остали управници, Батић за њих има други аршин. Тако је министар одмах сменио доброг управника затвора у Смедереву због тога што су се слободњаци удаљили, а не побегли. Од доласка

Јелкићеве све чешће се чују приче о финансијским малверзацијама у КПУ.

У Васпитно-поправном дому у Крушевцу Батић је за управника поставио Мићу Аксентије-

ДО ЉУБАВНИЦЕ

ОД КРИМИНАЛЦА

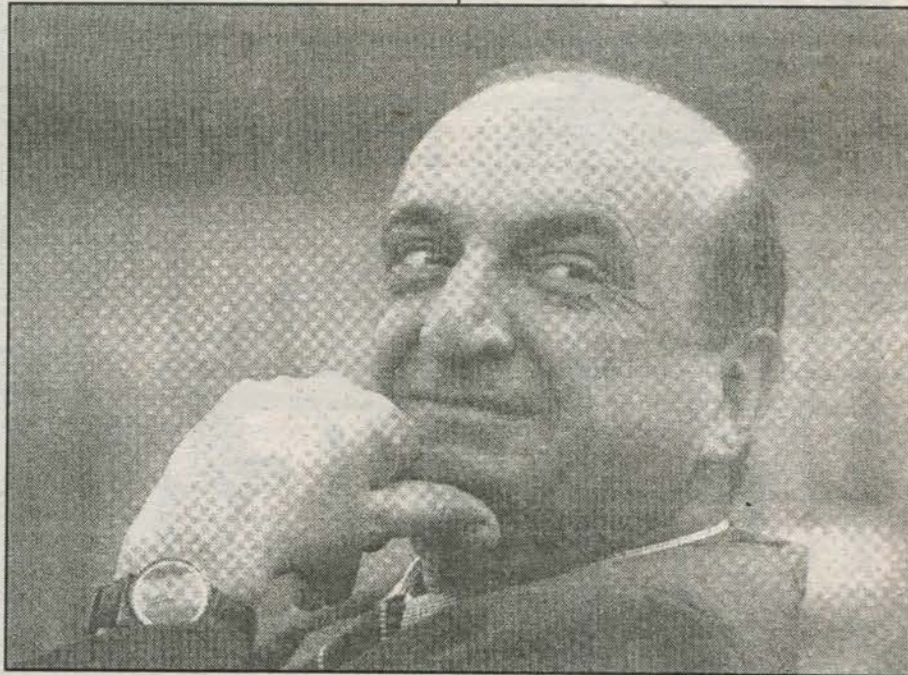
Оливера Јелкић,
Батићева љубавница,
управник затвора у
Сремској Митровици

вића, бившег васпитача који је за три године рада у ВПД више времена провео на боловању него на послу. Мићо је иначе члан ДСС, познат по томе што је отварао ланац продавница на нелегалан начин. Банкротирао је и против њега је вођен кривични поступак због кривичног дела преваре. За месец дана од доласка на чело ВПД, Аксентијевић је примио незаконито око двадесет нових радника без конкурса, иако у дому има 200 штићеника, а преко 200 запослених. У знак протеста због његовог именовања сви малолетници у затвореном одељењу штрајковали су глађу два дана, а начелници здравствене и васпитне службе напустили су посао. Јавно се говори да је за пријем раднице, која сада ради у кантини, узео 2.000 ДЕМ.

Недавно је избио пожар у радионици због слабе организације посла. Радионица је изгорела, али управник се није појавио да обиђе своју установу, вероватно је имао важнији посао.

Управник – алкохоличар и уцењивач

У Врању је за управника затвора постављен Дејан Костић, члан Нове демократије, који је био при-

Допов – управник затвора

За управника Округног затвора у Крушевцу постављен је Звонко Пауновић, који је био у затвору јер је са двојцом регистрованих крушевачких допова ухаћен приликом крађе веће количине грађевинског материјала. Члан је Нове демократије, а завршио је народну одбрану и два пута избањиван са посла као радник СУП-а, тако да није био у радном односу када је именован за управника. У затвору проводи мало времена, јер се бави неким наводно трговачким пословима.

правник у суду. Нема положен стручни ни правосудни испит. Затвор ретко обилази, нико га не поштује и тамо влада потпуни хаос.

Батић је за управника КПУ у Нишу именован Јовановић Радојицу, председника ДХСС за Ниш, који је претходно био у СПС-у. Јовановић је радио као управник истражног затвора у Нишу, али је пре 11 година уклоњен због пропуста у раду и отишао је у адвокате. Док је био управник истражног затвора нестало је злато из депозита које је држава платила, а установа је била оштећена. У то време, љубавница му је била осуђеница. Стално је у сукобу са радницима, па су односи међу људима и атмосфера веома лоши.

ДО ЛЈУБАВНИЦЕ

Шверцер оружјем на челу затвора

Драган Јакшић, иначе члан ДХСС, именован је за управника затвора у Новом Саду. Он је бивши радник ове установе, који је избегавао посао седам месеци и био на фиктивном боловању. Шверцовао је оружје, због чега је и привођен у СУП. Склон је алкохолу. У Београду је за управника био постављен Драгиша Блануша, бивши окрели СПС-овац и ЈУЛ-овац, а сада потпредседник ДХСС у Београду. Због злоупотреба у СУП-у Стари град 1995. године био је пензионисан. Некада је радио као шеф обезбеђења ЦКЈ. Блануша је сада саветник министра правде Републике Србије и управник централног затвора из сенке.

Батићева банда криминалаца приморала Благоја Симића да се, наводно, добровољно преда Хагу

У Ваљеву је за управника затвора постављен Војислав Лазић, председник ДХСС за Ваљево, који је и раније радио у овој установи са доста проблема. Лазић је хронични алкохоличар, склон узимању новца и уценама и због тога је привођен.

У Ђуприји је Батић за управника поставио Србу Николића, економисту, иначе бившег члана СПС-а и ЈУЛ-а, а сада члана ДХСС. Бавио се и бави се финансијским вештачењем (што је супротно прописима) и то веома добро наплаћује јер има особа које су због финансијских малверзација у затвору.

Чланство у ДХСС – једино што је потребно за посао у Министарству правде

Ни у Министарству правде Батић није поставио боље кадрове. Очигледно је да је основна препро-

свима било чланство у ДХСС. За свог помоћника именован је Драгана Вулића, који је истовремено био члан СПС у општини Палилула и ЈУЛ-а у општини Чукарица, а сада је члан ДХСС.

Помоћник за судове је Дејановић који има једну годину радног стажа, и нема положени правосудни испит, али је члан ДХСС. Помоћник за судове је, такође, и Сеад Спаховић, који је био у СПО, а сада је под окриљем министра Батића.

Помоћник за финансије је Мишчевић који је завршио Вишу пословну школу, али је члан ДХСС. Саветник за установе за извршење кривичних санкција је Мишко Радоман, бивши управник ЦЗ-а, који је смењен због малверзација и незаконитих радњи, а умешан је и у много прљавих послова у Београду. Заменик министра за управу је Ивица Ржденци, члан ДХСС.

Сви помоћници и саветници се баве допунским делатностима које нису у складу са законом и већина има уговоре о делу на више места, уз благослов министра Владана Батића.

И ЂИНЂИЋ ИСКОРИСТИО ПАРЕ ОПЉАЧКАНОГ НАРОДА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ШТО ОПЉАЧКА ЛЕВИЦА ДА НЕЗНА ДЕСНИЦА

Велика пљачка народа, највећа финансијска превара у историји српског банкарства, изведена преко Дафимент банке сигурно неће бити заборављена. Разним видовима „штедње“ у овој земљи је преварено и опљачкано три милиона и седам стотина људи.

Према подацима којима располаже НБЈ, Дафимент банка је имала укупно 163.025 штедиша и 577.600 уговора, при чему је процена комисије да основни дуг Дафимент банке према грађанима износи око 450 милиона ДЕМ.

Када се говори о кривцима, увек се указује на представнике тадашњег државног врха и руководства НБЈ и НБС, који су банком фактички управљали и који су стајали иза Дафине и омогућили јој незаконито оснивање и не сметан рад упркос томе што су све контроле њеног пословања указивале на бројне неправилности, финансијске малверзације и друге незаконитости у њеном раду. Међутим, до сада се није говорило о томе ко је све имао користи од ове преваре, заправо, ко је све узимао паре од Дафине Милановић.

„Велика Србија“ је дошла до документа у којем Дафина Милановић наводи имена политичара и бизнисмена који су добили новац од Дафимент банке. Документ који је намењен њеном адвокату потписао је 1. марта 2000. године. На листи корисника новчаних средстава Дафимент банке, у делу у коме се наводе бизнисмени, налази се име Зорана Ђинђића као председника опо-

зиционе партије, који је од Дафине Милановић узео 250.000 ДЕМ.

Српска радикална странка је, 1993. године, покренула скупштинску расправу о финансијском пословању Југоскандика и Дафимент банке и учествовала је у раду Анкетног одбора који је формиран да би се утврдиле чињенице. Српски радикали, желећи да се кривци за пљачку изведу пред суд, још тада су указивали да су највећи ауторитети власти одговорни за пљачку, кадровски ротирали навише, а да ни један једини непосредан пљачкаш од Дафине надаље, није одговарао ни код судије за прекршаје.

Српска радикална странка детаљно је информисала грађане о расправи на скупштинском заседању и о раду Анкетног одбора у књизи „Што опљачка левица да не зна десница“.

POLITICIANS

1. **Milomir Minic** – Current vice-president of government of Serbia (For Underground subway “Vukov spomenik” and “Brze pruge”) and
2. **Milutin Mrkonjic** – director of CIP (Center for research and Projects) and current director over of reconstruction. 40.000.000 DEM
(For project “Slavija”) 15.900.000 DEM
(For land excavation for project “Slavija”) 3.000.000 DEM.
Borrowed but never made any payments
3. **Dragan Tomic** – Current vice-president of government of Yugoslavia (For building furniture factory) and director of furniture company Simpo 10.000.000 DEM.
Borrowed but never made any payments
4. **Radomir Bozovic** – Former President of the government of Serbia and today is the director of Generalexport INC. 30.000.000 DEM
(For pensions) 43.000.000 DEM.
(For taxes on interest of deponents)
Took with out any formal justification
5. **Mihalj Kertez** – director for custom of Yugoslavia (Electronic equipment) 6.000.000 USD.
Borrowed but never made any payments
6. **Dragoslav Tomic** – director of “Jugopetrol” (Extortion import of oil) 10.000.000 DEM
Borrowed but never made any payments
7. City government: - **Slobodanka Gruden**
- **Ljuba Milic**
- **Radoje Radovic**
(for land for project “Slavija”) 10.000.000 DEM.
Borrowed but never made any payments
8. **Bogoljub Karic** – banker (Loan for his bank) 3.000.000 DEM.

BUSINESSMEN

1. **David Dudai** (Project “Parking plus”) 47.000.000 DEM.
Defrauded Dafiment bank and the city government of Belgrade
2. **Israel Kelman**

(To establish cooperating banks in Europe and the US) 150.000.000 DEM
Defrauded Dafiment bank and Dafina Milanovic
3. **Predrag Jevremovic** (Vienna and Lugano) and
4. **Vladimir Todorovic** (Vienna) Fiduciary for Dafina Milanovic (Took personal money) 150.000.000 DEM.
Defrauded Dafina Milanovic
5. **Slobodan Raih** 50.000.000 DEM.
Former vice president of the Bank and director of Ray International London.
Defrauded Dafiment bank and Dafina Milanovic
6. **Zoran Djindjic** Head of opposition Party 250.000 DEM.
Defrauded Dafina Milanovic

I, Dafina Milanovic Yugoslavia Passport Number 001541125 Present this information under penalty of perjury and attest that it is true and factual and I have all the original asserting information I present this though my only legitimate irrevocable power of attorney.

Dafina Milanovic
Dafina Milanovic

Date

Apr 13 2000

СРУШЕН МИТ

Рушењем Светског трговинског центра у Њујорку, као и нападом на Пентагон, срушен је мит о америчкој економској, војној и политичкој надмоћи. Федерални истражни биро, Централна обавештајна служба, као и Служба безбедности оружаних снага САД уздрмане су до темеља. Суверсита повећава концентracију снага за обрачун са Авганистаном и Осамом бин Ладеном, главним осумњиченим. Хиљаде демонстраната у Вашингтону демонстрирало прошив најављене војне акције САД-а.

Иако је председник САД, Џорџ Буш, у обраћању нацији обећао да ће држава „уловити људе који су то починили“, ни неколико недеља после терористичког напада кривац није пронађен. Аналитичари се слажу да је онај ко се одлучио да сруши куле близанце Светског трговинског центра и нападне Пентагон, то урадио противећи се политици Вашингтона и њено интервенисању у унутрашње ствари других држава. Сама истрага наставља се у два правца. По једној тези, напад је припреман негде у иностранству, помиње се

Немачка, а по другој, подршка за напад стигла је директно од америчких унутрашњих снага. Ни после огромних напора и бројних хапшења није учињен никакав помак.

Извесно је да се Американци неће задовољити једнократном интервенцијом, као што је то било у случају Судана и Либије, већ ће предузети ширу акцију за коју Вашингтон тражи огромну подршку како међу домаћим јавним мњењем, тако и међу савезницима НАТО-а. Како извештавају дописници из САД, у овој држави завладала је права

хистерија и жеља за осветом. Масовно се отварају стрелање, купује оружје и мете са ликом Осама Бин Ладена, једног од главних осумњичених.

Готово сви амерички сајтови на интернету имају ознаку црвеног крста и телефон за хитну помоћ, док се у десном горњем углу вијори америчка застава. Мобилизација је достигла невиђене размере, а многи се

У америчкој одмазди страдаће невинне жртве

Високи представник Европске уније за спољну политику и безбедност, Хавијер Солана, изјавио је да ће бити невиних цивилних жртава у случају да се поведе рат против тероризма и да он прихвата ту чињеницу.

„Биће убијени невини цивили и ја то прихватам“, рекао је Солана у интервјуу аустријском недељнику „Формат“.

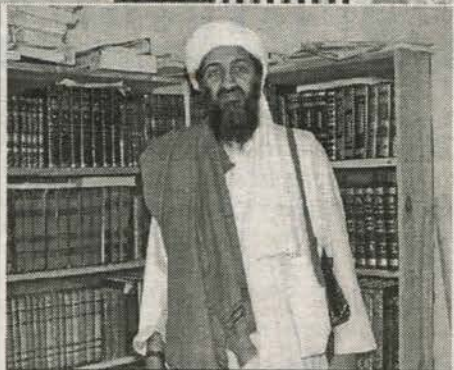
АМЕРИЧКОЈ СВЕМОЋИ

слажу да атмосфера исувише подсећа на време уочи вијетнамског рата.

Америчке безбедоносне службе, чији је годишњи буџет 30 милијарди долара, после 11. септембра добиће сасвим нову улогу, са много већим буџетом. Американци познати по својој динамичној спољној политици, употпуњеној војним интервенцијама, мораће убудуће више пажње да посвете својим унутрашњим стварима, као и да размишљају о стратегији одбране.

Када је пре пар месеци стигло упозорење о одмазди исламских фундаменталиста, до тада још увек свемоћна Америка, сву пажњу усредсредила је на Блиски исток. Да ли због те мале непажње или намештене игре, само Америка за чије је становнике рат до тада изгледао као нека компјутерска игра, нашла се у рату. Америка је показала своју рањивост, а они до

Против својих учитеља

Осама бин Ладен прошао је низ обука које су за авганистанске борце организовали директно инструктори ЦИА. Поред тога што је учествовао као активиста, истицао се и као финансијер. Преломни моменат, како истичу аналитичари, за њега је био Заливски рат. Није могао да се помири са чињеницом да је Американцима дата могућност да користе за своја ратна дејства тло његове родне земље, Саудијске Арабије.

тада немоћни доказали су своју моћ. Америка више никада неће бити безбедна.

У току је свођење биланса после терористичких напада. Највећу штету претрпели су авио-превозници, осигуравајућа друштва, туризам. Само у току прве недеље после напада, авио компаније су отпустиле више десетина хиљада радника, а отпуштања ће бити и у другим секторима. Потрошња је опала у свим сегментима, а америчка економија, која је и пре напада показивала знакове рецесије, сада јој се опасно приближава.

Први пут после велике рецесије тридесетих година прошлог века, њујоршка берза морала је бити затворена да не би дошло до великих ломова и губитака. Да Централна европска банка није подржала долар, њихов пад био би троструко већи. Да би се колико-толико спречила већа померања у америчкој економији, како је оценио директор федералних резерви

АМЕРИЧКА ЗОНА СУМРАКА

Алин Гриспен, америчкој привреди је потребна интервенција од 100 милијарди долара.

Унутрашњи авио-саобраћај, као и летови пољопривредне авијације, још увек су обустављени, после упозорења да би терористи могли да употребе хемијска и биолошка средства. У међувремену, Конгрес је обавештен да је ухапшено више лица која су, на основу лажних докумената, покушала да добију одобрење за превоз оваквих опасних терета друмским саобраћајем. Један од терориста, Мохамед Ата, који је учествовао у киднаповању авиона и нападу на Светски трговински центар, за време ранијег боравка на Флориди, интересовао се како функционише пољопривредна авијација. То је сада привукло пажњу истражним органима, па су и ти летови приземљени.

Истовремено, теку припреме за глобалну борбу против тероризма. На крастарницама је већ ук-

цано време напада. Авганистан би могао бити нападнут сваки час. Странци су напустили ову земљу, а према неким информацијама, учинио је то и Осама бин Ладен.

С друге стране, талибански вођа Мула Мохамед Омар поручује да Талибани неће изручити Осаму бин Ладена, кога је Америка својевремено створила као борца против совјетске инвазије на тај исти Авганистан, као и да су спремни за рат. Он је у ексклузивном интервјуу „Гласу Америке“, који су амерички органи цензуришали, изјавио да се ту не ради искључиво о Осаму бин Ладену, већ о исламу и његовом положају у свету.

Америка је, пак, после напада поново увидела своју шансу да се обрачуна са свима који стоје на путу њене политике. Ко год био главни кривац „заслужан је“ што Америка сада зна праве размере мржње остатка света према њеној политици.

Аналитичари се слажу да напад није изведен да би се постигао неки политички поен, већ да се убију становници Америке и униште симболи њене моћи.

ЗА ИЛИ ПРОТИВ?

ШТА ГРАЂАНИ МИСЛЕ О НАЈАВЉЕНОЈ АМЕРИЧКОЈ ОДМАЗДИ

- Сада се говори о борби против тероризма, а шта је са терористима на Косову и Метохији, у Чеченији, сада и у Македонији. Да ли је неко тада сложено рекао - објављујемо рат тероризму, Овде су у питању двоструки аршини, а моћнима је све дозвољено.

(Правник, 52 године)

- Америка би пре требала да се окрене својим унутрашњим стварима. Одмазда ништа не решава, већ, напротив, иритира.

Бојим се да ће им неко поново задати ударац, и то много јачи од овога.

(Студент Пољопривредног факултета, 26 година)

- Они то морају да ураде да би показали да су још увек моћни.

(Радник, 32 године)

- Страшно је то што су у нападу на Светски трговински центар страдали и недужни људи, страдали су и код нас. Када су нас бомбардовали мало ко од њих је саучествовао у нашем болу и страху. Мислим, исто тако, да ће у најављеним акцијама страдати недужни, а кривци

ће остати слободни.

(Службеница, 40 година)

- Солана је изјавио да ће страдати невини људи. Тога се ја плашим. Доста је било убијања.

(Пензионер, 73 године)

СКАНДАЛОЗНО

МИНИСТАРСТВО ЗА ЕКОНОМСКЕ ОДНОСЕ СА ИНОСТРАНСТВОМ КРШЕЊИ ЗАКОН ОМОГУЋАВА СТРАНИМ УЛАГАЧИМА ДА РАДЕ ШТА ИМ ЈЕ ВОЉА НА ШТЕТУ ДОМАЊИХ ФИРМИ И ДРЖАВЕ

КО ТО КРЧМИ ДРЖАВУ?

Мирољуб Лабус и Таијана Динкић, иначе сујуруга Млађана Динкића, злоупотребавајући службени положај и безобзирно кршећи закон, на основу фалсификованих службених исправа озаконили незаконите уговоре и на тај начин оштетили домаће предузеће „Мабар“ за око 15 милиона марака, а за тај исти износ прибавили непроправну имовинску корист његовом грчком партнеру

Прошло је годину дана под ДОС-овом владавином и врло јасно могли смо да се уверимо да су једине промене које нам је нова власт донела, промене на горе. Транзиција, за коју говоримо да је сада веома болна да би, ваљда, касније мање болело, само је еуфемизам за продају државе.

Економским експертима било би смешно да није трагично оно што се догађа. Земља која је имала 50-60 милијарди годишњег обрта капитала долази у позицију да чека једну милијарду и да то про-

глашава највећим економским успехом. На власти се налази екипа добро организованих људи која се спрема да прода земљу као економски потенцијал. Запад их тапше по рамену и купује багателно највеће компаније. То се већ догодило земљама у нашем окружењу Македонији, Бугарској...

У државном врху су људи који користе своја места ради подривања друштвеног бруто производа, а питање је да ли ће икада одговорити за то што чине.

Како је фирма „Мабар“ постала жртва политичких и економских игара власти

Примера који потврђују претходне тврдње много је, али овом приликом издвајамо причу о предузећу „Мабар“ Д.О.О. Београд.

„Делта“ је један од највећих произвођача хране у Грчкој, лидер је на овом тржишту за сладолед и млеко. То је компанија која у овом тренутку има капитал од милијарду долара. Они су већ ушли на бугарско, румунско, украјинско тржиште, и желели су да дођу и у Ју-

гославију. „Мабар“ је ту пронашао свој интерес у извозном програму, посебно воћа и поврћа. Интерес „Делте“ је, наравно, био да освоји тржиште и направи производњу.

У фебруару 1997. године основана је фирма „Делмар“ („Делта“ Атина и „Мабар“ Југославија). Морала је да се направи фабрика као основна полуга улагања и изабрана је локација у Старој Пазови. То је било власништво фирме „Напредак“ и она је пристала да уђе у пројекат. У октобру 1997. године потписан је уговор са њима о заједничком улагању и тако настала је фирма „DELYUG“. „Напредак“ улаже процењену вредност земљишта и зграда, „Мабар“ 500 хиљада марака, а „Делта“ три милиона марака и преузима обавезу да изгради фабрику сладоледа, што и реализује.

„Делта“ из Атине је извршила концентрацију свих својих улагања на Балкану оснивањем „Delta International Holdings“ у Луксембургу. Своје акције из Југославије и Бугарске пренела је у оснивачки капитал фирме у Луксембургу.

КО ТО КРЧМИ ДРЖАВУ?

Фалсификован
потпис директора

ABAR

15.06.2000

OVLAŠĆENJE

Ovlašćuje se MILOŠ SEKULIĆ, zamenik generalnog direktora, da u ime Mabara može da potpiše Ugovor o konverziji potraživanja u akcije, kojim Mabara svoja novčano potraživanje od Delyuga konvertuje u 3.761 osnivačkih akcija Delyuga.

Beograd,
15.06.2000.

Ubr. br. 342 / 119 god.

Prostorno je ovaj list istovetan sa
ostalim u registru, a ovim potpisom
koji je dat u Beogradu, dana 15.06.2000. godine
sastoji se od:

1. Originala ovog lista, a original potpisuje
IV 02-4451 / 1000

Tužba za uklanjanje ovog lista je
podneta u Beogradu, dana 06.02.2001.

Generalni direktor i vlasnik
MABAR
BEograd Mladen Barčot

„Мабар“ је на почетку наилазио на бројне проблеме у Министарству за спољну трговину, тада на челу са Боришом Вуковићем, одуговлачење са дозволом за увоз разних амбалажа, репроматеријала као што је бела чоколада, ...

„Мабаров“ пословни систем купљен уз помоћ фалсификованог потписа и Савезног министарства за спољну трговину, односно Министарства за економске односе са иностранством

Агресија на нашу земљу била је 1999. године, а 2000. године „Мабар“ је требало са грчким партнером да настави извоз. „Мабар“ је од „DELYUGA“ потраживао динарски аванс који је дао за робу (сладолед), да би када се роба прода за тај новац купио воће које ће да извози. Међутим, сада грчки партнер одбија да настави

пројекат јер је претходно купио целокупан „Мабаров“ пословни систем од заменика генералног директора овог предузећа, уз помоћ фалсификованог потписа.

Милош Секулић, заменик генералног директора „Мабара“, искористио је овлашћења на којима је фалсификован потпис директора Младена Барчота, да у име предузећа потпише Уговор о конверзији потраживања у акције и Уговор о преносу акција. Министарство унутрашњих послова утврдило је вештачењем да су потписи на овлашћењима фалсификовани.

Грцима је било јефтиније да потраживање „Мабара“ претворе у акције „DELYUGA“ и те акције поклоне „Delta International Holdings“-у, а овде отпишу кредит.

Предузеће „DELYUG“ је уз пријаву за упис у регистар приложило Уговор о конверзији потра-

живања у акције и Уговор о преносу акција (сачињени са фалсификованим потписом на пуномоћју), оба од 12. јуна 2000. године и Одлуку Скупштине акционара предузећа „DELYUG“ од 14. јуна. Уз пријаву није поднета одлука предузећа „Мабар“ о чијим се интересима и правима одлучује, чиме је повређен члан 22. став 4. Закона о страним улагањима. Пошто је Младен Барчот једино лице са овлашћењима за заступање предузећа, мимо њега није могла бити донета никаква одлука, нити је ико имао овлашћења за то.

Савезно министарство за спољну трговину 21. августа 2000. године незаконито доноси Решење које потписује помоћник савезног министра Миљивоје Ђуровић и уписује се Уговор о измени Уговора о оснивању „DELYUG“ Београд у регистар Савезног министарства за спољну трговину, којим се утврђује престанак чланства у овом предузећу домаћем оснивачу предузећу „Мабар“, тако што свој удео у целини у износу од 14.903.307 ДЕМ преноси на страног оснивача „Delta International Holdings“ Луксембург. Министарство за спољну трговину, које је после септембарских избора и конституисањем нове Савезне владе добило назив Министарство за економске односе са иностранством, на чијем челу је сада Мирољуб Лабус, доставља „Мабару“ примерак наведеног решења ради изјављивања жалбе тек после пет месеци од његовог доношења, 23. јануара 2001. године.

„Нисам ни знао шта се догодило у јуну, да је мој заменик потписао конверзију коју је раширених руку дочекао Бориша Вуковић и издао решење за које ја нисам знао“, прича Младен Барчот, власник и директор „Мабара“. „Онда је дошло до октобарских промена. Добио сам писмо од „DELYUGA“ крајем новембра из кога сам видео да су све то урадили и лепо ме исписали из регистра у Привредном суду, а ја то нисам знао. Направљена је феноменална жаока, незаконита у потпуности“, прича Барчот.

КО ТО КРЧМИ ДРЖАВУ?

Службеници у Министарству на чијем челу је Мирољуб Лабус, а супруга Млађана Динкића, Татјана Динкић, шеф његовог кабинета, иако су упознати са чињеницама и свесни да не постоје законске претпоставке за доношење решења којим се „Мабар“ као оснивач брише из регистра овог Министарства, злоупотребљавају службени положај, не поступају по налогу вишег органа и не примењују одредбу члана 22. став 4. Закона о страним улагањима. Доношењем оваквог решења прибавили су противправно имовинску корист предузећу „DELYUG“ у износу од 14.903.307 ДЕМ, и за тај исти износ нанели штету предузећу „Мабар“ и повредили његова права брисањем из регистра.

Незаконитим решењем „Мабар“ искњижен из регистра Привредног суда

Таквим неправоснажним решењем Министарства, предузеће „DELYUG“ је извршило упис промена код Привредног суда у Београду, којим је предузеће „Мабар“ искњижено из регистра овог суда и као поверилац и као акционар код предузећа „DELYUG“. На тај начин, преко 17 милиона ДЕМ домаћег капитала напустило је југословенски монетарни простор и прешло на страног оснивача.

„Мабар“ је уложио жалбу Савезној влади, поднео кривичну пријаву тужилаштву и покренуо поступак у Вишем привредном суду. Виши привредни суд у Београду је 22. фебруара 2001. године уважио жалбу предузећа „Мабар“ и сва три решења Привредног суда укинуо и предмет вратио првостепеном суду на поновни поступак.

Савезна влада поништила решење Министарства на чијем је челу Лабус

Поступајући по кривичној пријави, МУП је утврдио вештачењем да су потписи на овлашћењима фалсификовани. Уважавањем навода из жалбе „Мабара“ и вештачења МУП-а Републике Србије, Савезна влада - Комисија за административна питања је, 29.

маја 2001. године, донела Решење којим је усвојила жалбу, поништила решење Савезног министарства за економске односе са иностранством и предмет вратила првостепеном органу на поновно одлучивање са посебним налогом о поступању и доказима које треба извести у поновном поступку.

Усмена расправа у Министарству за економске односе са иностранством одржана је 3. јула 2001. године. На расправи су били присутни представници странака у поступку и Миливој Ђуровић, помоћник савезног министра (био је на истој функцији и у претходном сазиву Владе и потписао је сва спорна решења), Татјана Томашевић, начелник одељења, Арсица Скандовски, виши саветник и Душица Милошевић, водитељ реферата. Током рас-

праве предузеће „Мабар“ је јасно и недвосмислено изразило своје противљење незаконитим пословима конверзији и преносу акција. Посебно је истицана чињеница да је пуномоћје фалсификовано и да је то утврђено налазом МУП-а. Милош Секулић је признао да је управо ова фалсификована пуномоћја однео у Четврти општински суд и тамо оверио уговоре о конверзији и преносу акције. Када је јасно речено да „Мабар“ не пристаје на конверзију, и да је Милош Секулић признао да је носио фалсификована пуномоћја на оверу спорних уговора, представник грчког партнера, господин Поликандриотис, јавно је на расправи захтевао од овог Министарства да се не бави незаконитим пословима.

Фалсификован
потпис директора

ABAR

OVLAŠĆENJE

Ovlašćuje se MILOŠ SEKULIĆ, zamenik generalnog direktora, da u ime MABAR može da potpiše Ugovor o prenosu 5.961 akcije, koje Mabar poseduje u preduzeću Delyug d.o.o, na Delta International Holdings S.A. iz Luksemburga.

Bеоград,
15. 06. 2000.

M A B A R
Generalni direktor i vlasnik

Сл. бр. 941 / 111 год.
Потпише се да је овај пренио истоветан са
вегодним ипоранком - овереним простим пренисом
који је написан М. С. СЕКУЛИЋ и који се
састоји од 112 табела.

И-форма пријављена пренио излагања од које
Ч. ПРОВЕТУ 111 СУДА
11103-444/2000

Таква на оверу од Дир. ДЕЛУС и оверена је
и поништена.

ЧЕТВРТИ ОПШТИНСКИ СУД У БЕОГРАДУ
Дана 06. 02. 2001

REPUBLIKA SRBIJA
MINISTARSTVO UNUTRAŠNJIH POSLOVA
SEKRETARIJAT UNUTRAŠNJIH POSLOVA BEOGRAD
UPRAVA KRIMINALISTIČKE POLICIJE

Odeljenje krim. tehnike
VE-736/01

Dana 09.03.2001.god.

BEOGRAD

PREDMET: »MABAR«, MLADEN BARČOT,
veštačenje potpisa

Na osnovu iznetog u nalazu daje se

MIŠLJENJE

Potpise na ime Mladena Barčota na ovlašćenjima: broj 840 od 16.06.2000.god. i broj 841 od 15.06.2000.god, nije napisao Mladen Barčot.

VEŠTAK

Dragana Otović
Dragana Otović, dipl.fiz.hem.

Министарство поново доноси исто решење којим је озаконило незаконите уговоре

Миливоје Ђуровић, Татјана Томашевић, Арсица Скандовски и Душица Милошевић злоупотребљавајући свој положај игнорисали су налоге Савезне владе и 17. јула 2001. године доносе решење које је идентично раније поништеном решењу од 21. августа 2000. године. Потпуно су изоставили чињеницу да се „Мабар“ није сагласио са конверзијом и преносом ак-

„Лабусу сам поставио питање ко је у Министарству преузео решење којим је „Мабар“ искључен из регистра. Али, ни до данас се не зна ко је примио службени акт“, истиче Младен Барчот.

„Мабар“ је 13. августа 2001. године поднео Окружном јавном тужиоцу кривичну пријаву против одговорних у Министарству. „Хоћу да докажем да су наводи Министарства неистинити, да су њихове активности тенденциозне и желим да неко одговара за оно што је учинио“, наглашава Барчот.

ција. Нису поступили ни сагласно члану 22. став 4. Закона о страним улагањима, који налаже да је тај орган дужан да провери усклађеност уговора чија се регистрација тражи са свим савезним прописима. Злоупотребљавајући положај, они су поново 17. јула донели незаконито решење. Да би створили привид законитости потпуно избацују, уопште не спомињу да је фалсификат пуномоћја утврђен вештачењем МУП-а, као и да та пуномоћја нису специјална како то изричито налаже члан 90. Закона о облигационим односима.

Дакле, донето решење не садржи важан податак који је обележило кривичног дела фалсификовања службене исправе из члана 184. став 1. КЗ СР Југославије. На овај начин, кроз кривично дело Министарство је озаконило незаконите уговоре, а Миливоје Ђуровић, свестан свих наведених чињеница, посебно фалсификата овлашћења, својим потписом оверио овакво решење.

„Неколико пута сам писао Лабусу, прича Барчот, да ми каже којом одлуком Владе сам ја ста-

Објашњавајући зашто се „Мабар“ нашао на црној листи, власник и директор овог предузећа каже: „Ја сам довео Грка који има веома велики утицај, био је председник индустријалаца грчке Коморе. Као партнер, он је у стању да покрене значајне ресурсе у нашој земљи. Ту се налази одговор зашто „Мабар“ треба елиминисати из овог пројекта. Овде се ради о сукобу две концепције. Ја припадам концепцији која се не уклапа у модел транзиције Србије“, истиче Младен Барчот.

вљен на црну листу своје земље мимо закона, да ми се забрани спољно-трговинска активност без иједног папира, и да ми се нанесе страховита материјална штета. Ја сам изгубио спољно-трговинско пословање по наредби Кертеса, који је забранио царинске моје робе у извозу и робе у увозу. То се и данас наставља. То Министарство ми је ставило жуту траку, а ја ни дан-данас не могу да добијем одлуку Владе“, каже власник и директор „Мабара“.

Привредни суд одбацио захтеве „DELYUG“-а

Привредни суд у Београду, у међувремену је 16. августа 2001. године донео три решења којим се одбацују захтеви „DELYUG“-а да се у судски регистар овог суда упише одлука о условном повећању основног капитала настала конверзијом потраживања „Мабара“, и да се у судски регистар упише промена оснивача и оснивачког удела, тако што иступа „Мабар“ и свој оснивачки улог преноси на оснивача „Delta International Holdings“.

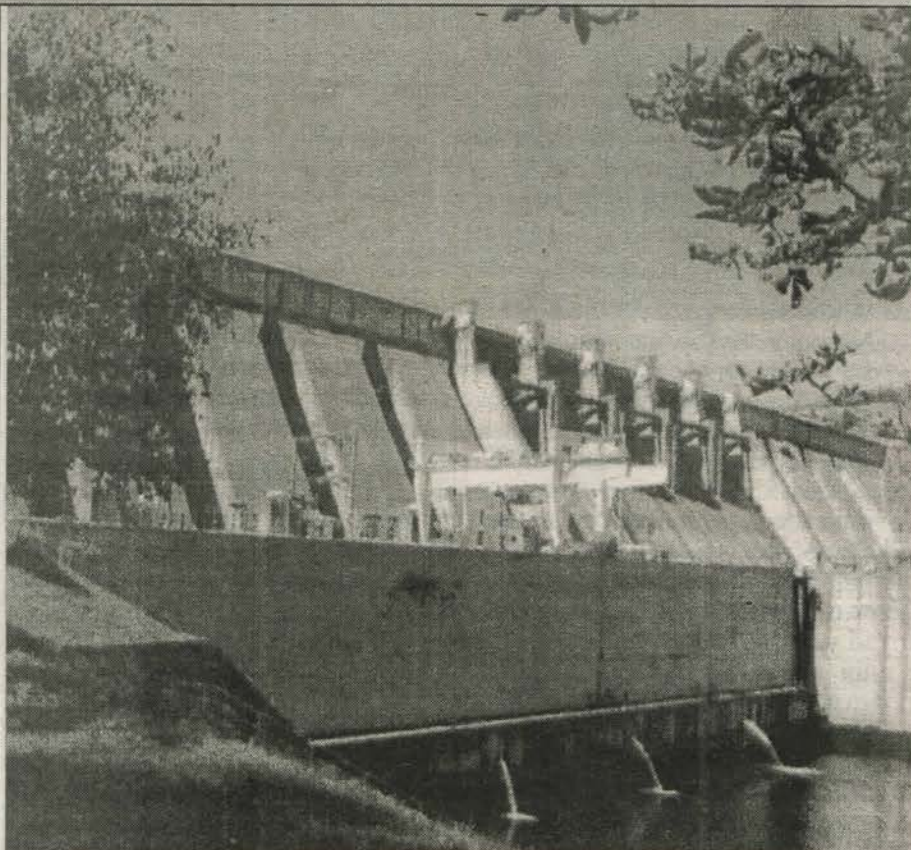
Поступци Министарства за економске односе са иностранством на челу са Мирољубом Лабусом упућују на опасан став који ће, вероватно, бити преседан којим ће се нова власт руководити у „заштити“ домаћег капитала, кршећи безобзирно закон. ДОС-овци су отворено признали да им је домаћи капитал мање значајан и вредан од страног капитала. Они су јасно упутили поруку страним улагачима да се у овој земљи може радити мимо закона, ако је у питању заштита њиховог интереса.

ГОРАН НОВАКОВИЋ И ОСТАЛИ ЧЛАНОВИ "ЕНЕРГЕТСКОГ ФИНАНСИЈСКОГ ТИМА" ПЉАЧКАЈУ ДРЖАВУ И НАРОД

- ЕПС је први пут у ситуацији да у летњем периоду увози електричну енергију - Електропривредни систем јак је и у техничко-технолошком и у економском погледу, а нова власи се труди да сроза његову вредност

Нова демократска власт и њено руководство у ЕПС-у, прецизније Ђинђићево руководство, настављају да обмањују јавност да је због дугогодишњег неодржавања електроенергетски систем у лошем стању. Готово свакодневно слушамо апеле да је неопходно да се грађани преоријентишу на друге методе грејања јер су потребне деценије да би се омогућило да електропривредни систем задовољи потребе потрошача. То је отишло толико далеко да тим Г-17 у свом елаборату о стању нашег електроенергетског система тврди да нам за неопходне ремонте и модернизацију треба око милијарду долара сваке године током ове деценије.

С друге стране стручњаци у ЕПС-у истичу да је електропривредни систем јак и у техничко-технолошком и у економском погледу и да су све наведене изјаве у функцији дневне политике. Шест милијарди динара (а не милијарду долара) довољно је да се систем ремонтује и добро припреми за зиму. Више је разлога за овакву кампању коју води ДОС, оцењују стручњаци у ЕПС-у. Један је, да је мудро приказати стање лошим да би било какав резултат могао да се представни као спектакуларан.

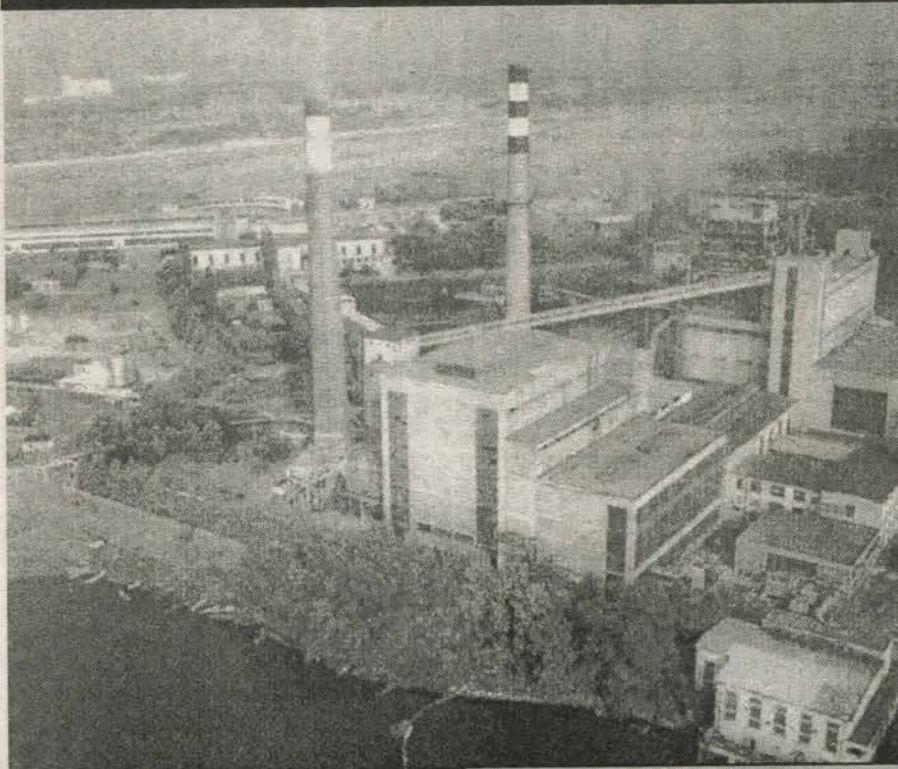
Међутим, вероватнији разлог је да се припрема терен за приватизацију ЕПС-а и да се сада ради на његовом обезвређивању и причама самих руководећих радника срозава се вредност фирме.

Незабележена пракса – ЕПС увози струју лети

Електропривреда је први пут откада постоји на овом подручју у ситуацији да у летњем периоду увози електричну енергију. Поставља се питање зашто ново руководство то ради када би бољом организацијом и благовременим завршавањем ремонта на поједи-

ним објектима могло да се обезбеди континуирано снабдевање потрошача. Лети је потрошња електричне енергије око 70 милиона киловат сати дневно. То је период који је изузетно енергетски повољан јер има доста падавина, водостај је такав да обезбеђује производњу за скоро 20 милиона киловат сати из Ђердапа (1/3 капацитета се, дакле, обезбеђује по основу рада једне хидроцентрале). Остаје потпуно нејасно зашто ново Ђинђићево руководство увози 8-10 милиона киловат сати дневно што је у Електропривреди незабележена пракса. Струја се увози из

ДОСОВЦИ УНИШТАВАЈУ ЕПС

Мађарске и Бугарске. Овај аранжман увоза струје од јуна до 15. октобра кошта 20 милиона долара. Нови тендер који ће ићи за зимски период за увоз две милијарде осамсто милиона киловат сати од 15. октобра до 15. марта, коштаће око 60 милиона долара. Дефицитарни производ који је од животног значаја за становништво увек се може решити на тај начин, али да ли то значи да ћемо почети да увозимо и хлеб, млеко, ... што, уосталом, није далеко од једног глобалног концепта стављања земље, за коју се процени да је потребно да се осиромаше, у економску зависност од мултинационалних корпорација на западу. Управо то се ради, смањују се производне способности наших предузећа да би се отворило тржиште за производе са Запада. Сада добијам струју релативно јефтино, по европској цени, али није искључено, ако се овај тренд настави, да ће идућих година та цена да буде сразмерно већа и да ћемо ову донацију коју смо добили касније платити са врло високом каматом.

Рестрикције струје неминовне без обзира на увоз

У зимском периоду редукације струје ће бити неминовне, тврде

ЗАШТО ДОСОВО РУКОВОДСТВО НЕ УСМЕРАВА НОВАЦ НА ЗАВРШЕТАК КОЛУБАРЕ Б

Када би се завршила Колубара Б дневно би се обезбедило око 10 милиона киловат сати, чиме би све енергетске потребе земље могле да се намире производњом из домаћих ресурса, тврде стручњаци у ЕПС-у. За завршетак Колубаре Б потребно је око 300 милиона долара, што није пуно, и зато је чудно зашто нова власт такве аранжмане не ставља у први ред разговора са ино-партнерима, него се све своди на увоз струје, дривата, трака, ... Зашто је ДОС-ово руководство одустало од ревитализације Ђердапа када постоје понуђачи и када је тендерска документација завршена још под претходним руководством? На тај начин би се повећала инсталирана снага шест агрегата на Ђердапу и за три године обезбедила пристојна количина енергије.

стручњаци у ЕПС-у. Залихе угља у депонијама термоелектрана су мале. За термоелектране А у Обреновцу обезбеђују производњу од неких 12 дана континуира-

Струјни удар на егзистенцију

Стандард највећег броја грађана је толико низак, односно толико уздрман протеклим поскупљењима, да би наставак, посебно цена струје значио директан удар на егзистенцију, упозоравају аналитичари Института за тржишна истраживања.

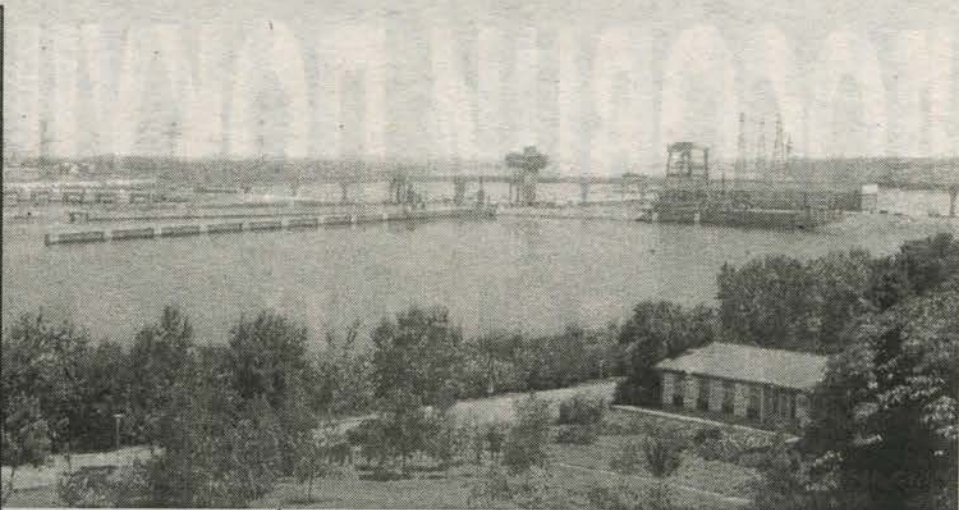
Томислав Милисављевић истиче да је већ сада просечна цена киловата (када се узме средња тарифа за све три зоне и дода закуп снаге и порез) приближно једнака износу који плаћамо на увозну струју.

-Ако ћемо да се поредимо са окружењем, онда је тачно да је струја тамо скупља, али је крајње неумесно то поредити без узимања у обзир њиховог стандарда, наводи Милисављевић.

ног рада, а за термоелектране у Обреновцу Б (које су окосница електропривредног система) обезбеђују од пет до седам дана. Другим речима, сваки квар на железничкој прузи између Лазаревца и Обреновца којом долази угљ, или квар на самим инсталацијама за прераду угља и припрему за производњу би, ако би трајао више од три дана, могао да доведе до озбиљне енергетске кризе у земљи са вишесатним искључењима електричне енергије и потпуним енергетским колапсом.

Од 15. октобра до 15. марта би требало да се увезе око две милијарде и осамсто милиона киловат сати. Са упола мањом цифром зима би могла да се обезбеди, и то не као комерцијални увоз него по принципу размене нпр. са Грчком. Ако струја треба да се купи, онда је ЕПС требало довести у позицију да у летњем периоду може наменски да извози а онда та средства да се наменски употребе за увоз струје у зимском периоду.

Ако се нешто значајније не промени у смислу убрзаног завршетка ремонта, а самим тим и убрзане производње угља за потребе термоелектрана, рестрикције ће бити неминовне без обзира на увоз, јер ће размак у недостајућој енергији бити такав да неће моћи да се покрије. Може да се увезе само до 10% потреба елек-

САМО ОД ПРОДАЈЕ ТЕРМОИЗОЛАЦИОНИХ ТРАКА ЕФТ ЋЕ УЗЕТИ 117.000.000 ДЕМ

тричне енергије у датом тренутку јер преносни систем не може да издржи више, а и напонске прилике у систему морају да буду такве да омогућавају нормално кретање енергије кроз далеководе и обезбеђивање пласмана енергије. Уколико се не обезбеди домаћа производња струје на нивоу од 110-120 милиона киловат сати дневно (што је чињено свих претходних година, а увозило се 15-20 милиона киловат сати), већ остане на производњи од 80-90 милиона киловат сати онда не може да се увезе 50 милиона киловат сати, колико је укупно потребно да би се задовољиле потребе потрошача.

Најављен отказ 20.000 радника ЕПС-а

У ЕПС-у постоји потпуна демотивисаност људи зато што је велики број руководилаца и најбољих стручњака смењен кроз ДОС-ову чистку која је као стампедо прошла кроз ЕПС и зато што не постоји једна коегзистентна политика шта ће бити сутра са ЕПС-ом. Најава отказа 1/3 радника стално уноси несигурност на радном месту. Око 20.000 радника треба да добије отказ без икаквог критеријума осим по линији завршетка обрачуна са неистомишљеницима. Биће примењен модел Заставе, али неће бити клаузуле о преквалификацији него ће се понудити исплата као отпремнина.

Горан Новановић, министар за рударство и енергетику, иначе Ђинђићева карика у управљању ЕПС-ом, и Слободан Бабић један од бивших генералних директора ЕПС-а, тадашњи СПС-ов кадар, само су неки од оснивача и чланова Енергетског финансијског тима (ЕФТ), преко кога се обавља комплетан енергетски увоз а они скидају кајмак, добијају 3% провизије од сваког посла. Преко њих иде и продаја актуелних термоизолационих трака. ЕПС је у посао са термоизолационим тракама укључен да би се посао обезбедио ЕФТ-у. Траке су добијене од Американаца донаторски, бесплатно, па зашто онда нису подељене грађанима, него ЕПС крајње безобразно и недопустиво уз рачуне за струју шаље фактуру за куповину 50 м лепљиве траке за прозоре. Када се изведе рачуница, види се да је у питању добра зарада. Метар траке кошта 20 динара пута 50 м је 1000, пута 3,5 милиона потрошача је 3.500.000.000 динара, што је око 117.000.000 ДЕМ. Толико ће да узме ЕФТ само зато што је посредовао у целој причи. То говори о пословном моралу који сада влада у ЕПС-у.

Синдикати ЕПС-а су политички изманипулисани и у функцији су ДОС-ових интереса. Постигли ће се договор сличан оном који је постигнут у Застави да синдикални активисти неће бити изложени никаквим померањима и променама на радном месту наредних пет година, наводно да би се заштитио интегритет синдикалног деловања, а у суштини се штити интегритет фотеле коју тај синдикални руководилац има.

Тарифни систем вишеструко повећао цену електричне енергије

Кроз промену тарифног система извршено је вишеструко повећање цена електричне енергије. Када руководство ЕПС-а говори о повећању цена, онда говори само о половини цене коју грађанин плаћа. А потрошач плаћа и ангажова-

ну снагу и потрошене киловате, док они говоре о повећању цене само потрошених киловата. Цена електричне енергије, дошла је на ниво који обезбеђује текућу репродукцију ЕПС-а и нове корекције цена нису потребне указују стручњаци ЕПС-а. Уколико дође до још једног повећања цена онда то треба да буде у функцији завршетка одређених инвестиционих пројеката, рецимо Колубаре Б, па би онда потрошачи знали зашто плаћају вишу цену. Много тога у цени електричне енергије је нејасно. Не би нас изненадило да нам ускоро кажу да треба да имамо цену као Калифорнија, јер је већ почело неко поређење. Они немају струју и ми немамо, и руководство ЕПС-а је добрим делом дошло из Калифорније и често путује тамо, само недостаје да имамо исту цену, а за стандард ћемо лако.

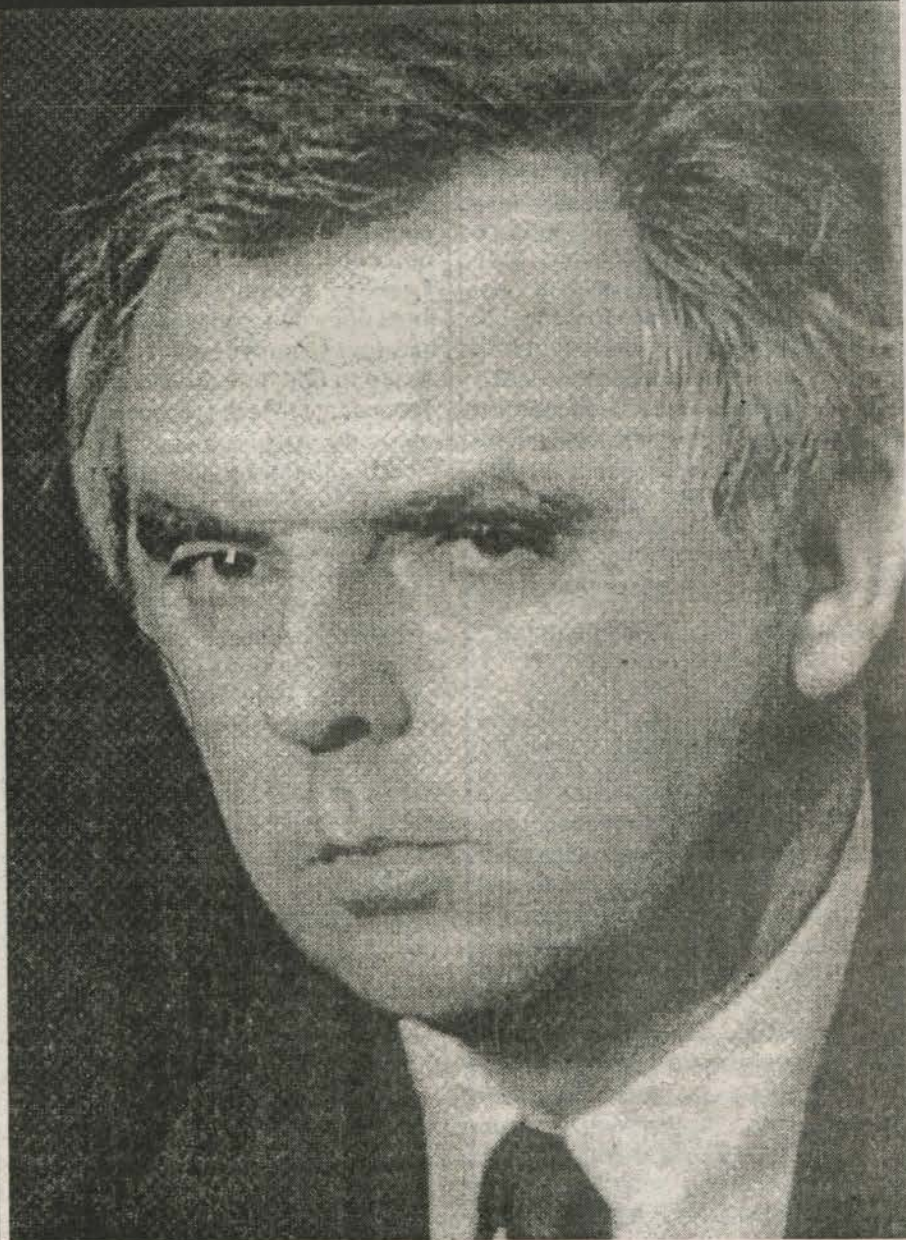
ДОСОВЦИ ПОКУШАВАЈУ ДЕСЕТ ГОДИНА ДА СВАЛЕ

Раде Марковић је осуђен без иједног доказа и ником, па ни судији, није било јасно због чега је донео такву пресуду. Практично је начелник Ресора државне безбедности осуђен зато што је издао државну тајну, наглашава Душан Машић, адвокат бившег шефа СДБ, коментаришући пресуду којом је Раде Марковић осуђен на годину дана затвора због одавања државне тајне. У принципу, није на суду доказано коме је издао, не постоји особа којој је издата та државна тајна, не постоји када је издата та државна тајна, чак не постоји ни дефинисано шта, која је тајна издата.

Па према томе, основна питања криминалистике коме, када, где и шта нису задовољена ни у ком случају. Значи не постоји то кривично дело, бар по мени. То је била пресуда која је у ствари требало да покаже и да објасни господину Марковићу да у случају да не сарађује са органима правосуђа, тј. са органима државне безбедности да ће моћи да се на овај начин с њим разрачунају преко правосуђа.

Дакле, садржај те чувене дискете о којој се причало никоме није познат?

Д. Машић: Знате у принципу садржај те чувене дискете о којој се причало је нама приказан на суду у једном тренутку, али ни у ком случају то не значи да је цела та дискета неком била интересантна.

САВ КРИМИНАЛ У ЗАДЊИХ НА РАДЕТА МАРКОВИЋА

Знате дискета је имала 17-18 досијеа, па према томе...

Људи који су сада на власти?

Д. Машић: Људи који су сада на власти.

Компромитијућих за њих?

Д. Машић: Па, да вам кажем у принципу шта је компромитијуће а шта није за једног човека ја не знам. То је у ствари комплетно, господин Марковић је и објаснио да је бар желео да се не уништи ниједан документ и да је због тога пренео на дискете да се то сачува а не да се уништи. Њега све време терете да је он остао на власти шест месеци после чувене њихове петоокторбарске, како беше, револуције.

После њихове револуције, остао је пет месеци на власти и они тврде да је он остао због тога да уништи документацију, да уништи било какве доказе. Чак и човек који је напредовао у Служби државне безбедности изјавио је у једном тренутку да је изричито наређење дао свим службама да се ниједан документ, ниједан податак не уништи, и он је остао практично сачуван. А да је неком однео, није однео ником.

После шест месеци је подигнута оптужница у којој се Марковић терети као налогодавац и организатор у случају Ибарска магистрала. Шта би се догодило да и после шест месеци није подигнута оптужница?

Д. Машић: Да није подигнута оптужница морали би да га пусте

на слободу. Значи, морали су да подигну оптужницу, и сад практично он може да буде у притвору док год се то првостепеном пресудом не потврди, или док год се не оконча овај поступак.

Какви су докази наведени у оптужници?

Д. Машић: Докази су никакви. На овај начин могу било кога да оставе у затвору. Ја сам чак у једном тренутку рекао, па то нико није хтео да објави да сам ја спреман да на тај начин признам да сам убио Ђурувију и то по налогу Зорана Ђинђића, па сам баш размишљао да ли ће да ставе господина председника Владе шест месеци у затвор зато што сам ја то изјавио.

Знате, ја бих много лепше по оном што сам прочитао у новинама и што сам прочитао у књизи о Славку Ђурувији, сигурно бих много лепше дао признање него што је овај човек који терети Радета Марковића дао признање да је он извршио нешто што им се ставља на терет, знате. Да ли би у том случају актуелна власт ставила Зорана Ђинђића шест месеци у притвор, ја не знам. Знате, у овом делу за који терете Радета Марковића по закону је обавезан притвор. То је дело за које је предвиђена смртна казна и то је у ставу 1.

Међутим, тамо лепо кажу да у сваком случају истражни судија и Кривично веће Окружног суда треба да преиспитују код сваког одређеног притвора да ли постоји основана сумња. Они немају ни-

шта. Практично они тог човека Радета Марковића држе без икакве везе у притвору седам месеци.

Према речима заменика окружног тужиоца постоје јаки докази против Кертеса за случај Ибарска магистрала. Онда је чудно што се и против њега не покреће кривични поступак?

Д. Машић: Сад ћу да вам објасним једну ствар. Они се играју. Они се играју са доказима и са изјавама. Знате, не бих хтео да коментаришем изјаву ниједног сведока из овог предмета, зато што сам професионалац.

Знате, неки адвокати пишу фељтон о зликовцу Радету Марковићу, страшно ружно, просто невероватно шта се све дешава у данашњем правосуђу. Једино што могу да вам кажем је да имам утисак, то је мој лични утисак, да је садашња власт направила неку погодбу са Кертесом по систему да њега не гоне, а да он неког терети, мада он у принципу ничим у својој изјави не терети Радета Марковића за случај на Ибарској магистрала. Да ли је он повезан или није, ја не знам, нико га у том правцу није ни питао?

Да ли се против њега води још нека истрага?

Д. Машић: За сада ништа. Још увек не знамо, мада су они себи дозволили да после седам месеци његовог притвора дођу и врше претрес његове куће. Знате, и то у тренутку...

Код његове породице?

Д. Машић: Да, да. И то су искористили тренутак кад су му сва три адвоката који га бране, они су били сигурни да нисмо у Београду него да смо на саветовању на Златибору и онда су извршили претрес куће и нормално, нису нашли ништа. То је још један вид притиска на њега да би му у затвору објаснили да мора да сарађује са њима.

А шта значи та сарадња? Они од њега очекују да терети неке људе из бивше власти, али колико видим и из садашње власти, они очекују да се неки људи компромитују на неки начин, да каже нешто ружно за њих, а он је увек говорио - све што сам знао ја сам и рекао, значи немам намеру да измишљам било шта, немам намеру да било кога лажем, клеветам. Он је и даље службеник те Службе државне безбедности и МУП-а Србије те према томе он не види разлог да не сарађује са њима тј. да им не помогне у откривању свих кривичних дела за која су заинтересовани.

Да ли се и на његову породицу врши притисак?

Д. Машић: Па да вам кажем једну ствар. Различити су видови притисака. Знате, ако неко дође на посао као што су дошли његовој жени, која поштено ради, па је после одведу да врше претрес куће, то је један вид притиска. Разу-

мете шта хоћу да кажем. То су перфидни притисци које они врше свакодневно у новинама, нападима на њега.

Знате, ја се надам да га неће оптужити и за овај догађај у Њујорку на Менхетну. Не, није то смешно, није смешно.

Изгледа да је све могуће.

Д. Машић: Да, јер они покушавају да комплетно цео криминал у задњих десет година реше кроз призму Радета Марковића. Данас је он сведочио на суђењу Аркановим убицама, ја сам био присутан у публици. Рекао је како нема никакве везе са тим, али видите интересантно је да су га позвали за сведока у том предмету. Човек каже - у старту то је било интересовање јавне безбедности, а ја сам био начелник Ресора државне безбедности и никакве везе са тим немам. Значи, имам утисак да

покушавају да све нерешене предмете пребаце на њега и да објасне народу зашто су неуспешни. А неуспешни су због тога што постоји Раде Марковић, наравно, бар по њима.

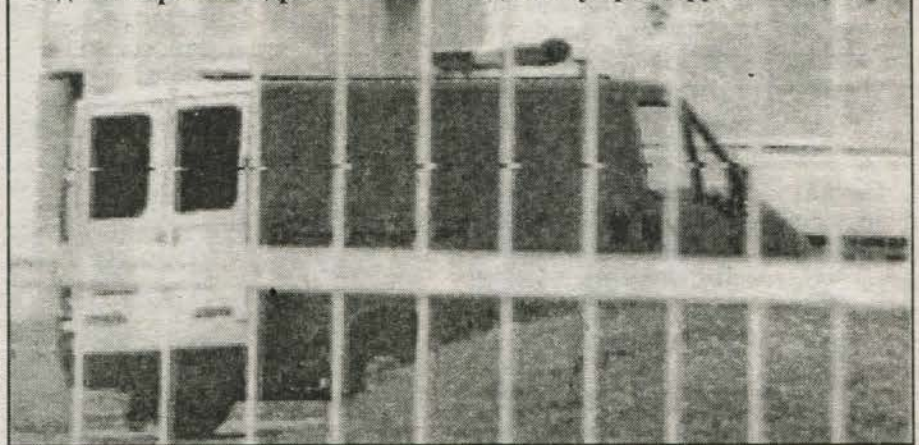
Да ли се у затвору опходе према њему као према другим затвореницима? Да ли је морао шест месеци да буде у самици?

Д. Машић: Није морао да буде шест месеци у самици, они ми објашњавају да су то урадили због његове безбедности. Знате. И ја сам на крају крајева преузео један вид одговорности, захтевао сам да се пребаца у групну собу. Мада су ме убеђивали људи да то не чиним, да је његова безбедност угрожена. Искрено и поштено да вам кажем у једном тренутку смо у разговору са Радетом Марковићем дошли до закључка да је паметније да он остане ментално читав него да буде толико безбедан и онда смо по заједничком договору решили. Ја сам поднео захтев да га пребаца у групну собу, без обзира на то да ли ће неко моћи да му гарантује безбедност у тој групној соби или не. Ето, то је то.

Како се Раде Марковић осећа психички, здравствено?

Д. Машић: Психички је стабилан, здравствено је био лоше. Знате, он има те неке реуматске нападе, ја сам о томе свему писао суду. Прегледан је. Он се психички доста добро осећа, међутим очајан је из најпростијег разлога јер је свестан да ни крив ни дужан седам месеци већ лежи у притвору. Знате, страшно је то када човек који није крив лежи у затвору. То је проблем.

Радета Марковића држе без каквих доказа у притвору седам месеци

НЕКО ЈЕ ОДЛУЧИО

Овај интервју од бившег шефа Ресора државне безбедности добили смо уз помоћ његовог адвоката Душана Машића, који му је доставио наша питања и записи одговоре, које му је господин Марковић диктирао.

Новинар: Многи правници указују на то да је поступак који се водио против Вас за одавање државне тајне споран, јер је суђење било тајно. Како сте ви доживели околности у којима се одржавало суђење? Ко се налази на дискетама које су биле повод за ово суђење? Да ли постоје досијеи о челницима ДОС-а који би могли да их компромитију, и да ли је био такав садржај дискете?

Раде Марковић: Да не бих потпао поново под параграфе за одавање државне тајне, нажалост, не могу у потпуности да вам одговорим на ово постављено питање. Могу да кажем да суђење уопште није требало да буде тајно, пре свега до њега није требало ни доћи. Јер нико од нас није оспоравао да садржај дискета представља државну тајну.

О пресуди и суђењу за одавање државне тајне

Тужилац у оптужници није могао да наведе која тајна је одата, нити коме је одата, када и на који начин, нити се то може видети из образложења пресуде. Суђење за одавање државне тајне спроведено је због страха појединца да би из њиховог досијеа подаци могли бити јавно објављени.

Међутим, тај садржај није био предмет расправе на суду, расправа о томе коме су дате дискете, када и шта је са њима учињено није државна тајна. Тужилац у оптужници није могао да наведе која тајна је одата нити коме је одата, када је одата и на који начин. Нити се то може видети из образложења пресуде која је уследила. Коначно могу рећи суд није нашао доказа којима би утврдио нашу кривицу поготово нематеријалних доказа, а доказе који су ишли у нашу корист као што су сведочења појединих сведока очигледно није уважио.

Суд је установио такође, да није наступила никаква штета, могућим одавањем државне тајне, јавност је очекивала постављена појединим неогворним изјавама људи, нашу осуду што је вероватно утицало на суд па је тако учинио.

Један дан затвора је много ако се човек без доказане кривице осуђује, а поготово за овакво кривично дело које представља издају. Из тих разлога недостатка валидних доказа суђење је морало бити тајно. Заборавили смо на ону максиму „боље десет кривих ослободити него једног невиног осудити“.

Новинар: Прича се да сте останак на челу ДБ-а после 5. октобра издејствовали шпијунирањем садашњег премијера Србије Зорана Ђинђића преко његових политичких противника у самом ДОС-у. Да ли има истине у тим тврдњама?

Раде Марковић: Ја прво нисам одлучивао о мом останку у служби, то сам препустио Влади Србије и Министарству унутрашњих послова. Мој лични чин био је понуда председнику СРЈ да поднесем оставку. Никакви услови нису постављани, а понајмање сам ја могао да их постављам. Они лидери ДОС-а који су одраније били интересантни Служби државне безбедности и

ДА БУДЕМ КРИВ

имали досије, са петим октобром и новим постављењем на државне функције престали су да буду предмет интересовања наше службе. Њихова досијеа су запечаћена и потпуно сачувана, у то су се они сада могли лично уверити. Преседник Војислав Коштуница мени није поставио ниједан услов осим да Служба и даље ради, поштујући сва правила и законе у интересу државе.

Претпостављам да је и суђење за одавање државне тајне било спроведено због страха појединаца да би из њиховог досијеа подаци могли бити објављени.

Новинар: После шест месеци подигнута је оптужница у којој се теретите као налогодавац и организатор у случају Ибарска магистрала. Ваш коментар и какви су докази наведени у оптужници?

Раде Марковић: Самим тим што је истрага трајала шест месеци, говори о томе како су и на који начин прикупљани докази. И поред толико утрошеног времена истражни судија није тужиоцу обезбедио ниједан валидан доказ против мене. То, нажалост, тужиоцу није много сметало. Саставио је оптужницу у којој су му докази супротни изјавама сведока и отужених. Већ сам то раније рекао, стекао сам утисак да му је то издиктирано.

Предлагао сам тужиоцу, истражном судији да у току истраге спроведу одређене радње које су иначе предвиђене предкривичним поступком, како би се неке ствари рашчистиле, међутим, они то нису хтели да учине. Тражио сам и полиграфско тестирање, како моје тако и осталих окривљених, поготово онога који мене терети. Ни то није спроведено.

Стичем утисак да је чињено све како бих се ја окривио, а не оно што је потребно да се дође до материјалне истине. Много тога у истрази није учињено. Изјаве окривљених који су под веома чудним околностима дали своја признања, подстакнути наводно грижом савести после годину и по дана добрим делом нису

О случају Ибарска магистрала

– Неки који се могу довести у везу са овим случајем купили су своју слободу. Чињено је све како бих се ја окривио, а не оно што је потребно да се дође до материјалне истине. Ако постоји намера да се изврши кривично дело, да ли је логично да извршилац бира средство које га неминувано доводи у везу са извршеним делом? Треба поставити питање – ко је имао мотив да тражи ликвидацију Вука Драшковића, ако је уопште у овом случају Драшковић и био објекат напада.

усаглашене, иако имам утисак да се то неко трудио да учини на тај начин да њихове изјаве буду у потпуности сагласне.

Сигуран сам да ће суд доносити одлуке на бази материјалних доказа и чињеница, а не на бази „рекла казала“, на којој је састављена оптужница.

Новинар: Да ли располажете неким сазнањима у вези случаја Ибарска магистрала? Све чешће се може чути од неких добро обавештених људи да је читав случај организован на линији Кертес-Станишић-Ђинђић. Упућени кажу и да су сви људи који су осумњичени за организацију атентата на Ибарској магистрала и за покушај атентата на Вука Драшковића у Будви, сада у банди Зорана Ђинђића. Многи указују да је чудно што се против Кертеса не покреће кривични поступак када за то постоје, како је заменик окружног тужиоца истакао, чврсти и поуздани докази. Неки тврде да то поткрепљује причу о линији Станишић-Кертес-Ђинђић.

Раде Марковић: Један од битних елемената за усмеравање истраге је и мотив могућег извршиоца. То питање треба и у овом случају поставити. Ко је имао мотив да тражи ликвидацију господина Вука Драшковића? Ако је уопште у овом случају господин Драшковић и био објекат напада. Много је изјава изречено јавно, које усмеравају и правосуђе и јавност и истражне органе да сам ја организатор овог дела. Да сам имао сазнања о извршиоцима и организаторима сигурно бих на време све учинио да отклоним све сумње од мене и помогнем органицима гоњења, што ми је била и дужност у решавању овог случаја.

Да сам било шта знао сигурно не бих дозволио да ме овако монструозним и исконсруисаним оптужницама држе у затвору. Не желим никога да оптужим, за то немам доказа, али се слажем са вама да су неки који се сигурно могу довести у везу са овим случајем купили своју слободу.

Један од услова сигурно је био и тај да се све припише

Приче о умешаности ДБ-а у Арканово убиство су бесмислене

мени. Без обзира што је господин Драшковић био у сфери интересовања Службе државне безбедности ми смо му и пре, а и после догађаја на Ибарској магистрали нудили да га Служба државне безбедности обезбеђује. Господин Драшковић то није прихватио.

Поставио бих и ја вама једно питање. Ако постоји намера да се изврши кривично дело, да ли је логично да извршилац бира средство које га неминовно доводи у везу са извршеним делом?

Новинар: Ваше име се помиње у случају убиства Жељка Ражњатовића Аркана, Миленка Мандића и Драгана Гарића у хотелу Интерконтинентал, затим у случају Ђурувија и Стамболић. Шта можете да кажете о томе, да ли је све у функцији притиска који се врши на вас? Шта су вам све нудили и каквим сте притисцима изложени? Ко је, конкретно, вршио притисак.

Раде Марковић: Дана 24. септембра 2001. године био сам суочен на суђењу са осумњиченима за убиство Жељка Ражњатовића. Мене и службу са овим делом повезао је бивши начелник секретаријата у Лозници Војислав Јекић. Јекић је то учинио након што је за њим била расписана потерница, због основане сумње да је помагао извршиоцима након извршеног кривичног дела. Уједно је прикривао сва сазнања о њима да би себе опрао, измислио је причу о улози државе у овом догађају. Такве бесмислене

приче о државној безбедности су тада, а бојим се и још сада присутне без икакве провере и истине.

Што се тиче остала два случаја који су више пута експлоатисани у медијима и, такође, стављена на терет Службе државне безбедности, могу вам рећи да је све то учињено без иједног доказа у сврху сатанизовања како службе тако и мене и мојих најближих сарадника.

Ново руководство МУП-а узело је на себе као једину обавезу разрешење и откривање извршилаца баш ових кривичних дела што је

О убиству Радована Стојичића Баце

Питања се не постављају људима који би бацили светло на разјашњење догађаја.

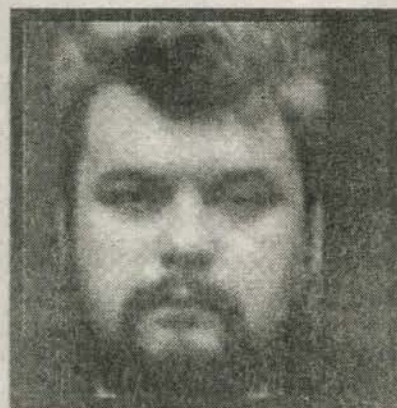
RADOVAN STOJICIC
"BADŽA" - ubijen
11.04.1997. u Beogradu

министар Михајловић више пута апострофирао. Питам се каквим то информацијама и доказима било ко даје за право да информише министра о умешаности Државне безбедности у ове случајеве. Није ли то само начин да се по сваку цену одговори прихваћеним обећањима.

Наравно да је то све коришћено да се на мене врши притисак, ја сам ухапшен и изолован, а онда су ми рекли да располажу којекаквим доказима о мојој кривици. Након шест месеци истраге када је требало мени да предоче те доказе, нити ја, нити моји браниоци, нисмо из овог кривичног предмета могли видети доказе који су наведени у отужници.

Да бих прихватио да сам умешан у организацију извршења кривичних дела, кривичног дела на Ибарској магистрали, у случају Ивана Стамболића и у убиству новинара Славка Ђурувије нудили су ми слободу. Поред слободе новац, нови идентитет, све што ми треба до краја живота. Наравно да нисам могао да прихватим нешто што нисам учинио, нити да оптужим било кога за нешто што не знам да ли је он учинио.

Новинар: Вероватно сте у новинама могли да прочитате податке до којих је дошао др Шешел о „неразјашњеним“ убиствима и које је изнео у јавност – да је убиство Радована Стојичића Баце организовао Станко Суботић-Цане, а Гавриловићево садашњи начелник РДБ-а Горан Петровић и његов заменик Зоран Мијатовић, да су Славка Ђурувију убили Зоран Давидовић-Ћанда и Бранко Јефтовић-Јорга. Да ли и ви располагете информацијама које би ово могле да потврде?

ZORAN TODOROVIC
"KUNDAK" - ubijen
24.10.1997. u Beogradu

Раде Марковић: У време док сам радио у Ресору јавне безбедности догодило се убиство Радована Стојичића. Господин Суботић је био углавном близак сарадник и пријатељ Радована Стојичића. Из тога разлога је и позван да објасни њихове пословне односе. Тај позив Станко Суботић је избегао побегавши из земље. За њим је била расписана потерница и важила је све до доласка нових власти. Тада је неко укинуо. Можда је Станко Суботић саслушан на околности његових веза са Стојичићем, али ја то сада не знам. У време када су се догодила остала убиства радио сам у Ресору државна безбедност. Тај ресор не бави се откривањем извршилаца кривичних дела из области општег криминалитета. То барем није чинио док сам ја био руководиоца.

Постоје разне информације и полицијска сазнања о овим кривичним делима. Полицајци имају о многим делима и толика сазнања да могу рећи да су она „полицијски решена“ али немају и довољно материјалних доказа на основу којих би тужилац могао подићи оптужницу. Из тог разлога ни ја не могу тврдити да је неко извршио кривично дело ако нисам у могућности да своју тврдњу и материјализујем.

Новинар: Ко данас чини мафију? Све чешиће се може чути и све више је наговештаја да се мафија налази у државном врху.

Раде Марковић: Појам мафија има више тумачења. Основно је да постоји вертикална повезаност између извршилаца кривичних дела и политичке извршне власти. Таква повезаност приписана је бившим државним и полицијским руководиоцима.

Период нове власти морао би онда карактерисати пад криминалитета, тј. смањење броја извршених кривичних дела. То тренутно није случај. За сазнања о многим кривичним делима потребно је да прође извесно време и да се догоде одређене промене, најмање у извршној власти. Тек онда ћемо моћи са сигурношћу да

Станко Суботић био близак сарадник и пријатељ Радована Стојичића

О свом раду у служби Државне безбедности

- Када сам дошао на чело Службе нити сам могао, нити хтео да после толико година утемељења Службе од стране Јовице Станишића било шта преко ноћи променим. Због континуитета Службе ја сам задржао умногоме и кадрове које је имао Јовица Станишић.

говоримо о постојању мафије и последицама њеног деловања. Један од сигурних показатеља да се нова власт није обрачунала са криминалом јесу и нова насиља на

улицама Београда као и многа неразјашњена кривична дела која највише узнемиравају грађане, то су убиства и отмице.

Новинар: Да ли сте имали одрешене руке да водите истрагу око убиства Радована Стојичића Баце и Зорана Тодоровића Кундака, која су се догодила пре вашег доласка на место шефа РДБ-а?

Раде Марковић: Не могу да вам кажем да ме је било ко спречавао да радим свој посао. Међутим, на разјашњењу тих кривичних дела није постојала адекватна сарадња са службама које су могле бити од помоћи. Ту процену су имали и они који су се пре мене ангажовали на разрешењу како ових тако и других кривичних дела. Многе активности које су евентуално могле довести до оваквих последица прикриване су од стране најближих сарадника Радована Стојичића. Када се дошло до тих сазнања проток времена је учинио да се до извршилаца за сада не може доћи.

Ја мислим да се и сада службе баве тим случајевима и да то нико никако не треба да остави по страни. Многе околности су сада јасније, али је питање има ли воље да се питања постављају људима који би сигурно својим изјавама бацили више светлости на разрешење ових случајева.

Новинар: У време док сте били на челу РДБ-а, СР Југославију је задесио рат са НАТО, али и са тајним службама Запада које су успевале да нађу савезнике унутар Србије. Шта бисте могли да кажете о том периоду?

Раде Марковић: Ја сам на чело Службе државне безбедности дошао у условима и у тешком периоду по нашу земљу. Служба је била максимално ангажована на сузбијању нараслог терора и сепаратизма на Косову, активност страних обавештајних служби била је максимална и организовано усмерена против наше службе.

Било је јако тешко адекватно и успешно супротставити се уједињеним снагама тајних служби западних земаља, у њиховим активностима у нашој земљи у околностима у којима смо се налазили, али смо ми ипак

Било је тешко супроставити се уједињеним снагама тајних служби Запада

успели то да остваримо. Утврђена је активност више обавештајаца, неки од њих су лишени слободе. Њихова кривица је доказана на суду. Уобичајено је да обавештајне службе траже своје упориште у оним елементима који су у том тренутку супротстављени режиму. Служба је уочила такве тенденције и пратила њихов развој, али то спада у домен државне тајне.

Новинар: Често се чују оптужбе да је предајом у ваше руке Служба изашла из државних оквира и да је стављена директно у функцију једне породице. Вама приписују да нисте имали ни храбрости ни воље да се одупрете личним жељама бившег председника. Да ли се данас осећате као човек који је добро и савесно радио свој посао?

Раде Марковић: Са мојим доласком на чело Службе нити сам могао, нити сам хтео да после толико година утемељивања Службе од стране Јовице Станишића било шта преко ноћи променим.

Због континуитета Службе ја сам задржао умногоне и кадрове које је имао Јовица Станишић. Развој догађаја у земљи није ми давао времена да извршим некакве битније трансформације у служби.

Службу је требало сачувати у ратним дејствима против наше земље. Сва архива и документација од велике вредности за нашу земљу је сачувана. Сачувани су и људи, кадар који се школовао за обављање послова из домена рада Службе државне безбедности. Служба је искључиво заснивала свој рад на закону и важећим прописи-

О себи

– Ја сам, могао бих рећи за себе, у то време био на најгорем месту, али је то за многе била срећа. Неко је одлучио да ја и моји најближи сарадници будемо криви за све што нам се годинама уназад догађало и у чему ми, углавном, нисмо учествовали.

ма и ни у ком случају није изашла из ових оквира. То је била служба која је осим председника СРЈ о свим активностима, догађајима обавештавала и председника Србије, савезног или републичког ресорног министра, као и председника Владе Србије.

Служба је била у функцији државе и њених интереса а не би-

ло које породице. Ја мислим да сам један од оних који је потпуно истинито обавештавао тадашњег председника, ма колико то информисање није било угодно. То је била моја дужност и такве информације ми је давала служба.

Личне жеље бивши председник, ако их је спроводио, то није чинио преко мене. Ја нисам имао такве обавезе, а мој однос са бившим председником Слободаном Милошевићем био је крајње службен и професионалан. Неретко сам Слободана Милошевића информисао о догађајима који нимало нису били пријатни али то је била моја дужност, да кажем истину ма каква она била. У сваком случају немам шта себи, нити мојим сарадницима да приговорим.

Многи су пожртвовано обављали у тим по изузетно тешким временима своје обавезе. Да сам добро све урадио што је требало, то мора неко други да каже. У сваком случају нити ја, нити моји сарадници нисмо учинили ништа од онога што нам ново руководство службе ставља на терет. То ће се сигурно и доказати.

Ја сам, могао бих рећи за себе у то време био на најгорем месту, али је то за многе друге можда била срећа. Неко је одлучио да ја и моји најближи сарадници будемо криви за све што се годинама уназад догађало и у чему ми углавном нисмо учествовали.

Личне жеље бивши председник није спроводио преко мене

ЛИДЕР РАДИКАЛА ПОНОВО УЗДРМАО РЕДОВЕ ДОС-А

Ко је и зашто покушао да заштити саопштење Ненада Чанка о томе да је Коштуница понудио азил Осами бин Ладену? Ако то није тачно, зашто Чанак није позван на одговорност? Зашто се Коштуница тим поводом није огласио? Да ли је Мирољуб Лабус, заиста био о свему необавештен? Зашто је посланичко питање лидера Радикала о спорном саопштењу уздрмало домаћу и светску јавност?

На последњој седници Већа грађана Савезног парламента приликом ратификације међудржавног споразума између наше земље и Босне и Херцеговине, председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ, запитао је посланике: „Да ли је истина да је Војислав Коштуница, као председник Савезне Републике Југославије, понудио азил Осами бин Ладену, како је то пре неколико дана јавности саопштио Ненад Чанак, председник Скупштине Војводине? Да је то неки обичан грађанин изјавио, па чак и неки посланик, не бих томе придавао толику пажњу. Али, када то каже председник Скупштине Аутономне покрајине Војводине и један од лидера ДОС-а, један од кључних лидера

ДОС-а, онда је та изјава веома озбиљна и она не сме да прође без одговора у Савезној скупштини.

Ако је тачно, ако је заиста Војислав Коштуница понудио азил Осами бин Ладену, онда је то, вероватно, и у некој вези са претходним давањем пасоша од стране Босне и Херцеговине Бин Ладену. То питање треба разјаснити и овде мора пуну истину да нам саопшти министар иностраних послова, ако је потребно и Војислав Коштуница да се позове пред Савезну скупштину, да се децидно одреди, да ли је он нудио тај азил или није. Ако је он нудио азил, да одговара по два основа: због кршења Устава, јер то није његова уставна надлежност, а и због нарушавања спољнополи-

тичке позиције земље, јер на тај начин подржава међународни тероризам. А, ако Војислав Коштуница није нудио азил Осами бин Ладену, онда одговарајућој одговорности треба подвргнути и Ненад Чанка, јер ви сте га довели на функцију председника Скупштине Војводине, па ви морате да урадите нешто с њим, као што сте са Миланом Ст. Протићем. Он је недавно поставио и Милана Ст. Протића за амбасадора Војводине у Београду”.

Одмах након упозорења председника Већа грађана, Драгољуба Мићуновића, како је то ван дневног реда, видно збуњен и очигледно неузнат са целокупном ситуацијом реаговао је Мирољуб Лабус, потпредседник

ДИРЕКТНО**ЛИДЕР РАДИКАЛА****УЗДРМАО РЕДОВЕ ДОС-А****ЕКСПРЕС**

БЕОГРАД, 29. И 30. СЕПТЕМБАР 2001. • БРОЈ 13438 • ГОДИНА XXXVIII • ЦЕНА 15 ДИН.

ИЗДАЈЕ И ШТАМПА ПОЛИТИКАЛ БЕОГРАД, МАКЕДОНСКИ БР.

СКУПШТИНСКЕ МЕДИЈСКЕ ЛОПТИЦЕ

**ШЕШЕЉ
ЗБУНИО
И СNN****ШЕШЕЉ У СЕРИЈИ НАСТУПА У САВЕЗНОЈ СКУПШТИНИ ИЗГУБИО КОМПАС****СКАНДАЛ МАЈСТОР
СТИГАО НА СИ-ЕН-ЕН**

На прекинutoј седници Већа грађана савезног парламента приликом ратификације међудржавног споразума између наше земље и Босне и Херцеговине

тачно да му је југословенски председник Војислав Коштуница понудио азил, како то тврди Ненад Чанак.

Одмах након ових Шешелевих речи реаговао је

НАЈВЕЋА БУДАЛАШТИНА

То је највећа могућа будалаштина која се може замислити – кратко је прокоментарисао за „Експрес“ Предраг Симић, спољнополитички саветник председника СРЈ, читав скандал у Савезној скупштини инициран из ЛСДВ и СРС. Д. К.

догодио се прави скандал. Лидер радикала Војислав Шешељ, у једном од низа њему својствених наступа, запитав је колеге посланике: „Да ли је истина да је Бин Ладен држављанин Босне и Херцеговине и да ли је

Мирољуб Лабус, потпредседник савезне владе, напомињући да то што лидер радикала говори може да нанесе велику штету нашој земљи. Лабус је такође рекао да такве тврдње о наводно понуђеном азилу

НЕСЛАНА ШАЛА

Лидер Лиге социјалдемократа Војводине Ненад Чанак демантовао је у изјави за „Експрес“ наводе Војислава Шешеља.

– Био сам на путу, ван земље, када је пре неки дан из ЛСДВ емитовано саопштење, са потписом Информативне службе, у коме је писало да се Лига социјалдемократа Војводине противи могућности да Војислав Коштуница и СРЈ пруже политички азил Осами бин Ладену. Схватио сам да је у питању нека шала и позвао на одговорност портпарола Роберта Колара. Тиме је ствар завршена. Истрага је у току, јер морамо да сазнамо како је дошло до емитовања тог саопштења – каже Чанак. Д. К.

Бин Ладену пису тачне, јер је и наша земља била изложена тероризму. Потпредседник савезне владе позвао је посланике да се уозбиље,

али их је нешто касније обавестио да је Си-Ен-Ен пренео да ће Војислав Коштуница дати азил Бин Ладену. М. Р. М.

изјавио један ваш члан и челник ДОС-а, ваше коалиције”.

Историја тог посланичког питања, које је толико узбуркало домаћу и светску јавност, датира од пре неколико дана. Пре неколико дана новосадским редакцијама стигао је факс занимљиве садржине.

„Лига социјалдемократа Војводине најоштрије се противи могућности да руководство Савезне Републике Југославије, на челу са председником Војиславом Коштуницом, понуди политички азил Осами бин Ладену. Лига социјалдемократа Војводине ће, такође, узети активно учешће у свеукупној борби против тероризма”, наводи се у саопштењу које је са потписом Службе за информисање ове странке и њеним печатом послато свим редакцијама.

Иако у саопштењу није наведен повод за такво оглашавање, оно је у јавности изазвало различите коментаре. Поред осталих, огласио се и шеф југословенске дипломатије Горан

Свијановић, наводећи да је саопштење толико увредљиво да очекује да се та странка најхитније извини или ограда од садржаја саопштења. Чанак је од свега заиста покушао да се ограда, можда помало уплашен, наводећи да је саопштење послато за време његове посете Загребу и Истри. Као да ће и лично позвати на одговорност портпарола странке Роберта Колара.

У међувремену, Роберт Колар је потврдио да је преузео на себе одговорност на коју га је позвао Ненад Чанак, да утврди чињенице како је из ове странке послано ово сензационално саопштење. И док је у Лиги социјалдемократа Војводине трајало препуцавање и тражење кривца, лидер странке није желео да остане дужан шефу југословенске дипломатије, па му је поручио да не види разлога за такву његову жустру реакцију, јер је, према његовим речима, споран само аутор и да у саопштењу нема ничег спорног.

Југославији.

Спорно саопштење и реакције на њега објављени су једино 20. и 21. септембра у „Вечерњим новостима”, и 21. септембра у „Политици”, да би после, вероватно по нечијој директиви из врха ДОС-а, све било закључано у фиоке а кључ бачен, све до заседања Савезне скупштине, када је председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ, затражио да се утврди истина. Ако је Коштуница понудио азил мора да одговара због кршења Устава, а ако није, онда се одговорности мора подвргнути Ненад Чанак. Пошто је, вероватно, у питању само међусобно унутарње ДОС-ово препуцавање и оптуживање и блаћење својих коалиционих партнера, одговорност би требало да снесе сви због невиђене медијске манипулације и не би требало да буде љутње уколико им на то неко скрене пажњу, у овом случају лидер радикала. Јер, на крају ће ипак испаштати српски народ.

ПРОТИВ ХЕГЕМОНИЈЕ

Делегација Министарства за међународну сарадњу владајуће Комунистичке партије Кине, предвођена Жао Пингшенгом, замеником директора Управе за источну Европу и централну Азију и Ванг Кишаном, шефом одсека за Балкан Одељења за међународне везе Комунистичке партије Кине посетила је Српску радикалну странку и разговарала са председником, проф. др Војиславом Шешељем и његовим најближим сарадницима.

У срдачном и пријатељском разговору истакнута је неопходност јачања сарадње између Српске радикалне странке и владајуће кинеске партије, као и свестран рад и ангажовање на побољшању односа на политичком, економском и културном пољу између Савезне Републике Југославије и Народне Републике Кине.

Обе партије, на међународном плану, одлучне су у својим залагањима за поштовање независности и суверенитета свих држава у свету, као и успостављању међународних односа заснованих на начелима равноправности и узајамног поштовања. Српска радикална странка и Комунистичка партија Кине ће се супротстављати даљим покушајима спровођења политике силе, негирања самосталности држава и народа, као и установљењу било какве хегемоније и доминације на глобалном плану.

Кинеска делегација обновила је позив Српској радикалној странци и председнику, др Војиславу Шешељу, да званично посети Народну Републику Кину. Председник српских радикала је тај позив са задовољством прихватио и изразио уверење да ће до њене реализације доћи у најскорије време.

И ДОМИНАЦИЈЕ

У СКОРИЈОЈ ЉУДИ ЋЕ МАЊЕ МЕДИЈСКЕ ТРИКОВЕ

„Некада је Кошћуница говорио како је проишав Устшава из 1974. године, а ево сада доноси још гори устшав, и што га предлаже. Да је жена Војислава Шешеља, или моја жена, да не сјомшњем шћује жене, шћсала нечији устшав као мейћу би ме расшћурали сваки дан, а сада нико не сме да објави да Кошћуничина жена шћше о устшаву. Сшћуација на Косову и Мейћохији и југу Србије неушћоредиво је гора за нашу земљу, него шћшо је шћо била раније. То шћшо они не желе да обавешћшавају јавности о великом радничком незадовољшћству обиће се им се о главу”, за „Велику Србију” говори Александар Вучић, генерални секретар Српске радикалне сшћпанке и народни посланик у Републичкој сшћушћшћини

Како оцењујете шћренушћну шћолишћичку сшћушћацију у земљи?

Александар Вучић: Мислим да никада није била политичка ситуација у Србији компликованија. Тешко је разумети све што се дешава на политичкој сцени, посебно обичним људима који су очекивали да се много тога догоди, да се многе промене десе, а дочекали су да се не догоди ништа, односно да нас задесе промене на горе. Мислим да је та врста једног разочарења, једног општег става јавности нешто што је у овом тренутку овде доминантно.

Морам да кажем да размишљам о томе како и на који начин је Запад, али и они који су били за све то што се овде дешавало, успели да на маестралан начин народ преваре, убеди у истинитост својих обећања и тврдњи и да људи нимало у то не посумњају. То је заиста помало за дивљење и волео бих када бих знао ко је Американцима то на такав начин успешно радио, јер бих онда много више сазнао и много више разумео о томе како се револуција изводи шћиром света.

Све то што се тада дешавало сада међутим прилично пада у воду, не могу да кажем у целини из простог разлога што је таква медијска контрола, такво медијско једноумље, какво није било још од 1989. године, али сам сигуран да народ полако, али неумитно почиње да разумева шта се у Србији десило исто онако

како су то почели да схватају и сви остали народи у окружењу који су потпали под западну колонијалну управу, а мислили су да се ослобађају диктаторских режима.

Мислим да ћемо у скоријој будућности имати значајне промене и да ће људи много мање наседати на такве трикове, пре свега медијске трикове, које на маестралан начин Запад спроводи.

Ви имате често прилике да шћушћујете шћо унушћрашћности. Какво је шћамо расшћоложење и дали се шћамо живи у реалности или шћак људи још увек живе у неком уверењу у шће неке шћропагандне шћоруке?

Александар Вучић: На то питање не могу да одговорим до краја. Расположење је много другачије него што је био случај ранијих година, посебно од петог окто-

БУДУЋНОСТИ НАСЕДАТИ НА АКТУЕЛНЕ ВЛАСТИ

бра. Очигледно да народ више не интересује само прича како ће кога где да хапсе, како ће кога где да гоне, већ људи хоће и нешто и конкретно да добију, а тога је све мање. Зато је власт све нервознија и уплашенија.

Чини ми се да то није ни мало чудно. Што време буде одмицало ја мислим да ће они постајати све нервознији и да то неће моћи да сакрију и мислим да то грађани све више примећују.

Знате, ако немају ништа друго осим да блате политичке противнике, а у Србији је катастрофално стање у свим областима друштвеног живота, мислим да је тад човек у проблему и да добро не види шта се реално збива и не разуме како ће се то збивати.

Кад смо већ код доброг маркетинга, када чујете пропагандни слоган - почешак за имешак - на шта вас то подсећа?

Александар Вучић: Мене то не асоцира ни на шта. Не мислим да је то пропагандни трик, чак мислим да је то онако прилично бесмислено, почетак за иметак, а људи се питају од чега да почнемо. Где је тај почетак који сте нам обећали? Где су те паре, где су те донације? Где је било шта од онога што сте нам говорили да ће нам сигурно доћи? Ја мислим да та прича код људи више не пали и можда се ја варам, али мислим да су људи почели то да разумевају на потпуно другачији начин и чини ми се да овима неће бити баш тако лако да објасне шта су све и на који начин желели, чин-

Превара са Креманским пророчанством

Имам обичај да наведем један пример као доказ њихове заиста страховите преваре, готово невероватне преваре. То је прича о Креманском пророчанству, на једном обичном ситном детаљу. Целу јавност су обмањивали говорећи како нам стиже човек који је такав и такав, човек који ће спасити Србију, а у ствари све је била потпуна измишљотина, јер то нигде не пише у Креманском пророчанству, ама баш нигде. Никада није ни писало, али упалило је и Срби су поверовали. Србима није сметало да поверују у десетине и хиљаде углавном неозбиљних обећања, и да помисле како ће им бити много боље.

или и како је то све изгледало и како ће тек изгледати.

Некада су паре за медијске кампање ДОС-а ситизале из иностранства. Да ли данас грађани Србије финансирају те медијске кампање?

Александар Вучић: Па добро, наравно, али није то ништа ненормално. То је за очекивати. Свака влада има снаге да води своју кампању. Поставља се питање шта је сврха такве кампање? Шта је то што можете да очекујете од тога, шта је то што ћете стварно да добијете? Ја не видим никакав добитак за било ког грађанина Србије.

Ја мислим да је то највећи проблем, производња у Србији пада,

мања је за четири посто у односу на прошлу годину, а када је реч о индустријској производњи нешто слично се дешава у свим околним земљама и у бившим југословенским републикама и то је нешто што је стратешки катастрофа.

Ако они мисле да ће то исправити медијским лажима грдно се варају да ће им то успети.

Шта мислите о новом Уставу који предвиђа поделу републике на шест покрајина?

Александар Вучић: Па то је заиста катастрофа. Не могу да схватим људе који то не желе да разумеју и људе који то не желе да виде. Некада је чак и Коштуница говорио како је против Устава из 1974. године, а ево сада доноси још гори Устав него 1974. године и то га предлаже, односно тај нацрт пише и такво решење саставља његова супруга и његови саветници.

Не бих ја то много говорио и упоређивао са Миром Марковић, нити је то нарочито важно, много је важније какво је то решење. Али је решење толико катастрофално да је то потпуно невероватно. Потпуно је невероватно да је некоме пало напамет да тако нешто пише, да тако нешто састави, и да тако нешто на озбиљан начин јавности и грађанима Србије предлаже.

Ја се просто надам да ће у Србији бити довољно снаге и памети да тако нешто, што је катастрофално за српске националне интересе, за српску државу, за српски народ, неће бити прихваћено.

Ако ипак прође, да ли би те покрајине могле да се припоје сираним територијалним јединицама?

Александар Вучић: Не морају да се припајају страним државама. Довољно је да тражи сопствене што веће ингеренције, прерогативе власти и да траже сопствену самоуправу и сопствену администрацију. После тога, да ли ће желети сопствену самосталност, или ће један део желети да се прикључи Румунији, а други део некој другој држави, евентуално Босни и Херцеговини, то је већ друго питање, али у сваком случају то води искључиво растурању

наше земље и апсолутно ничему добром.

Е, сада, ако то неко не жели да види или није у стању да види, онда то, сигуран сам, није проблем у нама српским радикалима, већ у њима и убеђен сам да такве промене неће донети ништа добро, или сигуран сам да ће народ то успети да препозна и верујем да ће постојати некаква снага која ће то све успети, умети и моћи да српечи.

Шта мислите о најавама могућих терористичких напада на земљу?

Александар Вучић: Ја мислим да је то прилична глупост, из простог разлога што мислим да је ту пре реч о додворавању Човића Американцима и жељи да се каже како ћемо и ми учествовати у ономе што они називају светска борба против тероризма.

То је, пре свега, циљ ако ме питате. То је нешто што данас на глобалном нивоу спроводе. Буквално у свим земљама света исте ствари

чујете. Исте приче слушате и у Мађарској, исте приче слушате и у Аустрији, и у свакој другој земљи. На потупно исти начин. Ја се не плашим таквих терористичких напада, али мислим да у овом тренутку таква опасност не постоји. То је пре свега апел на све људе да им се каже да су погрешно мислили ако су мислили да не жале америчке жртве, а већина народа наравно да није жалила после свега што су урадили нашем народу.

Јесте жалила цивилне жртве, али није жалила због самог напада на Америку. Е сад, хоће да каже народу „но, но, то не ваља” него ви морате да жалите њих, јер се исто спрема и нама. Дакле, то је отприлике, чини ми се, суштина целе те приче.

Мислите да је то главни разлог што се баш сада о томе говори?

Александар Вучић: Па, наравно. Како то да није петнаест дана пре тога некоме пало на памет или се није сачекало да прође још два месеца па да се каже да је то разлог напада на нашу земљу.

Ипак ситуација на југу Србије и Косову и Метохији, мада се о томе сада мало мање говори у медијима, није најсајнија. Како то?

Александар Вучић: Та ситуација је врло лоша, а ако неко не жели то да види, или ако неко мисли да је могуће да се понаша као ној који забија главу у песак и да прећуткује, а да је једино истина оно што објављује телевизија, онда мислим да је проблем у њима.

На Косову и Метохији ситуација је гора него пре годину дана. На југу Србије ситуација је једнако лоша као и

раније, само што шиптарски полицајци обучени у локалне униформе, наших полицајаца, обављају припрему за нове терористичке активности на том подручју, уместо што су то раније чинили униформама УЧК и ВМ или како су већ називали ту своју армију.

Тако да се ту ништа није променило осим што је ситуација још неупоредиво гора за нас, за нашу земљу, него што је то био случај раније.

Како ће се завршити локални избори по Србе?

Александар Вучић: Па у сваком случају биће прилично тешко, прилично лоше и мислим помало трагично. Из простог разлога што сам готово уверен да ће један део режима или цео режим инсистирати на изласку на изборе што представља катастрофу за српски народ на Косову и Метохији. Биће тешко и ако се то не учини, али много горе консеквенце и катастрофалне последице за Србију су уколико се изађе на изборе, јер ми тада вршимо легитимизацију шиптарске власти на Косову и Метохији, дајемо им пуни легалитет. И то је нешто што мора да се спречи. После избора одлуком сопствене скупштине Шиптари могу да изгласају референдум на коме ће донети коначну одлуку о издвајању из Савезне Републике Југославије, што је чак супротно одредбама резолуције 1244, али ми онда можемо да кажемо - ево, ви Шиптари имате данас пуну власт на Косову и Метохији, потпуно управљање Косовом и Метохијом без икаквог

Данас је лоше, али сутра ће бити још горе

У сваком случају, чини ми се да пред њима није будућност и да су људи почели да схватају да они стратешки уништавају земљу. Више није у питању да ли нам је добро и да ли ће сутра бити боље. Не. Овде је у питању нешто друго, а то је да је данас лоше, али сутра ће бити још много горе. То је оно што људи раније нису некако могли да прихвате, раније нису могли некако да разумеју и мислим чини ми се да је то нешто што ће у предстојећем периоду у сваком случају разумевати много више него што је био случај досад.

уплитања републичких органа власти, савезних органа власти или било кога другог.

Шта мислите о најављеним разговорима Зорана Ђинђића и Тачија?

Александар Вучић: Па мислим да би Тачи најпре морао да буде ухапшен, а од тих разговора, као

што видимо, нема ништа, јер чак ни Тачи не жели да разговара са Зораном Ђинђићем. И само би се Србија понижавала, ниподаштгавале се на тај начин све српске жртве, сви они који су убијени злочиначком Тачијевом руком. Мислим да то показује какав је однос нашег премијера, наше власти, наше државе, према нашим погинулим, нашим страдалима. Он је заиста катастрофалан. Нема нимало поноса, нимало достајанства, само непоштовање према тим људима који су се борили против њих.

Да ли се могао избећи модел декомјоновања Засјаве?

Александар Вучић: Па могао се избећи. Наиме, ми у Српској радикалној странци сматрамо да је то требало радити на другачији начин. Наиме, у цену продаје када се пронађе стратешки партнер треба урачунати то да остану људи запослени још четири, пет, осам или десет година. Дакле, уколико би им цена самог објекта, машина била много нижа, али бисмо обезбедили раднике, људи би остали запослени, а овако та прича о преквалификацији и новом запошљавању је прилично бесмислена јер се поставља питање где ће то радити, у којој фабрици, шта се то производи у Србији, шта је то ново што је измишљено, а сад нам доноси некакав профит и производи се у нашој земљи.

Да ли је Крагујевац у ствари био само пробни балон?

Александар Вучић: Па јесте, сад се то наставља у Бору и најављује се у многим другим градовима широм Србије. Успели су у Крагујевцу на такав начин да се реше проблема, за њих су проблем радници, за њих су проблем запослени и сад ће покушати то и у осталим деловима Србије?

О НОВОМ УСТАВУ

То није облик децентрализације, децентрализација иде у срезове, у општине, односно округе и општине, а овде је у питању нешто друго. Овде је у питању давање територијалних аутономија или нечега са још ширим прерогативима, као што су биле некадашње републике, односно федералне јединице. Е, ако то неко хоће Србији после свих искустава које смо имали, после свих разбијања наше државе, онда је довољно и чини ми се потпуно јасно какве су његове намере. И ја се падам да ће бити довољно памети и довољно разума да у Србији тако нешто и таква идеја никада више не прође.

Јесен је најављивана као време социјалних немира, међушим, да ли се сада све што стишало, или је ово неко зашмице пред буру?

Александар Вучић: Па ја не мислим да се све стишало, стишало се уколико гледате њихове телевизије, радио-станице, а то су све станице у Србији, али ако се прошетате кроз народ онда ћете видети да је стање и ситуација много другачија.

То што они не желе да обавештавају јавност о ономе што се дешава широм Србије, о великом радничком незадовољству, великом сељачком незадовољству, то је све више њихов проблем и то ће им се обити о главу, као што се то обилаило о главу и социјалистима и многим другима у претходном периоду.

Југословенска привреда, штржишће, све више се ошварају иностраној конкуренцији, да ли је то добро? Шта мислите о томе?

Александар Вучић: Било би нормално да послујемо по тржишним принципима, али није добро то што се нимало не штити наша стратешка производња. Дозвољава се увоз свега и свачега, посебно у условима када постоји депресирана марка у нашој земљи. Наш производ скупљи је од страног и тиме директно уништавамо домаћу производњу, а доприносимо производњи неких других земаља, оних које чак у томе нису успешније. Рецимо, у индустрији

сокова ми имамо изванредне сокове, али наши сокови постају скупљи од страних сокова управо због депресијације марке коју форсира федерална влада и Народна банка Југославије.

Навешћу још један пример. То је јафа кекс. Јафа кекс је био производ који смо ми извозили свуда, али ни у ком случају више не можемо да извозимо нигде, ни у Аустрију, ни у Мађарску, ни у Словенију, ни у многе друге земље где смо то извозили управо због ових проблема о којима сам говорио.

Да је ваши син школарац, да ли би га ошварили у уверењу да је историја онаква како је нацисано у убеницима?

Александар Вучић: Не, рекао бих му да учитељици каже да је све супротно од онога што су они

Хоће да нас униште

Неко као да намерно жели да уништи производњу, као што су то радили у Бугарској, која је била највећи извозник поврћа, данас је увозник, као што су радили у Румунији са Петрохемијом. Буквално хоће да нас униште све, да увек зависимо од њихове милостије. Да будемо кучићи који ће да шене пред њима, а они ће да нам пошаљу педесет милиона долара у генетски модификовану сојину сачму и да мисле да су завршили посао. Па чак и да га заврше на такав начин, али се надам да у томе неће успети.

написали, бар у овој модерној савременој историји. У том делу за осми разред, где сам видео да хвале пети октобар, говоре о некаквим демократским променама. Моје дете, ако је потребно, рекло би све потпуно другачије од онога што пише у тој књизи и по цену да добије јединицу. А нисам сигуран да би добио јединицу, он би рекао истину, а сада шта би наставница или учитељица рекла, то је већ њихова ствар. Али, мислим да је ово заиста срамота за Србију. Шта се дешава, шта све имамо у нашим убеницима и шта све немамо? Али то говори каква је ова власт и замислите да се то десило у неком претходном периоду.

А шта мислите о случају Жељка Симића?

Александар Вучић: Па мислим да је срамота оно што је он радио. Наравно, да ли је он чист лопов, или клептоман то је нешто друго, али је за паметне људе, људе који се разумеју још већа срамота оно што је радила полиција. Да полиција узме да дели видео касету? Кад се тако понашају све телевизије све новине, то је зиста нешто што је ипак невероватно, то се не дешава ни најгорим могућим банаандржавама, а у нашој земљи се дешава изгледа да смо ми најгори, а да још то нисмо приметили.

По вама, каква нам је будућност?

Александар Вучић: Тешка, и ја нисам нимало оптимиста, напротив, уколико режим опстане биће нам веома, веома тешко, перспектива земље никава, готово катастрофална, гушење и уништавање домаће производње је најгора могућа последица, али је узрок даље катастрофална последица која ће земљу тек задесити.

О женама и Уставу

Како и на који начин би се реаговало? Замислите да је у претходном периоду жена Војислава Шешеља, или моја жена, да не узимам туђе жене, писала нечији устав. Био би на насловним странама, ставили би ме као мету и растурали би ме сваки дан, а овде не сме ни да се објави да Коштуница жена пише Устав. Е, то опет говори каква је то медијска превара и каквим се то триковима служе?

АУТОНОМИЈА ЗА ПОЧЕТАК

Војвођанске странке, на челу са Ненадом Чанком, председником Лиге социјалдемократија Војводине, крећу се ка аутономији дивовским корацима. Пути ка томе не морају преишано да крче, јер остале странке унутар ДОС-а изгледа да немају ништа против. Ту је и предлог новог уставног решења територијалног уређења Србије и Црне Горе, који им омогућава исцелување снова о соједињеној држави

Да стварност не изгледа баш тако као у дневницима РТС-а, ТВ Црне Горе и ТВ Нови Сад, када гледајући програм стичете утисак да сте на пола сата посетили три различите државе, разуверите се уколико оставите телевизију, новине, празнословне приче по страни и кренете на пут у овом случају у Војводину, Нови Сад.

Већ на самом уласку у Нови Сад на једном од билбордова распоређених дуж ауто-пута путнике дочекује велики графит „Доле Чанак“. Графит је довољно упечатљив тако да разбија илузију и код оних неверних, да војвођански дани нису тако мирни, да се цео свет не окреће око Ненада Чанка председника Лиге социјалдемократија Војводине, певача и забвљача и да његове и идеје и визије о Војводини-држави, немају велико упориште у народу.

Нажалост, медији чине своје, поготово телевизија Нови Сад извештавајући о свакодневним активностима и визијама Ненада Чанка, сликајући га у највероватнијим позама, како отвара на брзину ископане рупе, само споља окречене вртиће, како празнослови са силним страним

делегацијама, тако да посетилац који је у пролазу кроз Нови Сад постаје прилично изненађен атмосфером града. Човек одмах по доласку схвата да Новосадјани не размишљају претерано о Чанку и да он и његове сепаратистичке идеје нису њихова главна преокупација. Такође, већина њих не сматра аутономију бегом од тешког живота и ослобађањем од наводне дугогодишње експлоатације Војводине.

Војводина – држава, нови национални интерес

– Ово је наше читање српских националних интереса, поручила је Лидија Баста-Флајнер, члан поменуте експертске групе, свима који оптужују ауторе новог устава да угрожавају националне интересе.

Грађани су окупирани проблемима као и сваки други просечан становник Србије. Муче их превисоке цене, ниске плате, забринуте су за југ Србије, питају се чека ли и њих иста судбина као раднике крагујевачке „Заставе“.

Ненад Чанак, председник Лиге социјалдемократија Војводине, Миле Исаков, председник Реформиста Војводине и Јожеф Каса, шеф војвођанских Мађара, који су на своје положаје дошли на таласу народног незадовољства, представљају се као заступници интереса народа и националних мањина у Војводини, иако представљају занемарљив део бирчког тела те покрајине.

Према истраживању једне агенције за испитивање јавног мњења, опција која тренутно преовлађује у парламенту Војводине има поверење свега око 5 одсто грађана ове покрајине. Изгледа да то није спречило лидере три војвођанске странке са најизраженијим сепаратистичким тежњама, да после тзв. „Новосадског самита ДОС-а“, као и предлога о новом уставном решењу, задовољно трљају руке и са смешком позирају новинарима. Усвајањем одлуке о промени републичког Устава на принципима реконструкције и регионализације у оквиру кога ће се, како је наведено у извештају председништва ДОС-а, „трајно и квалитетно“ дефинисати положај

аутономије Војводине, отворено је још једно жариште које би могло да потресе читаву земљу.

За сада, захтеви сепаратистичких вођа о пуној законодавној, судској и извршној власти немају утемељење, у још увек важећем републичком Уставу, али ствари би се могле битније променити у њихову корист, са новим уставом који предлаже група експерата. Отворио би се пут за стварање нових држава на овим просторима. Нова уставна решења групе експерата, међу којима истакнуто место заузима Зорица Радовић,

Сопствена полиција

Најопаснија је ипак Чанкова пасија да поставља и разрешава начелнике безбедности по већим војвођанских градовима. По већ виђеном сценарију у бившим републикама пекадашње Југославије сада независним државама, полиција може лако да се трансформише у паравојне формације и изврши државни удар.

супруга председника Савезне Републике Југославије Војислава Коштунице, донела би Војводини и осталим покрајинама, било би их укупно шест, широки спектар овлашћења.

Војводина као аутономна покрајина имала би овлашћења да доноси конститутивне акте, уређује и организује покрајинске органе и службе, као и јавна предузећа све до овлашћења да сарађује са иностраним регијама. Нешто слично таквој сарадњи Чанак покушава да оствари са Србијом, коју, по свему судећи, све више посматра као неку страну државу. Широм Србије отварају се контакт бирои који би, према Чанковим речима, требало грађанима Србије да пруже више информације о захтевима аутономаша и да им ту идеју, неке друге Војводине, више приближе. Бирое би, према његовим речима, требало да воде експерти, међу којима би истакнуто место заузимао Милан Ст. Протић. Протића је Чанак, после његове смене са амбасадорског места у Вашингтону, предложио за свог саветника за односе са иностранством.

Прича о контакт бироима који већ постоје за односе са Црном Гором, прилично је узнемирила јавност која је то остала и после Чанковог обраћања посредством новосадског ТВ дневника. Чанак је смиреним тоном покушао да објасни да је то једна сасвим нормална и корисна ствар која ће помоћи да се многе ствари и недоумице са Војводином растумаче. Но, изгледа да ни то није вредело, јер грађани читаву ствар

Шта се кува иза кулиса?

Коштуница са мађарским председником Мадлом

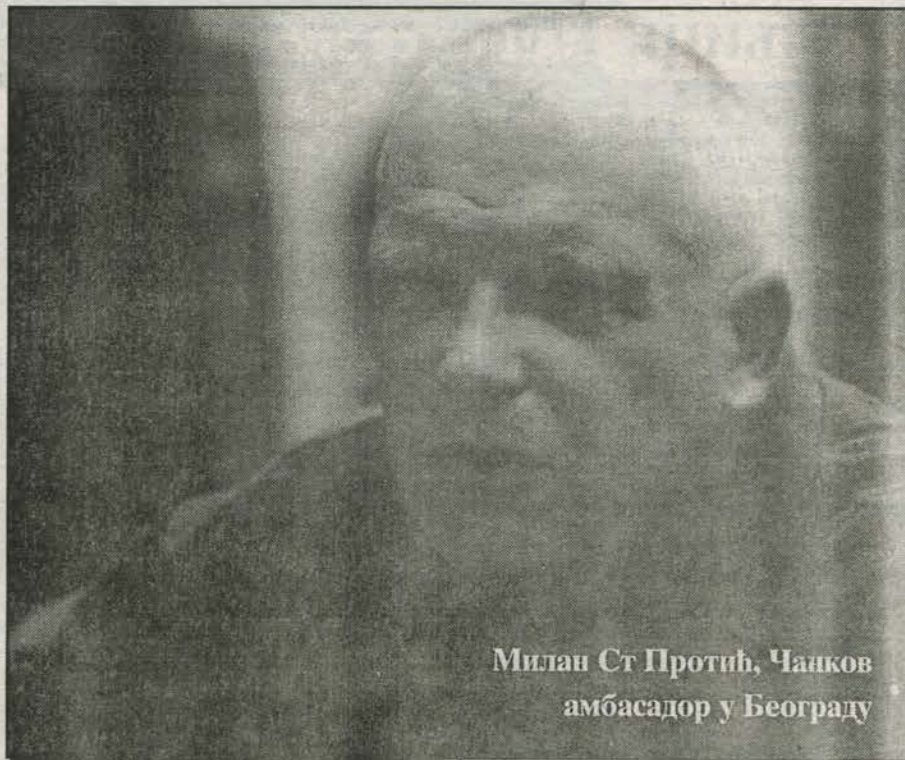
виде као још једну степену на путу ка војвођанској државности.

Интересантно је да, за сада, све чланице ДОС-а подржавају захтеве војвођанске тројке и да је највећи проблем сада, према њиховим речима, редослед потеза који ће уследити. Иако геостратези упозоравају да региони никако не би смели да имају сопствени закон, право на доношење Устава, самоорганизовање и елементе државности, Војводина ће то добити, чиме се отварају врата путу без повратка, и то понајвише захваљујући ДСС. Према предлогу Демократске странке Србије, која се јавности представила као странка патриотски оријентисана којој је главни интерес заштита српских националних интереса, Војводина ће добити свој уставни закон који би уређивао успостављање извршне власти и скупштински буџет. Новим уставним уређењем Војводина би као регион добила широке надлежности у извршној и управној области, а посебно у области финансија. Добила би право да убира и распоређује порезе, дотације примљене са виших нивоа власти, али и да учествује у расподели републичких прихода од пореза. Војвођанским сепаратистима било би омогућено управљање индустријом регионалног значаја, друмским и железничким саобраћајем, просветом и културом.

Ненад Чанак и Јожеф Каса под својом контролом већ држе све што вреди у војвођанској привреди. Чанак се посебно интересује, што због плате, решеног проблема финансирања своје странке, што због осталих привилегија, за место председника Управног одбора НИС-а. Јожеф Каса, према његовим речима, као

Америчка подршка за самосталност Војводине

Пре пар месеци, после посете Вашингтону, Чанак је изјавио да „постоје велике шансе да Сједињене Америчке Државе подрже аутономију Војводине”, јер је „Америка свесна да је ова покрајина регионални шампион у развоју мултиетничког и мултиконфесионалног друштва”.

Милан Ст Протић, Чанков
амбасадор у Београду

Сопствена химна

Војвођанску химну на захтев Милета Исакова, председника Реформиста Војводине, требао би да напише и компоује новосадски кантаутор Ђорђе Балашевић, иако је то овај демантовао. Геостратези упозоравају да региони никако не би смели да имају било који елемент државности као федерација.

велики љубитељ шума и природе заузео је место председника Управног одбора „Србијашуме”. У ред Чанкових жеља посебно место заузима и „Војвођанска банка”, која је требала да буде главни финансијер међународних округлих столова и сесија о положају Војводине и њеној независности. Многи ће се сложити да је у сврху пропагирања војвођанских сепаратистичких идеја послужио и летњи ЕХИТ фестивал. Овај музички фестивал, који је окупио младе из целе Источне Европе, требао је да прикаже Војводину у другачијем светлу од Србије, а Ненада Чанка промовише као новог председника, најпре једног региона, а касније и државе.

Војводина би у почетку имала регионалну скупштину и регионалну владу као и премијера који би требало да буде спона са цен-

тралом. Најопаснија је ипак Чанкова пасија да поставља и разрешава начелнике безбедности по већим војвођанским градовима. По већ виђеном сценарију, у бившим републикама некадашње Југославије, сада независним државама, полиција може лако да се трансформише у паравојне формације и изврши државни удар.

Да ли закључци са овог самита могу довести до даљег распада наше земље. Многи би се сложили да се Војводина, после свих ДОС-ових платформи о уређењу њеног статуса у оквиру Савезне Републике Југославије налази на пола пута до своје самосталности. Према претпоставкама регионализација би се задржала само у почетку а касније би она прерасла у федерализацију која би отворила пут распарчавању државе. Зато се оправдано страхује да би започет процес, за који грађани нису гласали гласајући за ДОС, могао довести до губитка српске државности. Ненад Чанак и његови саборци који под својом контролом имају све што вреди у Војводини сигурно се неће задовољити овим степеном самосталности, у њима куља превелика политичка амбиција да владају. Она потискује историјску свест и важност очувања јединствене државе.

- Нећу да умрем док их не пронађем. Шетају нас од враћа до враћа. Мраз, зима, лед, снег, ми истражимо. Где су? - Илачући ишла мајка која истражи сина и суйруга.

Од доласка НАТО-а почињен је највећи број злочина. Починиоци нису пронађени, а шиптарски терористи који би морали да буду оптужени за ратне злочине заузимају високе функције у тзв. Косовском заштитном корпусу и чланови су ПАВК-а. Несрећне породице несталих и киднапованих обијају прагове шетајући се од представника нове демократске власти до представника окупатора и свуда наилазе на зид ћутања. Шиптарске терористе је Коштуница почео да ослобађа одмах по доласку на власт, а судбина несталих Срба очигледно не занима нове демократе. Ни дан данас ништа није урађено, није направљен ни најмањи помак, нити надлежни показују вољу да макар покушају да помогну у расветљавању судбина киднапованих. Ове српске породице су препуштене саме себи.

Хашки истражитељи наводно нису знали за 1300 несталих Срба

Врхунац цинизма било је недавно саопштење хашких истражитеља да они наводно не знају за 1.300 несталих Срба, да не знају за остале злочине осим за Клечку и Глођане. Већина Срба је нестала после

Од доласка окупатора на Косово и Метохију Шиптари су спровели етничко чишћење и протерали око 250.000 Срба и још 100.000 припадника других националности, убили су око 2.000, а 1.300 Срба је киднаповано и нестало. Међу несталима регистровано је 24 детета, старости између седам месец и четрнаест година. Шиптари су од јуна 1999. до краја прошле године на Косову и Метохији извршили 5.259 напада, од чега 4.852 на Србе. За 893 Србина се зна да су убијени, док је судбина 1.300 несталих још непозната.

ГДЕ СУ?

доласка окупатора на Косово и Метохију, а Хашки трибунал инсистира на злочинима почињеним пре доласка НАТО-а. Питање је зашто се Хашки суд увек проглашава ненадлежним када су у питању злочини над Србима. Не заборавите да су се они прогласили ненадлежним и за злочине које је НАТО починио у агресији на нашу земљу.

Истрага о несталим Србима се не покреће, иако би, да има воље, вероватно врло брзо могло да се дође до истине, јер је већина чла-

нова породица киднапованих присуствовала самој отмици, дакле сведока злочина има довољно. Члановима Удружења несталих и киднапованих познато је око 200 имена припадника терористичке ОВК који су учествовали у отмицама. Обично су у питању киднапери из комшилука.

Од немгла до недрага

У разговору за „Велику Србију“ Јоргованка Томић која тражи супруга Часлава каже: „Из куће су

га узели, из дворишта, и знам ко га је узео, знам име и презиме, све. Али не вреди". Јоргованка и Часлав су живели у Приштини. Он је отет јула 1999. године. У дворишту је натоварио камион ствари да вози за Србију и тад су га шиптарски терористи киднаповали а камион украли. „Две године је прошло сад 10. јула и ништа, прича Јоргованка. Један Албанац каже да је жив и тражи 40.000 ДЕМ да би га довео. Не знам да ли да верујем или не. Ми смо му рекли да ћемо платити колико тражи ако га доведе, а он све лаже, данас, сутра, ... и ништа. Чула сам да је мој муж био затворен са још тројицом у неком подруму, а онда сам чула да раде у неком руднику. Не знам. Много је тешко", прича кроз плач Јоргованка Томић.

„Ово је српска мука, а нико не види да су Срби изгубили душу. Они нас шетају од немила до недрага. Ми сами не можемо ништа да учинимо, можемо само да закрчимо улицу и да Срби најзад виде ову тугу", каже један од чланова Удружења несталих и киднапованих.

Несрећне породице не верују новој власти и од њих ништа не очекују

Породице несталих Срба су огорчене због понашања и незаинтересованости нове власти. Коментари су углавном слични:

- Не очекујемо ништа од власти, свакодневно слушамо само лажи, каже Гордана Ристић.

- Ништа не очекујем од власти. Они су се брзо полакомили да откривају гробнице по Србији. То им је било најважније да би учврстили столице. Зашто на телевизији не приказу нас, него приказују оне Шиптаре који су живели у Америци и имали америчко држављанство. Па зашто су они дошли него

КОШТУНИЦА САМО ОСЛОБАЂА ТЕРОРИСТЕ

- Били смо код Коштунице и он нам је рекао – Немојте да митгате за Албанце, ја њих морам да пустим. А за Србе ништа није рекао. И шта онда ми да очекујемо, каже Мирјана Божић.

да убијају Србе, пита се Слободанка Петковић.

- Наша Влада ослобађа Албанце, а за Србе не ради ништа. У Човића немам поверења. Срби не треба да изађу на изборе, став је Милице Младеновић.

Нада да су млади и снажнији још увек живи

Гордана Ристић из Косова Поља тражи сина Давора који је отет 22. јуна 1999. године. „Нестао је када су ушли ови баксузи у нашу земљу и када су се Шиптари вратили. Мој син је дан пре тога напунио 28. година, прича Гордана. Давор је из Косова Поља пошао у Приштину и киднапован је, а кола су украдена. Гордана 28 месеци нема никакве вести о сину. „То је страшно. Прича се да има заробљених Срба на Косову и у Албанији. Да их има 500-600 живих. Свесни смо ситуације, али се нада-

ПУСТО, А СРПСКО

„Ми знамо кави су Шиптари, ми смо живели са њима. Све стручњаке су отели, правнике, инжењере, лекаре,... да раде за њих”, прича Слободанка Петковић. После годину дана од доласка КФОР-а није остало ни једног Србина. „Нико више ту не коси ливаду, ни Срби старо-седеоци. Нико не сме за стоку да спреми храну. Све је то пусто, а српско”, каже Слободанка и додаје: „Знаш ли шта су рекли у Бондстилу. Узели су српску земљу, а Срби су дошли и кажу – Ми од тога живимо, то је наша најплоднија земља која нас храни, ви нас на овај начин терате. А они кажу – Ми можемо да узмемо шта хоћемо”.

мо да су они млађи и снажнији живи, да раде за КФОР, за Шиптаре. Добијамо обавештења да КФОР помаже Шиптарима и да ови наши јадници раде у руднику, копају за КФОР”, прича Гордана.

Слободанки Петковић отети су син и заова, Небојша и Добрида. Небојша је нестало 30. јула 1999. године. Он је лекар специјалиста оралне хирургије, радио је у Приштини у хитној помоћи и отет је са радног места. Добрилу су извукли из кревета. Становали су на Сунчаном брегу. Од тада им нема ни трага.

Тешко је заборавити лице десетогодишње девојчице Јелене Патрновић из Велике Хоче којој су отели тату Душка пре три године. Киднаповали су га са посла, каже Јелена. „Имам брата који има 14, и сестру која има 15 година. Заједно са мамом тражимо тату”.

Милораду Вукелићу је отет син Мирослав 4. јула 1998. на Косову код села Коморани. „Не знам се разлог. На лицу места су била двојица војника и тројица старешина оклопно-механизоване чете и наводно нико ништа не зна. Војни судија неће да саслуша ове сведоке”, прича отац Милорад.

Мирјана Богићевић тражи брата Душана који је нестало 17. јула 1999. у Пећи. „Ја сам била у Пећи а он у селу Гораждевац. Када су сви изашли из села (има око 800 наших) и он је кренуо према стану свога сина у Пећи, и ту је нестало. Од тада се више ништа не зна, ни трага. Он је мислио - нико

ништа није урадио па неће ни њему. Од како су ови дошли наш народ је настрадао. За шест дана у Пећи је нестало двадесет четворо Срба”, каже Мирјана. Она прича да је Црвени крст открио да су их терористи месец дана држали у близини Гораждевца, а онда су их преместили. Мирјана подсећа да није откривено ни ко је починио злочин који се догодио у кафићу у Пећи 1998. године. „Ту је био мој сестрић најстарији, 20 година, а сви остали су били млађи, 18, 17, 16 година. Били су у кафићу, човек отворио прозор и све их покосио. И све јединци. Моја сестра од стрица није хтела да оде из Пећи јер је било пола године за сина и отели су јој мужа, мог зета Богдана Радовића. Она је од бола и туге скочила с терасе”.

Тешко да они који нису доживели нешто слично могу да разумеју огромну несрећу породица које даноноћно трагају за својим најмилијим. Једино што они траже је истина која може да им донесе какав-такав мир. Али неке, очигледно, смета откривање истине о злочинима над Србима и зато су ове породице окружене зидом ћутања. Њихова одлучност да истрају је непорецива, њихов бол је гласан и то би морали да чују они на власти који су на народ заборавили.

„Нећу да умрем док их не пронађем. Шетају нас од врата до врата. Мраз, зима, лед, снег, ми тражимо. Где су?”, плачући пита мајка која тражи сина и супругу.

КРАЈИНО, МОЈА СУДБИНО

Хрватске снаге уз подршку САД извеле су у лето 1995. године крваву акцију „Олуја” чији је циљ био етничко чишћење Срба. Око 250.000 Срба је побегло пред Хрватима, а 14.000 српских цивила изгубило је живот, али медији нису придавали нарочит значај масакрирању, убијању, протеривању Срба са својих вековних огњишта.

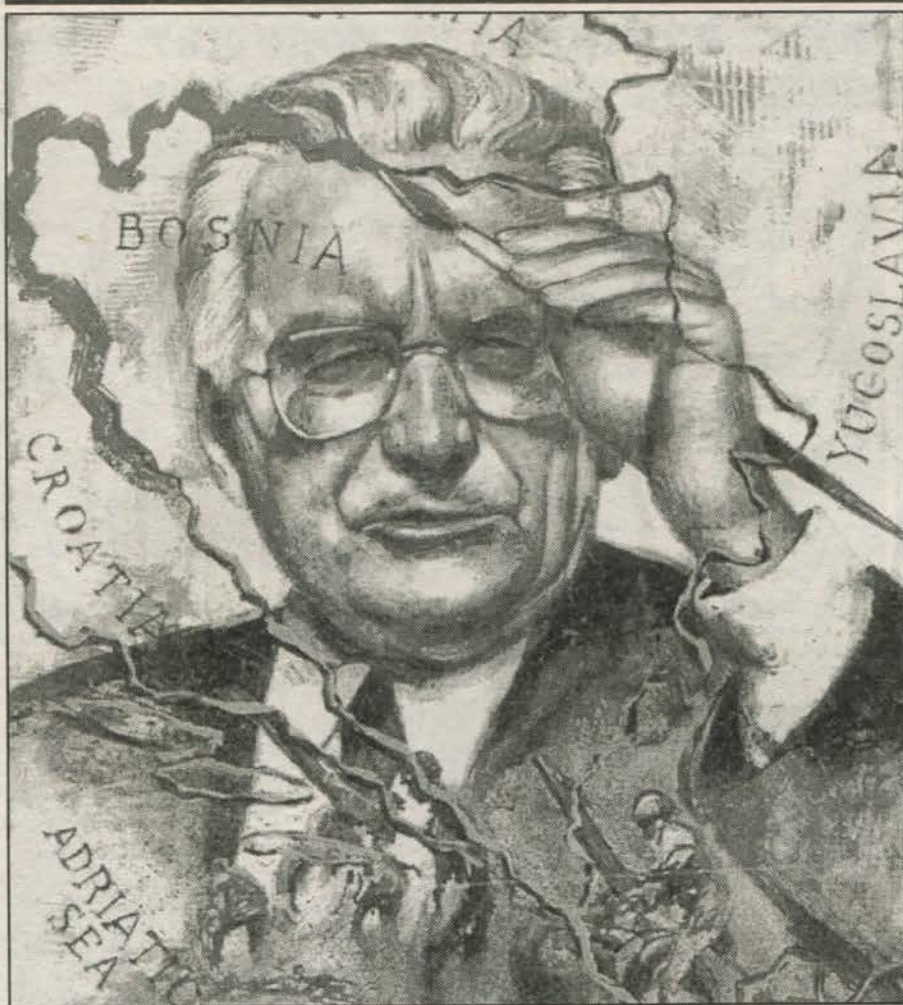
Амерички државни секретар Ворен Кристофер, изјавио је да је снажна војна офанзива била, како је рекао, „у нашу корист”. Месец дана пре почетка „Олује”, Ворен Кристофер и немачки министар спољних послова Клаус Кинкел срели су се са хрватским дипломатом Момиром Жужуом у Загребу. Током тог састанка Кристофер је дао своје одобрење за хрватску војну акцију против Срба у Босни и Крајини. Два дана касније, амбасадор САД у Хрватској Питер Галбрајт, такође је одобрио хрватски напад. Стипе Месић је изјавио да је хрватски председник Франьо Туђман „добрио зелено светло из Вашингтона. Туђман може да уради само оно што му Американци дозволе да уради. Крајина је награда за то што је под притиском Вашингтона прихватио федерацију између Хрвата и муслимана у Босни”.

Чим су хрватске трупе започеле напад 4. августа, амерички НАТО авион уништио је српске радаре и противваздушну одбрану. Амерички ЕА-6В-ратни авион патролирао је ваздушним простором

МАСАКРИ СУ ТРАЈАЛИ НЕДЕЉАМА

Хрватски продор у ову област оставио је за собом пустош. Масакри су трајали неколико недеља после пада Крајине. Припадници канадских снага из Другог батаљона 22. регименте сведоци су злочина који су хрватске трупе починиле у Крајини 1995. „Они Срби који нису изнели своју имовину били су систематски очишћени од стране ескадрона смрти. Свака напуштена животиња била је заклана, а свака српска кућа опљачкана и запаљена”, изјавили су припадници канадских снага. Они су такође потврдили и учешће немачких плаћеника у операцији „Олуја”. Један од кључних планера „Олује” био је и Агим Чеку, садашњи командант терористичке ОВК. Подршка Пентагона ишла је много даље од пуког одобравања. Како је писао лондонски лист „Индипендент”, наоружавање и обучавање хрватских снага у припреми ове офанзиве део су класичне ЦИА операције, вероватно најамбициозније операције те врсте од завршетка вијетнамског рата.

тио са ноћног дежурства, око 4,30 чуле су се сирене и почео је напад. „Кренуло је бомбардовање Коренице које је буквално трајало 24 сата. Завладао је хаос јер се у том тренутку у граду налазило 10 или 20 мушкараца, сви остали су били на околним брдима на ратишту. У том првом налету више цивила је погинуло и рањено”, прича Ђекић. У Радио је стигло саопштење да се наши борци храбро боре и да узвраћају напад, да то заправо није ништа. Али негде око 1600 часова већ су почеле прве колоне да се полако евакуишу. Кренули су тракторима, камионима, запрегама, аутомобилима, пешице... како је ко могао. „Речено нам је да угасимо радио, узмемо опрему коју можемо, а коју не можемо да уништимо. Наређено је да се запали највећи предајник у бившој СР Хрватској - Пљешевца и да ћемо се повући у неки резервни положај одакле ће се емитовати програм. Међутим тог резервног положаја није било”, објашњава Ђекић. Око 21 сат он са супругом, сином од 2 године, комшиницом која је имала дете од годину дана (деда и отац су му били на фронту) и његова бака од

као подршка за инвазију. Саветник Крајине за спољне послове Слободан Јарчевић изјавио је да НАТО „у потпуности руководи и координише хрватском офанзивом, јер су најпре уништили радар и јединице противваздушне одбране. НАТО је највише помогао Хрватској тиме што су пресекли комуникације између српских војних команди”, наводи се у књизи групе аутора „НАТО на Балкану”.

Крајина је могла да се одбрани

Крајина је могла да се одбрани, у то су убеђени војни експерти. Шест година касније још није објашњена пасивност српских команди. Данас се у Србији налази много избеглих Крајишника, ретко ко се вратио, већина само сања о томе. Као што рече Толстој, све срећне породице личе једна на другу, а свака несрећна, несрећна је на свој начин, тако су и судбине несрећних Крајишника различите и специфичне али једнако болне.

Жељко Ђекић био је главни и одговорни уредник Радио Коренице. Рано ујутру, тек што се вра-

Хрвати су трећег дана од почетка офанзиве прешли административну границу БиХ и бомбардовали колону код Петровца између Бихаћа и Приједора. Нападали су авионима и артиљеријом. Било је мртвих и много рањених. „Ја се питам зар није неко могао ту снагу од четири корпуса, ту масу наоружања, тенкове, само да стави на другу страну. Све људе који су способни са наоружањем требало је зауставити на тој страни и апсолутно нико не би могао да прође преко Уне. Међутим људи су једноставно пустили, идите даље...”, прича Жељко Ђекић из Коренице.

82 године, кренуо у колону. Ишли су према Доњем Лапцу. То је била једина оаза која је остала српска и која је последња пала, у коју су се сливали из свих крајева Лике и Далмације.

„Било је апсурдно што није речено да се ми повучемо до одређеног одредишта, него је већ била испланирана маршрута за одлазак у Србију”, објашњава Жељко. „Писало је да се иде од Коренице, Мартин Брод, Приједор, Бања Лука, Брчко, Рача. Када смо дошли у Доњи Лапац мислили смо да ће га наша војска бранити и да се не иде даље. У колони је било око 25.000 људи. То је нешто непрегледно. Ту су били и тенк и запрежна возила и аутомобили, ... хаос ...”.

„Сећам се једне слике из Санског Моста. Када смо дошли једна старија жена ми је рекла - И ми ћемо за вама. Месец-два касније и њима се догодило исто”. Када је колона дошла до Лончара између Брчког и Бијељине, пут којим су се кретали цивили, усташе су за суле артиљеријом. „Видео сам да је неколико аутомобила погођено, преврнуто. Ту је било, спасавај главу”, присећа се Ђекић. Он каже да је најпотреснији догађај био на Павловића Ђуприји где их је полиција држала 24 сата на улазу у Србију. Наводно да се наоружање не би унело претресали су свакога, свака кола...

„Сви смо били веома уморни, пао нам је мрак на очи, колона се споро кретала, ... али сви смо се разбудили када је прострујала вест да је једна беба умрла чекајући да уђемо у Србију. То је нешто најпотресније”, прича Жељко. После 24 сата поново се праве колоне - за Суботицу, за Приштину, Краљево, Вршац, ... путује се по-

лако, два по два километра. Код улаза у Београд поново колоне за неки од избегличких центара ако

„Апсолутно се не осећам сигурно и не бих отишао у Крајину у овом тренутку. Вратио бих се када би се више нас вратило. Ја нисам ратни злочинац, али лако је намонтирати било шта. Они имају црне листе. Ако си убио хрватског коња, или хрватско прасе оптужују те за ратни злочин. Знам једног тридесет деветогодишњака, сестра му је проверила да није на списку, али чим је прешао границу ухватили су га и затворили”. Жељко каже да су се у Крајину вратили људи који имају шездесет година да би тамо остварили пензију или евентуално продали кућу да би својој деци обезбедили нешто у Београду.

их нико не чека у Београду. Жељко је отишао код сјрица и ту се голгота његове породице завршила. Данас живи у Земуну. Жељко је завршио политичке науке, журналистику, а данас ради у служби обезбеђења у Беобанци, а његова супруга која је завршила филозофију ради као беби ситер. Не размишљају да се врате.

Жељку се други син родио у Београду у Вишеградској. Заболело га је када су његовом сину као држављанство уписали Република Хрватска. „То је ван памети, то погађа када знаш шта си све изгубио а неко ти каже да ти је дете држављанин Хрватске. Каже - На основу чега? - На основу нашег рођења. Ја кажем - Ови ме тамо неће, ви ме овде не примате. Апатриди смо. Где се налазимо, шта смо, и ко смо ми”.

У Српском демократском форуму су они који су продали Крајину

Избегли из Крајине редовно се окупљају. Имају своје културно уметничко друштво, своје клубове, организују крајишке вечери јер желе да одрже своју традицију и обичаје. „Невероватно је што нам сада ово раде људи из Комесаријата за избеглице и невероватно је ко наводно брине за нас. Петар Лађевић, саветник Коштунице, је човек који у рату у Крајини није ни био, а оснивач је Срп-

ског демократског форума. Људи који раде у форуму су људи који су продали Крајину, то је бивши министар информисања у Влади Крајине, затим директор СДФ Вељко Џакула. То су људи који су једноставно напустили Српску Крајину, прешли код Хрвата и потписали Даруварски споразум. Они су се обезбедили, добили су куће, станове у Београду. Они сада наводно брину за избегличку популацију. На састанку Удружења избеглица, на који су били позвани сви представници власти од председника до комесара, нико се није појавио. То најбоље одсликава однос власти према нама”, каже Жељко Ђекић.

Срби нису нападали никог

Милош Јакшић из села Тимарци код Костајнице каже да је веровао да ће српски народ остати тамо захваљујући Армији, а она је издала. „Оно што ме највише пече је што говоре да су Срби ратни злочинци. Никад. Ја барем знам. Знаш за 26. бригаду јер сам тамо био командант. Ниједан наш није починио злочин. Поштовали су сва правила. У мом селу ниједна кућа није срушена. Срби нису нападали никог”, категоричан је Милош. Он каже да је љут јер државни врх ове земље није имао јасан став шта треба да ради. „Да су знали, ми смо могли да се одбранимо. Имали смо довољно хране, муниције, свега. Неко нас је ипак за нешто жртвовао”, сматра Јакшић. Милош је због рата све изгубио. Имао је стан у Загребу, кућу у Крајини, а сад нема ништа. У Београду је добио кревет. Смештен је у спортско рекреативном центру Сурчин, где има око 240

војних лица - избеглица. У рату су учествовала и његова два сина али ниједан не сме да се креће кроз Хрватску. „Дошао сам у Србију, коју никада нисам сматрао другом државом да би ми неко рекао - Види ове избеглице. Господа на власти имају времена да размишљају о добрим односима са суседима, а нико од њих се није забринуо за Србе који се налазе на некаквим списковима за ратне злочине. Нико није ни поставио питање - Откуд Срби толики злочинци? То није могуће”, каже Милош. Он истиче да Срби нису убице него један храбар народ који је бранио своју земљу и није окупирао Хрватску него је своју кућу чувао.

За ДОС-ову власт мислим да су гори комунисти него што су били за време Титове Југославије. „Не треба се стидети свог порекла, а ови хоће да униште прошлост. Ко нема прошлост, нема ни будућност”, каже Милош Јакшић.

Нисмо ратовали да бисмо били извргнути руглу

Душан Муникравић из Костајнице учествовао је у храброј одбрани свог места. У Београд је дошао 1995. године. Каже да су се Крајишници несебично јављали и када је требало да се брани Косово и Метохија. Као професионални полицајац 1998. је отишао у републички МУП и затражио да оде на Косово и Метохију, у Преказ где је најгоре. Рекли су му да не може зато што нема држављанство.

„Када сам изашао на улицу у Кнеза Милоша видим вијори се шаховница на амбасади. Плакао сам. Нисам знао где да кренем. Нисам знао ни где је Трг Републике”, прича Душан. Наглашава да

је за време НАТО агресије имао част да оде на Косово где је провео 90 дана. „Вратили смо се назад и на крају опет нисам могао да добијем посао у МУП-у Србије. Хтели су да ме потцене и рекли су да могу да будем перач аутомобила у МУП-у и ако се ту докажем да бих могао да напредујем”, присећа се Душан. Тада му је Вељко Вучковић из МУП-а рекао да је он највероватније ратни злочинац, а пошто они успостављају дипломатске односе са Хрватском, Душан би могао да наруши углед служби.

„Ја нисам ратни злочинац. Бранио сам своју земљу. Хрватска сада тражи нас 180 у првом турнусу да нам тамо суди. Наше шиканирање се наставља. Препуштени смо сами себи. Ми нисмо ратовали да би нам неко нешто дао, али нисмо ратовали ни да изгубимо и да будемо извргнути руглу. Јер, ако смо мало храбрији, нисмо глупљи”, истиче Душан Муникравић.

ЛИЧНА ПЈЕСМА СРПСКА

Зазивам
заборав зазивам
умор са лица
да одагнем
да заборавим
и ко сам
и шта сам
А како да заборавим
Србин да сам
Тога ради
да људског рода
чланом нисам
Тамни вилајети
Проклете авлије
из њих
из себе да изађем
у заборав
у празнину
у нишину
Неко негдје мјесто
да нађем
тешко да спустим бреме
гдје српских
није мука
и јаука
Да умрем
кад ће вријеме
Јесам ли у мору
свијета
Ахилова пета
или свједок крунски
боли српске
КРАЈИНО МОЈА СУДБИНО

у Книну августа мјесеца
1992-е записано
Мићо Јелић Грновић

АЗБЕСТ ГУТА ДЕЦУ

Најчешће их зову људи из каршоњерки. Иако је већина њих гостољубива, госте нерадо примaju. Нико нема довољно храбрости да гарантује безбедности било ком посетиоцу азбестног насеља. И ситановници сами свакодневно сипражују за свој животи. Када су давне 1966. године на Белим водама никли ситанови, изграђени од азбестних плоча, поклон једне ситране државе, њихови ситанари су веровали да је то само привремено решење. Рок трајања азбестних плоча од 20 година давно је прошао, плоче се распадају, а азбестна влакна леће на све ситране. У међувремену, азбест је као канцерогена материја, гоштво у пошћуности избачен из употребе.

Скупштина града Београда је још 1996. године истакла да је реч о егзистенцијалном проблему ових породица које се морају хитно иселити. Међутим, све се завршило само на речима. Око 140 породица свакодневно страхује за свој живот.

- Блокада путева, протести испред Скупштине града, налази вештака, упозорење лекара, ништа то није помогло, само нас лажу говорећи да смо приоритет. Чим се угасе телевизијске камере сви забораве на своја обећања,

прича Милорад Радосављевић, председник Иницијативног одбора за расељавање станара азбестног насеља.

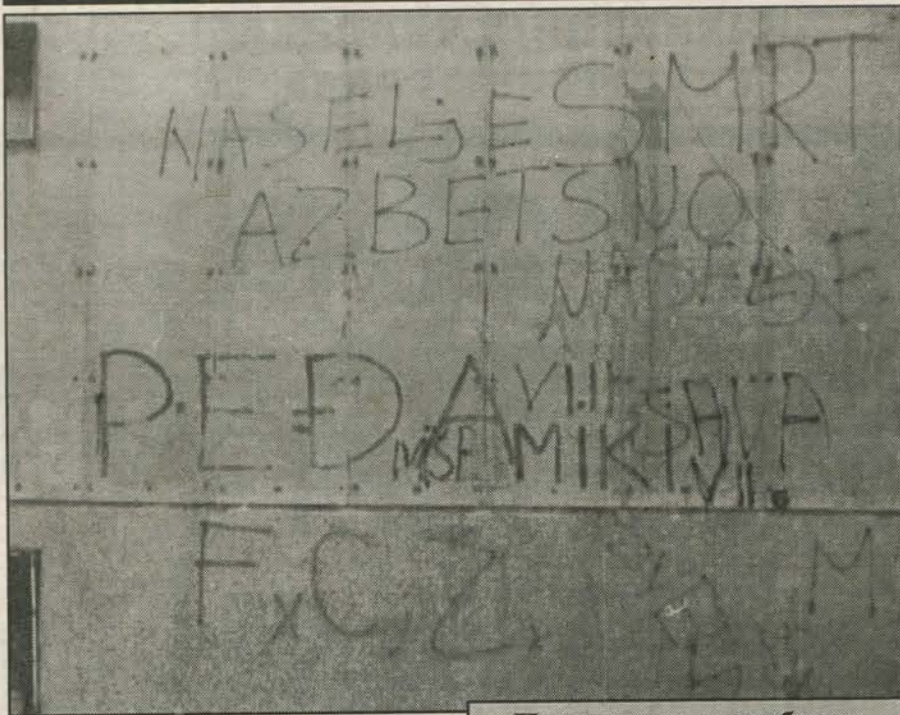
Не тако давно, на једној од плоча које чине зид стајао је графит: „Азбест гута децу”, онда је и та плоча отпала. На срећу, нико није повређен.

- Комшијама је пре неколико месеци отпала тераса, прича Милорад, и додаје да је пре неколико месеци једној комшиници

Лажна посета Радмиле Хрустановић, председнице Скупштине града

Какав изазов азбестно насеље представља за представнике Скупштине града и њихове јефтине политичке поене, говори случај Радмиле Хрустановић, председнице Скупштине града, причају станари.

- Једног дана у новинама је објављена вест како је Хрустановићева посетила „картонке”. То је била чиста измишљотина. Нисмо могли да верујемо да неко може да напише нешто што се није десило. Она се после извинила и обећала да ће ипак да нас посети, причају огорчени станари.

због трулог пода пропала веш машина спрат ниже, код комшија.

Мира Стојановић опрезно отвара врата свог стана. Мирис зимнице меша се са мирисом влаге. Показује свеже окречене зидове које красе влажне браон флеке. Она је ових дана у центру пажње свих комшија. Због трулих и дотрајалих зидова у купатилу откачио јој се бојлер.

- Дошла сам од лекара уморна и рекох себи мало да се одморим па ћу да перем веш. Тек, одједном нешто је треснуло. Прво сам помислила да је са сточића пао телевизор, али није, брзо трчим у кухињу да видим да се није откачио viseћи део, у кухињи све у реду, исто тако и у шпајзу. Отворим купатило, кад оно, отпао бојлер заједно са делом зида. Бојлер је поломио веш машину, а вода је шикљала на све стране. Брзо сам отрчала по комшију да заустави воду, и ето сада бојлер држе две шипке. Хвала Богу што ја нисам била у купатилу - прича

Неуспело бекство

Када је стекао услов за проширење стана, Милораду Радосављевићу је додељен стан у Трговачкој улици. У њему је живео 4,5 године, док му стан није одузет и додељен другом, а он се поново вратио у азбестно насеље у исти стан. Тренутно тужи фирму у којој је био запослен.

Посету насељу одобрава председник Општине Чукарице

Зоран Алимпић, председник Општине Чукарица, из Демократске странке, забранио је станарима сваки контакт са медијима без његовог одобрења. Уколико неко жели да сними насеље и поразговара са њиховим житељима, мора прво да контактира Општину.

Мира, и додаје - када се супруг вратио кући, ја му кажем - дођи да видиш шта смо данас зарадили. Када је видео тај хаос, прво је помислио да је то од струје. Али,

Лажна обећања

- Прошле године, у току предизборне кампање, представници ДОС-а су се стално смењивали у својим посетама насељу. Пре подне дође једна екипа са својим људима и телевизијским камерама, а поподне друга. Не постоји медиј који нас није сликао. Осећамо се као главни јунаци лошег романа. Човић је долазио два пута и обећавао да ће проблем азбестног насеља бити први решен ако ДОС победи, тврдећи да је он најпуњенији у наше проблеме. Када је дошао на власт, одмах је заборавио на нас, причају станари.

каква струја, то су све трули и пропали зидови. Од тог немилостивог догађаја сви у насељу практикују туширање на брзину, уз обавезно гледање у правцу бојлера.

Велики број оболелих и умрлих

Поред дотрајалих подова и зидова, лоше електричне инсталације и канализације, здравље становника овог јединственог насеља у Европи највише угрожавају азбестна влакна и прашина коју станари свакодневно удишу. Станари кажу да у насељу нема здравог човека. Највише страдају дисајни органи, плућа, срце и бубрези.

Живот постао неподношљив

- Док је ово било ново, некако је могло да се издржи, али сада, када се тај азбест распада и лети свуда, а између плоча тутње пацови, живот је неносан - прича председник Иницијативног одбора за расељавање.

Станари кажу да су изгубили сваку наду да ће се преселити, коментаришући да је Српски покрет обнове од тога направио скандал нудећи им већ уселјене станове у улици Здравка Јовановића, али да је и нови сазив Скупштине наставио тамо где је Српски покрет обнове стао.

- Откада сам се доселила, нисам срела здравог човека. Супруг ми је у болници, а и сама имам астму, бронхитис и болесно срце, каже пензионерка Мира.

Сви они препричавају речи докторке из оближњег дома здравља, која обилази пацијенте на терену. Када су је упитали како јој се чини здравствено стање становника азбестног насеља, она је одговорила:

- Боље да не знате колико има болесних. Што мање знате то је боље.

Милорад каже да се сваке године због лоших услова становања, а пре свега азбеста, из сваког улаза на други свет пресели по неколико његових комшија.

- Пре пар месеци, од рака у

На терасе се излази само из нужде

Избачени из Скупштине града

- Љуба Анђелковић, потпредседник Скупштине града, шутнуо нас је из Скупштине напоље, без иједне речи образложења, док нам је другом приликом поручио - ви нема шта да тражите, у наредних 3-5 година нико неће бити иселен, прича Милорад Радосављевић.

приземљу умрла је комшиница која ми је пре смрти рекла - Мићо, бори се док можеш, јер мени спаса нема. А она није усамљен случај, прича Милорад, и додаје да су подаци о броју умрлих и болесних достављени свим

надлежним институцијама у граду, али да то никога не дотиче.

Док улазимо у стан породице Јовановић, објашњавају нам да су сви станове у катастрофалном стању и да је довољно обићи неколико да би се створила комплетна слика о свему.

- У неким становима под се спустио осам сантиметара, а у неким чак и више - објашњава Милорад док покушавамо да га наговоримо да не поскакује и не покушава да нам демонстрира како под вибрира, јер, ипак, не желимо да завршимо код комшије стан испод.

- Ја сам овде рођен, некада се и некако могло живети. Али, сада је све теже и теже. Који би још монтажни објекат издржао 33 године. Сваког дана је све горе. Када пада киша поквасе се зидови који никако да се осуше. Лети је овде неиздрживо, а зими, када је напољу 12 степени, овде је ледара. Станови уопште не могу да се угреју, јер су зидови шупљи дебљине 12 сантиметара и пуни су рупа, прича 35-годишњи Горан Јовановић.

- Већ десет година као нешто се дешава, а у принципу ништа се не дешава. Стално се праве неки спискови за ресељавање, али од тога ништа. Они који могу покушавају да оду одавде. Сви смо се променили. Читава атмосфера је нездрава и депресивна - говори овај огорчени становник азбестног насеља.

Сви станови у насељу проклипљавају

**ПОСКУПЉЕЊА НЕ
МОГУ ДА СЕ
ИЗБЕГНУ – ТВРДИ
МИНИСТАР**

Слободан Милосављевић, републички министар за трговину и туризам, изјавио је да грађани неће моћи да избегну поскупљење струје, комуналија и превоза. Министар једино још увек не зна у ком проценту ће се то десити.

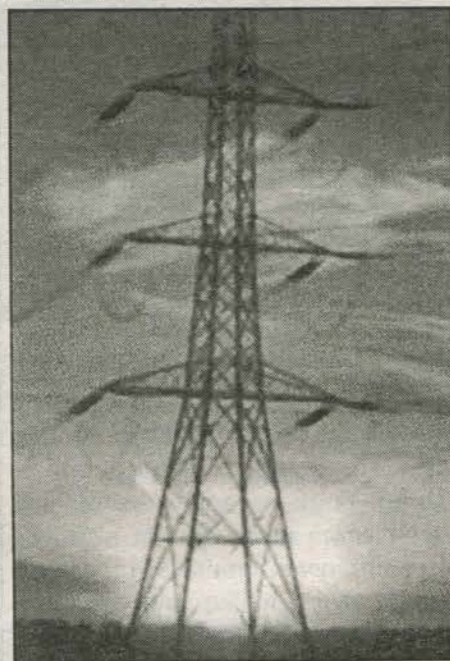
Према најновијим статистичким подацима Републичког завода за статистику, августовске нето плате запослених у Србији биле су веће од јулских за 12,24 одсто, и у просеку су износиле 6.091 динара, односно 203 немачке марке. То је само реалан раст, у просеку плате су много ниже због повећаних трошкова живота

**Гладни стомаци све
више крче**

**ДРАСТИЧАН РАСТ
МАЛОПРОДАЈНИХ ЦЕНА**

Досадашњи просечни раст малопродајних цена и трошкова живота, према речима стручњака, већи је од планираног за ову годину, који је требало да износи од 10-30 одсто. Међутим, садашњи ниво инфлације је превисок. Економисти, чији рад није директно под контролом Владе, упозоравају да огромно повећање цена у последње време потпуно угрожава грађане Србије и доводи их у безизлазну ситуацију.

**ПО НОВО ПОСКУПЉЕЊЕ
СТРУЈЕ**

Октобарски рачуни за електричну енергију за оне потрошаче који троше изнад 1.600 киловат-сати месечно биће већи за око 15 одсто. Таквих потрошача у Србији има око 105.000 или око 5 одсто. Став ЕПС-а је да струја треба да поскупи у истом проценту за све, док се још увек чека одлука Владе.

ПОСКУПЉЕЊЕ, ПОСКУПЉЕЊЕ...

Вредност потрошачке корпе од 65 намирница за четворочлано домаћинство у августу је, према подацима Савезног завода за статистику, износила 11.623 динара, што представља повећање 3,3 одсто у односу на јул. У августу је највише поскупео хлеб због пшеничног брашна типа 500, за 32,3 одсто, тако да је 26 килограма требало платити 905,8 динара. После хлеба, највише је поскупело млеко, четворочлано домаћинство је за 31 литар млека у августу морало да издвоји 690 динара. За два килограма качкаваља требало је платити 594 динара, 4 килограма пилетине 580, 15 литара јогурта 577 динара. За два килограма свињског меса са костима требало је платити 511 динара, за 1,5 килограм свињског меса без костију 437, а за исто толико јунетине 434 динара. Свињско месо без костију поскупело је за 8,1 одсто, а са костима за 7 одсто. Јунеће без костију за 6,6, а свеже пилеће за 4,2 одсто.

Такође, поскупео је и зејтин за 7,6 динара. Више цене примећене су и на зеленој пијаци, где су највише поскупели грашак, где је килограм коштао 19,3 динара, а боранија је коштала 35 динара. Због превисоких цена паприка, парадајза и краставаца многи су одустали од спремања зимнице. Од воћа највише су поскупеле поморанџе - за 11 одсто.

ЗА ПРЕЖИВЉАВАЊЕ 3,5 ПРОСЕЧНИХ ПЛАТА

Четворчаној породици у Србији потребне су 3,5 просечне плате за потрошачку корпу и подмиривање рачуна за струју, комуналије и телефон. Просечан рачун за струју износи око 1.000 динара, за телефонске рачуне грађани Србије у просеку након најновијег поскупљења плаћају 500 динара, док се за стан од 60 квадрата, укључујући грејање и топлу воду, месечно издваја 2.000 динара.

Само за подмиривање рачуна за струју и телефон одлази 26 одсто просечне зараде у Србији. Породица која живи од просечне плате нема довољно ни за потрошачку корпу, јер је за подмиривање основних потреба четворчлане породице неопходно 3,5 просечних плата, односно око 18.000 динара. За нешто пристојнији живот и подмиривање и понеке од поменутих потреба, осим потрошачке корпе и рачуна, потребно је око 25.000 динара, односно више од четири просечне плате.

За просечну овогодишњу августовску плату, према мишљењу стручњака, могло је да се купи упола мање намирница у односу на исти месец лане, иако су примања порасла више него двоструко, али су и поскупљења још више повећана.

Намирнице	Септембар 2000. године	Септембар 2001. године
Брашно	12.50	20.60
Зејтин	15.50	63.50
Шећер	9.00	46.00

ДЕЛИКАТЕСИ САМО ЗА ГЛЕДАЊЕ

Производи* од месних прерађевина, сушени, полутрајни као и трајни производи од готово свих добављача поскупели су од 10-15 одсто. За паризер сада треба издвојити 179 динара, за алпску саламу 191 динар, док чајна кобасица, која је коштала 397 динара, сада кошта 459 динара.

ЦЕНЕ ОСНОВНИХ НАМИРНИЦА ЗА ГОДИНУ ДАНА ПОРАСЛЕ СУ ОД 50 ДО 500 ОДСТО

ПРЕМА НАЈАВАМА ПРЕДСТАВНИКА ВЛАДЕ ГРАЂАНЕ СРБИЈЕ ЋЕ УСКОРО ЗАДЕСИТИ И НОВО ПОСКУПЉЕЊЕ НАФТЕ И НАФТНИХ ДЕРИВАТА

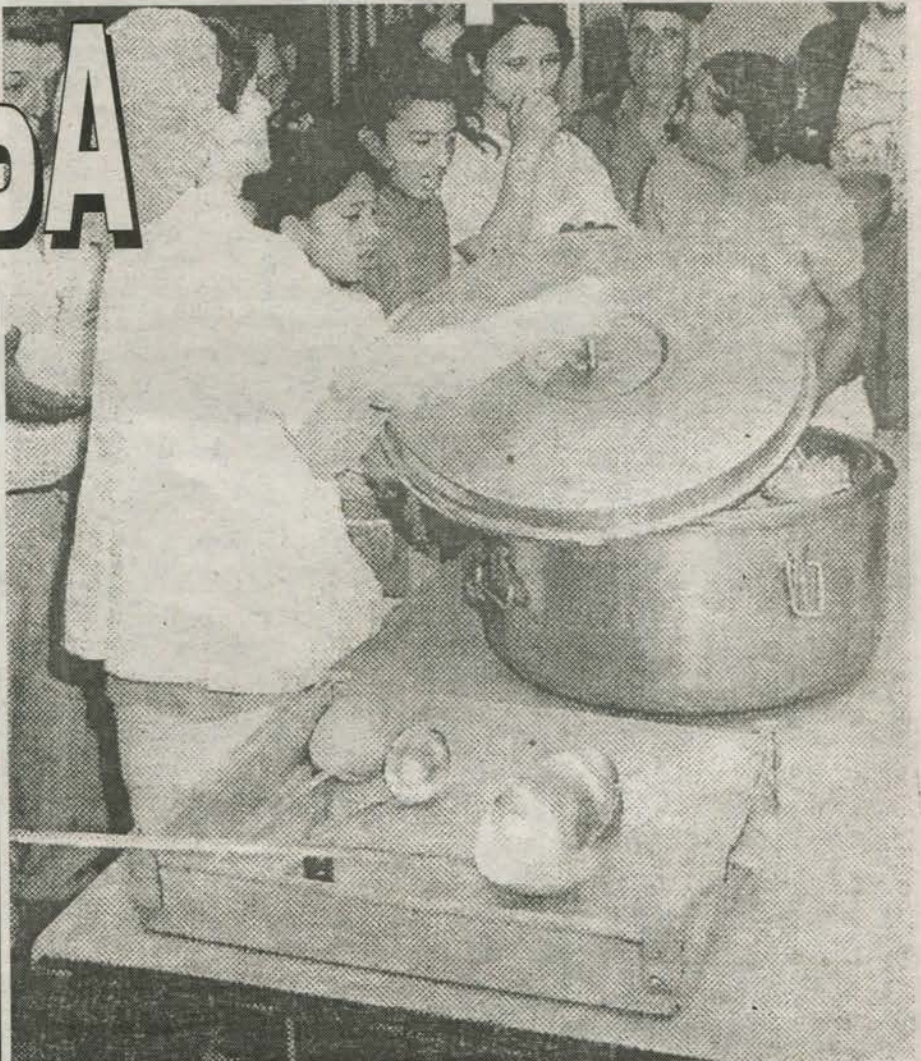
Са просечном платом требало би радити читав живот да би се купила оваква кола

У РЕДУ ЗА ВАРЈАЧУ ПАСУЉА

Испред пулта у Народној кухињи, у Солунској улици, гужва. Њени корисници стрпљиво чекају у реду, пружајући шерпе и пластичне кантице, да би им куварница сипала нешто што наликује пасуљу. Хлеба данас нема. Многима од њих ово ће бити једини оброк за данас. Сваки дан у четири региона у Србији, београдском, крагујевачком, краљевачком и нишком, храни се око 60.000 сиромашних грађана. Од петнаест постојећих кухиња у Београду, последњих месеци ради једва трећина, јер Црвени крст није исплатио дуг установама које припремају храну. У онима које раде број obroка, је због недостатка намирница, драстично смањен. Хране има само за сваког трећег корисника. Многи од њих се враћају кући празних шерпица и стомака, не знајући како да нахране децу и преживе.

- Никада овако није било, као сада. Сваки дан слушамо о страниој помоћи која ће стићи народним кухињама, али ништа од тога. Сада наводно Немци желе да помогну и то вероватно због тога да би се на тај начин Ђинђић опрао - објашњава 77-годишњи Изидор Кирим, већ 16 година корисник народне кухиње. Изидор је некада радио у речном бродарству, а онда када је дошао у пензију, руковођен, како он сам каже, неким хуманим идејама, одрекао се пензије у корист Црвеног крста. Да би помогао сиротињу. Данас је он иста та сиротиња.

И СА ПЛАТОМ НА ШАЛТЕРУ НАРОДНЕ КУХИЊЕ

Некада се веровало да у народне кухиње долазе искључиво бескућници и они без икаквих примања. Међутим, сада је слика нешто другачија. Петину абонаната чине бескућници и они са социјалном помоћи, док сваки четврти корисник прима плату или пензију, од које не може да се прехране. Просечна старост корисника је 56 година. Превлађује женска популација и самохрани родитељи.

- Никада нисам сањао да ће овако бити. Људи гладују. Некада је овде ручало 150 људи. Сада је тај број смањен на 70, и то деле само један оброк дневно. А где су хендикепирани људи који не могу да дођу до овде? - пита се Изидор и констатује да је ово што се ради урнебес, а да држава која то дозвољава није никаква држава.

Кажу да ће неки јело плаћати, то могу само они који имају мало веће пензије. Они са социјалном помоћи никако. Људи, то је безобразлук шта се ради. Раније је било хлеба, супе и компота, данас не-

творе, сешћу са шеширом да просим, можда неко убади по неки динар.

Марија Илић која издржава малолетну децу и бабу каже да ако кухиње престану са радом не преостаје јој ништа друго него да њена породица гладује: - Како ће бити свима биће и нама - каже она.

Човек који се представио као Хари констатује да је Србија земља богата храном, богатија и од Швајцарске, али да, ето, неке не није у интересу да народне кухиње раде.

- За то су криви они на челу државе. Све што нам се дешава горе је од пакла који нам је приредио

ма ничег. Где су те паре које шаљу стране државе. То је срамота шта нам се дешава - прича Изидор. Испред врата затичемо жену са дететом која покушава да сакрије поглед. Срамота је сиромаштва. Пензионерка, Веселинка Јовић каже да јој када плати струју и комуналије не преостаје ништа друго него да се храни у народној кухињи. Хлеб није окусила већ недељу дана. И она је у страху да ће престати да добија и ово мало хране.

- Свакодневно круже приче како ће се Народне кухиње затворити. Приче које шире надлежни су незгодне и нехумане за нас. Ако се то деси не знам шта ћу.

Корисници народних кухиња су углавном пензионери и они социјално најугроженији. Долазе бивши професори, службеници, физикалци. Сада међу њима нема разлике. Сви једу из истог лонца. Прилази нам пензионер који из страха да ће му одузети и ово мало жели да остане анониман. Он каже: - Ситуација у којој се налазимо је таква да није чудо што поред јела немамо и хлеб. Нама су помоћ обећали Немци, Италијани, а ми им за ту њихову помоћ продајемо себе и своје људе. За парче хлеба и порцију. То је брука и срамота. Ако за-

ОБРОЦИ СВЕ ТАЊИ

Оброк се састоји од кутлаче варива, најчешће од пола килограма пиринча, пасуља или ђувеча. Понекад и 200 грама хлеба. До пре годину дана уз оброк се добијао и комад сланине или пак месни окрајак.

НАТО. Ако се питамо зашто, то је због тога што смо сјашили коња и узяхали магарца. Да ли можда очекујемо да јашемо и козу? - пита се Хари. Цвета Чекајић кроз сузе прича о својој муци.

- Да нам барем дају хлеба да се створи ситост. Имам 75 година и овде долазим већ девет година. Када платим кров над главом ништа ми не остане. Док сам била млада радила сам код госпође као кућна помоћница, али сада сам стара и болесна. Данка Лазић такође је забринута за своју судбину. Иста судбина прати још једног абонента ове установе Добривоја Јашара који сваки дан долази по храну за своју четворочлану породицу. Показује нам своју полупразну шерпицу са обојеном водом и по којим зрном пасуља. Хлеб ће како каже пронаћи поред неког контејнера. Док је Јашар радио имао је најнижу плату, а сада прима најнижу пензију. Има два детета од којих је једно инвалид за кога требају лекови, а друго дете које иде у школу, треба обући и обути.

Перспектива останка народних кухиња је неизвесна. У зависности од политике међународне заједнице према Србији, донације и хуманитарне помоћ међународног Црвеног крста, који финансира овакве пројекте у свету, често изостају под најразличитијим изговорима. Бојазан од укидања и затварања народних кухиња у Србији код њених корисника присутна је сваки дан.

ПОЧЕТАК ЗА ИМЕТАК

Почетак за иметак

Влада Републике Србије - Министарство за привреду и приватизацију

Две комшинице после обављеног посла испијају кафу. Задовољно ћаскају бацајући понекад поглед на ТВ екран, одједном слика нестаје, а екран постаје црн.

- Готово, покварио нам се телевизор - каже једна комшиница другој, и нервозно узима даљински мењајући канале, да би се после неколико тренутака обе насмејале изговарајући - ма, поново ова реклама за рад на црно.

Честа слика у многим домовима широм Србије, откада се на ТВ екранима емитује главни спот против рада на црног.

Нејасна рекламна порука послодавца, у овом случају Владе, пласирана на погрешан начин једино што код грађана изазива јесте да се пок-

Знајући да око 30% становника Србије чита новине, али зато сваки становник у просеку проводи више сати испред телевизора, акценат је стављен на телевизијске пропагандне спотове и лако уочљиве билбордове.

варио телевизор. Ово је само један у низу рекламних спотова којим Влада пропагира сваки свој политички потез. Медијску слику употпуњује Народна банка и њен гувернер Млађан Динкић са својим спотовима, као и разне невладине организације.

Суочени са тиме да се на власти нису баш најбоље снашли, па је изборни легитимитет остао неискоришћен, а подршка народа се све више осипа, режим покушава

да побољша свој положај рекламирајући сваки свој политички потез. Рекламни спотови, билбордови, новински огласи, у овом случају више имају за циљ да код гласача створе слику како је режим закорачио у привредне реформе и како се нешто ради, него да рекламира саме пројекте. Када се народ засити једног спота и једне рекламне кампање, они се убрзо замене другим.

Почетак за иметак

Министарство за приватизацију од 1. септембра започело је кампању за стварање атмосфере за почетак транзиције, у оквиру које ће представници Министарства обилазити све веће градове у Србији и од врата до врата објашњавати грађанима шта значи

приватизација јер, према речима министра Влаховића, код људи је још увек непознаница шта приватизација доноси. Пропагандни материјал биће такође убациван у поштанске сандучиће.

Пре пар дана, Зоран Ђинђић, републички премијер, у Сава центру свечано је најавио почетак рекламне кампање Министарства за приватизацију под слоганом „Почетак за иметак“. И још једна у низу рекламних порука власти која би требало да сломи отпор против приватизације и угуши евентуалне штрајкове.

У маркетиншким круговима ова пропагандна кампања оцењује се као лош потез, продаја нечега што нема јасно дефинисан концепт, а сама пропагандна порука, „Почетак

за иметак“, такође се оцењује као нејасна. Сви се слажу да није јасно дефинисан чији је то почетак и чији је то иметак, као и од чега да се почне када радници страхују да ће сваки час бити избачени на улицу.

Било како било, ипак са билбордова широм градова Србије и рекламних спотова на телевизији, новинских страница, смеше нам се радници блиставо белих зуба, без иједне боре, баке и деке, који више подсећају на залутале туристе који су решили да посете наш град. То исто примећују и маркетинг стручњаци, заједљиво коментаришући да је читава рекламна кампања нечега што се зове приватизација, требало да буде препуштена некој домаћој агенцији. Овог пута, уместо тога, са рекламних спотова смеше нам се

непозната лица, узета из каталога фирме „Фото спринг“, која купује фотографије разних аутора широм света, прави каталоге и нуди их својим клијентима.

Поставља се питање, зар нико од становника Србије није желео да позира у поменутих спотовима, или је то, пак, нечији дил и могућност да се неко угради у цену.

Али, то није све, специјално оформљен тим за стварање медијске слике о приватизацији, најавио је низ других акција, међу којима је подела мајица и качкета са поменутих рекламним слоганом. Качкете и мајице прво би требало да понесу министри, као и сам републички премијер, који је већ навикао на разне изазове, тако да му ни ово неће тешко пасти.

Дотле, грађани Србије највише замерају режиму дуго најављиване реформе, које се, за сада, заснивају само на обећањима. Суочени са неминовним пропадањем ДОС-а, његови лидери, председник Савезне Републике Југославије Војислав Коштуница, и републички премијер Зоран Ђинђић, тек сада су се растрчали по народу поново обећавајући куле и градове. Међутим, грађани Србије, барем према истраживању јавног мњења неких агенција, све мање верују у медијску пропаганду, јер ипак, околности су такве да морају да живе у реалности.

Почетак за иметак

Влада Републике Србије - Министарство за приватизацију

ШТРАЈК

Због застареле техничке опреме, недоношења подзаконских аката који прецизније регулишу прописе у овој области, непримењивање важећих закона о исплати личних доходака, незадовољство контролора летења достигло је кулминацију, упозорава Независни синдикат контроле летења и најављује штрајк.

Нова Савезна влада, каже се у саопштењу за јавност овог синдиката, свесно се оглушила о међународне и домаће прописе и сав новац од прелета, који искључиво припада систему контроле летења усмерава у буџет, чиме се доводи у питање интеграција нашег у европски систем. Због тога се, упозоравају контролори, може очекивати смањење обима ваздушног саобраћаја изнад наше земље и значајни губитак девизног прилива.

ДА ЛИ СЕ НЕ РАЗМИШЉА?

Југословенски министар за етничке и националне заједнице и члан Координационог тела за југ Србије, Расим Љајић, изјавио је да се тренутно реализује само пројекат мултиетничке полиције у општинама на југу Србије - Бујановцу, Медвеђи и Прешеву. Мада је било предлога да се мултиетничка полиција уведе и у друге вишенационалне средине, као што су Војводина и Санџак, о томе се тренутно не размишља - рекао је Љајић новинарима у Бујановцу.

СИНДИКАТ ПРОТИВ ВЛАДЕ

Председник Већа Савеза синдиката Србије, Миленко Смиљанић, најавио је најрадикалније мере синдикалне борбе уколико Влада Србије не повуче Предлог закона о раду из скупштинске процедуре. Смиљанић је подсетио на одредбе закона које су апсолутно неприхватљиве за синдикат, као што је фактичка суспензија колективних уговора и чињеница да се закон умиљава и повлађује капиталу и власницима.

Према његовим речима, у верзији која ће се упутити у скупштинску процедуру, није регулисано ни питање уставног права свим људима на рад, јер законом послодавац није у обавези да распише јавни конкурс за радна места. Како је објаснио, и питања минималних зарада, давање отказа, одређивања вишка запослених решена су у корист послодаваца.

МУЧЕЊЕ У ЛОРИ

Председник Далматинског комитета за људска права, Тончи Мајић, изјавио је да је за све догађаје у ратној луци Лора знао сам председник Туђман и највиши хрватски врх. Лора је имала три блока, а у блоку Ц су се догађала мучења, батинања и убиства. У затвору је нестало 70 затвореника, од укупно 1.005, колико их је било. Злочини су откривени након што се, 1992. године, најавила инспекција међународног Црвеног крста. Крвави зидови су опрани, склоњене су справе за мучење, као што је индукцијски телефон. У инспекцију су дошли и представници хрватске војне полиције који, наводно, нису знали шта се догађа, те су о свему обавестили Фрању Туђмана. Али, резултата није било, тврди Мајић.

ТЕРОРИЗАМ НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ НЕ ЈЕЊАВА

На путу Каменица-Кололеч, у селу Копривница, из заседе албански нападачи напали су грађане српске националности, који су се возили комбијем. Из снајперског оружја убијен је Трајан Трајковић (52), радник МУП-а Косовска Каменица.

НА ТРПЕЗИ ХРАНА СА ОСИРОМАШЕНИМ УРАНИЈУМОМ

Осиромашени уранијум, којим је НАТО авијација 1999. године по сопственом признању засула готово 120 локација широм Југославије, ући ће, кад-тад, у ланац исхране. То се не мора обистинити уколико се после детаљног претраживања затрова-них терена што пре уклоне преостали пројектили, од укупно најмање 30.000 испалених са америчких бомбардера. Ово је до сада најдиректнији одговор на кључно питање какве су последице употребе радиолошког оружја на нашу земљу и људе, дат на првој еколошкој конференцији која је одржана у Београду.

СРПСКА

БРОЈ 278
12. СЕПТЕМБАР 2001.
ЦЕНА 40
ДИНАРА

ЗА ИСТИНУ, ПРАВДУ И СЛОБОДУ

РЕЧ

Војислав Шешељ:
**САБЉОМ НА
ЂИНЂИЋЕВУ МАФИЈУ**

4. НОВЕМБРА

**СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
ПОЗИВА ГРАЂАНЕ
СВИХ 18 ОПШТИНА У СРБИЈИ
ГДЕ ЋЕ 4. НОВЕМБРА БИТИ ОДРЖАНИ
ВАНРЕДНИ ОПШТИНСКИ ИЗБОРИ
ДА УКАЖУ ПОВЕРЕЊЕ
СРПСКИМ РАДИКАЛИМА**

- 1. ЖИТИШТЕ**
- 2. ТИТЕЛ**
- 3. ИРИГ**
- 4. ЛАЈКОВАЦ**
- 5. ПЕТРОВАЦ**
- 6. БАТОЧИНА**
- 7. КЛАДОВО**
- 8. НЕГОТИН**
- 9. МАЈДАНПЕК**
- 10. КЊАЖЕВАЦ**
- 11. ЋИЋЕВАЦ**
- 12. АЛЕКСИНАЦ**
- 13. КУРШУМЛИЈА**
- 14. БЕЛА ПАЛАНКА**
- 15. ДИМИТРОВГРАД**
- 16. ЛЕБАНЕ**
- 17. ЦРНА ТРАВА**
- 18. БОСИЛЕГРАД**

**ГЛАС ЗА СРПСКУ РАДИКАЛНУ СТРАНКУ
ЈЕ ГЛАС ЗА КОНТРОЛУ ДОСОВСКЕ ВЛАСТИ.
НАШИ ОДБОРНИЦИ БИЋЕ НАЈВЕЋА
БРАНА ДОСОВСКОЈ САМОВОЉИ**